

MANDAG DEN 15. DECEMBER 2008

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

(Mødet åbnet kl. 17.05)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev udsat torsdag den 4. december 2008, for genoptaget.

2. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

3. Parlamentets sammensætning: se protokollen

4. Undertegnelse af retsakter vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure: se protokollen

5. Berigtigelse (forretningsordenens artikel 204a): se protokollen

6. Kalender over mødeperioder: se protokollen

7. Modtagne dokumenter: se protokollen

8. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

9. Bortfaldne skriftlige erklæringer: se protokollen

10. Andragender: se protokollen

11. Afgørelser vedrørende forskellige dokumenter: se protokollen

12. Arbejdsplan: se protokollen

13. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! På vegne af alle kvinder i Rumænien vil jeg gerne her i dag takke medlemmerne for den store ære, vi allerede to gange har opnået ved at vinde prisen fra International Association for the Promotion of Women of Europe. Jeg vil navnlig takke parlamentet næstformand, Rodi Kratsa-Tsagaropolou.

Den første prisvinder fra Rumænien var Maia Morgenstern, en af vores store skuespillerinder, som vandt prisen i 2004. Den anden rumænske kvinde er dette års vinder, Monica Macovei, Rumæniens tidligere justitsminister. Monica Macovei fortjener denne anerkendelse fuldt ud for den ekstraordinære indsats, hun har gjort for at sikre, at Rumænien er på en europæisk rejse uden returbillet og uden forhindringer som f.eks. beskyttelsesklausuler.

Det andet spørgsmål vedrører Republikken Moldova. En uafhængig tv-station er blevet nægtet at få sin licens fornyet. Det drejer sig om PRO TV. Dette tiltag er ét af en række andre tiltag, der sigter mod at begrænse ytringsfriheden i landet.

Jeg opfordrer derfor både Kommissionen og Parlamentet til at stå fast denne gang og til, at vi specifikt og omgående kræver, at myndighederne i Chişinău standser disse krænkelser.

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Hr. formand! I øjeblikket kan vi ikke sige noget specifikt om fremtiden for klimapakken, da beslutningen først bliver truffet om nogle få dage eller uger. Jeg vil dog gerne understrege én ting, nemlig at fjernvarme er blevet undtaget fra den såkaldte klimaafgift. Jeg mener, at det er meget vigtigt. Initiativet til dette kom fra ungarske medlemmer, mig selv inklusive. Vi mener, at beboere i lejligheder med fjernvarme overvejende er personer med lav indkomst, der ikke ville kunne få råd til de ekstra udgifter. Desuden bør vi være bevidst om, at fjernvarme er miljøvenligt, og da individuel opvarmning under alle omstændigheder er fritaget fra klimaafgifter, mener jeg, at de indhentede midler bør gå til opdatering af fjernvarmesystemerne. Hvis vi moderniserer fjernvarmesystemet i central- og østeuropæiske lande med EU-finansiering, vil der naturligvis ikke længere blive behov for lignende fritagelser efter 2020.

Jules Maaten (ALDE). – (NL) Hr. formand! For nogle uger siden var den retsforfølgning, der blev indledt af juntaen i Burma i et forsøg på at sætte mange, mindst 100, medlemmer af oppositionen, herunder komikeren Zarganar og munken Ashin Gambira, bag tremmer efter en tvivlsom retssag, ved at blive afsluttet. Der blev uddelt strenge sanktioner, og samtidig er der ikke udsigt til, at menneskerettighedssituationen i Burma forbedres. I 2010 vil der blive afholdt valg i landet, og oppositionen har en del indvendinger mod valget – hvilket er berettiget – ikke mindst efter folkeafstemningen om forfatningen i maj 2008.

Sanktionerne mod og isolationen af regimet har i de seneste år desværre ikke rigtig bidraget til at ændre situationen. Jeg synes, at det er på tide at ændre strategi. Regimet har ingen idé om, hvad andre lande mener eller forventer, og nye generationer af ledere og militær vil ikke få ny indsigt, da de ikke er i kontakt med andre lande.

Jeg mener, at Parlamentet bør overveje at besøge Burma formelt eller uformelt for at etablere kontakt med oppositionen og sandsynligvis bør lægge fornyet og større pres på juntaen. Noget, der desværre ikke vil ske blot som følge af sanktionernes styrke.

László Tóké (Verts/ALE). – (HU) Hr. formand! På denne dag i december 1989 opstod den bevægelse i Temesvár (Timișoara), der på en uge førte til, at den berygtede nationalistiske, kommunistiske og ateistiske Ceaușescus diktatur faldt på meget kort tid. Om morgenen den 15. december rejste ungarske medlemmer af den reformerede kirke sig med overraskende mod i forsvar for deres kirke og præst, jog Securitate- og militshåndlangere bort og dannede en menneskekæde omkring kirken. Inden for nogle få timer sluttede hundredvis af rumænere, ungare, tyskere, serbere, katolikker, baptister, lutheranere, ortodokse kristne og jøder sig til modstanden. Ved aftenstid var den fredelige bevægelse blevet til en demonstration mod kommunismen og regimet. I 1989 blev den transsylvanske by Temesvár (Timișoara) Rumæniens første frie by. Med Guds hjælp blev der gennem tro på handling skabt frihed. Æret være heltenes, martyrernes og ofrenes minde! Vi skal fortsætte reformerne! Vejen fra Rumænien til Europa går gennem Temesvár (Timișoara).

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har fundet ud af, at der i Italien alene hver dag destrueres 4 mio. kg fødevarer, der stadig kan spises, for en værdi af mindst 4 mio. EUR – hvilket omtrent svarer til halvdelen af, hvad Italien bruger på international bistand – og at situationen i mange andre lande i Unionen ligner den i Italien.

Det drejer sig her om fødevarer, der ikke har nået udløbsdatoen, men som destrueres eller fjernes fra markedet på grund af markedsføringsbestemmelser, for streng europæisk lovgivning og hensyn til virksomhedernes image. Spørgsmålet er allerede blevet rejst af den italienske minister Luca Zaia på det seneste møde i Rådet (landbrug), nemlig hvorvidt en bedre definition af Fællesskabslovgivningen og hensigtsmæssige støtteprojekter, såsom fødevarerbanken eller "last minute market", ikke blot ville hjælpe den del af befolkningen, der lider under den økonomiske krise, en procentdel, der nu når op på to cifrede tal, men også afskaffe det, der under alle omstændigheder er et forfærdeligt spild.

Jeg opfordrer derfor de kompetente parlamentariske udvalg til at indlede en undersøgelse af emnet omgående, så vi kan få en løsning på det.

Věra Flasarová (GUE/NGL). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne tale om Parlamentets delegationsbesøg i Prague Castle den 5. december 2008. Jeg vil gerne tilskrive den mangel på gensidig forståelse, der kom til udtryk der, den nervøsitet og utålmodighed, der tydeligvis var fremherskende på begge sider af forhandlingsbordet, og ikke manglende vilje, som er en følelse, der ikke længere er berettiget i dagens Europa. Jeg vil dog gerne give udtryk for bekymring på et enkelt punkt. Den Tjekkiske Republik blev informeret om drøftelserne på slottet via medierne og via forskellige aktører på den politiske scene, der

tilføjede kommentarer til fordel for deres egen sag. Nogle angreb præsidenten, fordi det var til gavn for dem, og andre opfordrede til en ændring på EU-niveau ud fra et ønske om så vidt muligt at styrke deres offentlige omdømme. Jeg vil derfor tilskynde til gode manerer og større indbyrdes forståelse. Der er stadig mange åbne sår i Central- og Østeuropa, der kan udnyttes af de forkerte årsager. Denne sag kan få ubehagelige konsekvenser om seks måneder i forbindelse med valget til Europa-Parlamentet.

Formanden. – For at forhindre, at situationen eskalerer, vil jeg afstå fra kommentarer. Jeg vil dog sige, at Formandskonferencen har taget hånd om sagen.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Verden står over for en økonomisk recession af hidtil ukendte proportioner, og pundets værdi falder i forhold til dollaren og euroen. Men muligheden for at justere pundet i forhold til andre valutaer er en fordel, som medlemmerne af euroområdet ikke har.

Civile uroligheder og oprør er brudt ud i Grækenland. Den græske forfatter, Mimis Androulakis, har sagt følgende: "Der er en dyb utilfredshed med den europæiske struktur blandt unge i dag. Vi kan ikke sænke prisen på euro for at sikre os en eksportfordel".

Medlemskabet af EU og euroen har ført til stigende leveomkostninger i Grækenland, og den yngre generation frygter, at dens fremtid bliver fattig. EU er et ideologisk projekt, som påtvinges de europæiske unge, der hellere vil leve i demokratiske nationalstater. Prisen for politisk ideologi er altid menneskelig elendighed.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Hr. formand! I næsten alle europæiske lande findes der strenge retlige foranstaltninger mod holocaustbenægtelse og forherligelse af fascisme.

For at kunne bekæmpe udtryk for nynazisme og andre former for ekstremisme i Ungarn på en fornuftig måde er det nødvendigt at ændre ikke blot lovene, men også forfatningen. Ungarn har imidlertid manglet den politiske vilje til et sådant skridt i relativt lang tid. FIDES-partiet, som er medlem af PPE-DE-Gruppen, har nægtet at skærpe lovene for at kunne bekæmpe nationalisme og radikalisme mere effektivt. FIDES støtter således indirekte ekstremisme i Ungarn.

Det er blot en måned siden, at ungarske ekstremister i fascistiske uniformer marcherede over grænsen til en fredelig slovakisk by til lokalbefolkningens rædsel. På vegne af alle gode europæiske borgere vil jeg opfordre de ungarske politikere til hurtigt at indføre effektive love til bekæmpelse af udtryk for fascisme og ekstremisme i Ungarn.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! For nøjagtig et år siden besluttede befolkningen i Venezuela ved en folkeafstemning, at præsident Hugo Chávez ikke skulle have lov til at forlænge sin mandatperiode som fastlagt i den venezuelanske forfatning.

Hugo Chávez har imidlertid ignoreret det suveræne folks demokratiske beslutning og meddelt, at han vil ændre loven, så han kan blive ved magten.

Hugo Chávez har således igen demonstreret, at han ikke er en demokratisk præsident, men en autokrat, en militær diktator, hvis mål er at konvertere hele Venezuela til sin egen private ranch og således fortsat true, fornærme og angribe sine modstandere og kritikere. Han har desuden til hensigt fortsat at undertrykke ytringsfriheden ved at lukke medierne ned, som han har gjort det med Radio Caracas Televisión.

Europa-Parlamentet bør på det kraftigste fordømme og afvise de trick og undvigemanøvrer, som Hugo Chávez måtte anvende for ikke at opgive præsidentposten. Vi opfordrer det venezuelanske samfund til at respektere værdierne demokrati og frihed, hvilket er det helt modsatte af, hvad Hugo Chávez gør og siger.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Hr. formand! Sidst i maj stemte den franske nationalforsamling for en ændring af den franske forfatning, for så vidt angår respekten for regionsprogene. Sidstnævnte kan siges at udgøre Frankrigs nationalarv.

Man kunne have håbet, at denne beslutning var starten på et afgørende vendepunkt i den jakobinske franske opfattelse af regionsprogene og de traditionelle nationale minoriteter. Desværre afviste det franske videnskabsakademi ændringen og satte pres på Senatet, der i sidste ende stemte imod denne positive ændring af den franske forfatning, der ville have været et vigtigt skridt ikke blot for Frankrig, men for hele EU.

Jeg mener ikke, at undervisning på alsacisk, bretonsk eller catalansk eller anvendelse af disse sprog i offentlige myndigheder på nogen måde ville underminere den franske nations territoriale integritet eller nationale enhed. Faktisk det modsatte.

Længe leve den fransktalende verden, længe leve regionalsprogene, og længe leve sproglig mangfoldighed!

(Bifald)

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! For nogle få dage siden fortalte Marjory Van den Broeke, som er talsmand for Parlamentets Sekretariat, pressen, at Parlamentet havde købt otte helkropsscannere, hvilket er et emne, som Parlamentet har drøftet i ugevis, og som vi endda har vedtaget en beslutning om.

Vi har købt disse maskiner, og under drøftelserne oplyste ingen – hverken Sekretariatet eller formanden – os herom på et tidspunkt, hvor vi drøftede, hvorvidt samme udstyr skulle tillades i lufthavne eller ej. Det var efter min mening en stor fejl fra formandens og Sekretariatets side. Derudover indgav jeg den 4. november en skriftlig forespørgsel om oplysninger i sagen, og jeg har endnu ikke modtaget et svar. Jeg måtte selv finde svaret i EU Observer den 10. december.

Jeg spekulerer på, hvordan det kan lade sig gøre, at vi har købt dette udstyr, og at vi under drøftelserne, hvor vi gav udtryk for vores negative holdning til anvendelsen af maskinerne, ikke engang fik at vide, at Parlamentet allerede havde købt dem. Det har gjort os til grin i offentligheden.

Formanden. – Jeg har ikke kendskab hertil, men vi vil se på sagen.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som bekendt var der i sidste uge møde i Det Europæiske Råd, og igen, som det har været tilfældet i flere måneder nu, blev medlemmer af Parlamentet nægtet adgang. De fik ikke engang adgang til pressecenteret. Jeg mener, at situationen er fuldstændig latterlig – vi har opfordret til, at der bliver grebet ind, men har overhovedet ikke opnået nogen resultater.

Jeg mener, at det er et reelt problem og ikke kun et spørgsmål om forfængelighed for medlemmer, der ønsker at vise deres ansigter. Vi er medlovgivere inden for de spørgsmål og emner, der drøftes på disse møder. Det er meget vigtigt, at offentligheden har adgang til Rådet, selvfølgelig via journalister, men også gennem medlemmernes stemmer. Den nuværende situation må ikke fortsætte.

Vi har gentagne gange anmodet Rådet om at gribe ind. Vi håber, at formanden også har gjort det, men måske kan det gøres lidt bedre. Vi håber virkelig, at vi opnår et positivt resultat, da den nuværende tilstand ærligt talt er chokerende.

Formanden. – Fru Frassoni! Eftersom De har henvendt Dem personligt og – i hvert fald i den tolkede version – kom med en hentydning, vil jeg forsikre Dem om, at vi har gjort en indsats, og at vi gør vores bedste. Jeg er imidlertid ikke den, der kan opnå resultater. Det er Rådet, der må træffe beslutningen. Jeg kan dog forsikre om, at mine kolleger og jeg selv har gjort vores bedste.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Den 10. december fejrer vi 60-året for FN's verdenserklæring om menneskerettighederne. Ifølge artikel 2 i verdenserklæringen har alle krav på rettigheder og friheder, der er fastsat deri, uden forskelsbehandling af nogen art, dvs. på grund af race, hudfarve, køn, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning. Dette dokument blev undertegnet af Indien, et land, der skylder så meget til Mahatma Ghandi, som var ivrig fortaler for borgerrettigheder. Vi modtager imidlertid desværre konstant meget bekymrende nyheder om forfølgelse af kristne i Indien. Nyhederne omfatter beretninger om hensynsløse mord, overfald, voldtægter og afbrændinger af hjem og kirker. Situationen er særlig alvorlig i delstaten Orissa.

Vi lod ikke stå til over for de forbrydelser, som terrorister begik i Bombay, og vi må heller ikke lade stå til over for de såkaldte *pogroms* mod kristne. Vi må bestræbe os på at standse disse udtryk for had, der udgør en klar krænkelse af de grundlæggende menneskerettigheder, navnlig retten til religionsfrihed og retten til liv.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Hr. formand! I disse dage fejrer vi årets Sakharov-pris. Derfor så kan man spørge, hvordan det egentlig går med tidligere prismodtagere, f.eks. den kurdisk/tyrkiske politiker Leyla Zana, som modtog prisen i 1996. I 2004 blev hun løsladt efter ti års fangenskab, men forrige fredag, den 5. december, blev hun på ny idømt ti års fængsel. Årsagen er, at hun fortsat arbejder for at sikre kurderne i Tyrkiet fundamentale rettigheder, f.eks. retten til at tale sit eget sprog. Det viser desværre, at menneskerettighedssituationen i Tyrkiet ikke går frem, men går tilbage. Jeg vil derfor opfordre alle medlemmerne til at udtale deres solidaritet med vores tidligere Sakharov-prismodtager, Leyla Zana, og jeg

vil opfordre formanden til at fremlægge et forslag til, hvordan EU-Parlamentet kan protestere over for de tyrkiske myndigheder.

Formanden. – Jeg vil understrege, at jeg ved en anden lejlighed har besøgt Leyla Zana i fængslet. Vi vil fortsat træffe foranstaltninger i denne sag.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Hr. formand! Jeg føler mig tvunget til at anmode om opmærksomhed fra formanden og alle mine kolleger og om bistand til at behandle spørgsmålet om Alzheimers. Det er en sygdom, der rammer ældre, og som på nuværende tidspunkt gør livet surt for 6 mio. af vores europæiske medborgere. Det ødelægger imidlertid ikke kun deres liv. Det ødelægger også de 6 mio. patienters familiers liv, hvilket bringer antallet op på 25 mio. personer, der kæmper for at leve med sygdommen, og som føler, at de ikke får nogen hjælp fra EU, som kunne hjælpe dem med at håndtere denne forfærdelige sygdom, der ser ud til at være i fremgang.

Jeg vil derfor anmode alle medlemmerne om at opfordre Kommissionen og regeringerne i medlemsstaterne til at prioritere sygdommen i de europæiske sundhedsprogrammer, således at vi kan befri 25 mio. af vores medborgere fra denne tragedie.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Hr. formand! På det tidspunkt, hvor Slovakiet indgav sin ansøgning om at blive medlem af EU, var landet allerede medlem af Europarådet og havde derfor undertegnet og ratificeret chartret om grundlæggende rettigheder.

De standarder, som Europarådet stillede krav om, var lige og bindende for alle stater. Hvis der var usikkerhed eller manglende respekt, ville det såkaldte overvågningsudvalg kunne anmodes om at undersøge sagen. Parlamentet behandler kun emnet selektivt, når enkelte medlemmer vælger at rejse spørgsmålet. Situationen er imidlertid desværre ikke blevet overvåget på samme tid i flere stater. Derudover lader det til, at et mindretal i EU eller nærmere i Europa har større og privilegerede rettigheder.

I Vojvodina er der et stort slovakisk mindretal, der i over 200 år har bevaret traditioner, som mange af os i Slovakiet nu har glemt. Jeg har hørt, at det ungarske mindretal i Vojvodina, som er mindre end det slovakiske mindretal, vil få en særlig status, der vil give det samme rettigheder som en medlemsstat.

Jeg opfordrer derfor EU til at sikre ligebehandling, ikke kun for så vidt angår pligter, men også for så vidt angår rettigheder, således at medlemmerne af det slovakiske mindretal i Vojvodina får samme rettigheder som deres ungarske medborgere.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! En kugle affyret af en politibetjent, som dræbte en 15-årig dreng, har udløst de begivenheder, der har fundet sted i Athen i de seneste dage. Denne drengs død var utvivlsomt en tragedie, der har berørt os alle. Hændelsen alene kan imidlertid ikke forklare de ekstreme begivenheder, der fulgte. Jeg frygter, at vi står over for et fænomen, der risikerer at komme fuldstændig ud af kontrol – og ikke blot i Grækenland – da den unge generation har foruroligende fremtidsudsigter med uovervindelige forhindringer. Lignende begivenheder har fundet sted i andre europæiske hovedstæder. Ingen undervurderer begivenhedernes alvor. I Grækenlands tilfælde blev de imidlertid voldsomt overdrevet primært af dem, der offentliggjorde artikler og fremsatte negative kommentarer, hvori de forudsagde, at De Olympiske Lege i Athen ville blive en fiasko. Da de så blev en succes, måtte de fremsætte en offentlig undskyldning. Jeg er sikker på, at alle har forstået, hvad der foregår.

Maria Matsouka (PSE). – (EL) Hr. formand! Siden lørdag den 6. december, da vi begyndte at sørge over det unødvendige tab af en ung studerende, har Europas opmærksomhed været rettet mod Grækenland. Den fatale kugle førte til demonstrationer af hidtil uset omfang med deltagelse af unge i hele Grækenland. Unge mistede besindelsen og forsøgte på deres egen måde at fortælle os, at de ikke ønsker at leve i et korrupt samfund, at de nægter at acceptere, at viden er en vare, og at usikkerhed, konkurrence og grådighed ikke har nogen plads i deres fremtidssyn.

Lad os være ærlige og konstatere, at det, de unge bestrider i dag, er den suveræne model med umenneskelig udvikling, der ødelægger velfærdsstaten, gør retsstatsprincippet til en politistat og skaber fremmedgørelse og fører til gensidig udsejttelse. Vi må ikke overhøre, og vi må navnlig ikke undervurdere vores unges nødråb. Løsningen ligger ikke i undertrykkelse, men i holdningsændringer og politiske ændringer. Det skylder vi den yngre generation og mindet om Alexander, den dreng, der led denne meningsløse død.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand! Den tragiske død, som en polsk borger, Robert Dziekoński, led i Vancouver lufthavn sidste år, har haft stor indflydelse på den offentlige mening i

Polen og Canada. Begivenhederne blev tilfældigvis optaget på film. Optagelserne viser, at Robert Dziekoński's død var et resultat af brutale handlinger udført af det canadiske politi, som gjorde unødigt brug af et elektrisk bedøvelsesgevær mod en udmattet person, der havde brug for hjælp. Vi var meget overraskede over for nylig at finde ud af, at en canadisk domstol havde afsagt kendelse om, at politibetjentene ikke på nogen måde vil blive stillet til ansvar for deres handlinger.

I mit eget navn, på vegne af min kollega, hr. Wojciechowski, og på opfordring fra mange i Polen og Canada opfordrer jeg formanden til at anmode de canadiske myndigheder om fyldestgørende oplysninger om omstændighederne i forbindelse med denne polske borgers død. Han var naturligvis også EU-borger.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Ifølge forlydender fra USA overvejer landet kraftigt at nationalisere de store automobilkoncerner for at tackle krisen i sektoren. Som altid i USA lægges ideologierne i visse situationer på hylden, herunder laissez faire-politikken, og der træffes meget praktisk orienterede foranstaltninger.

Europa kan ikke bare lade stå til, mens automobilsektoren er i krise. Det er naturligvis vigtigt at vedtage den nye forordning om emissioner, og det er rimeligt, når Kommissionen siger, at miljø og innovation bør styre de foranstaltninger, der træffes for at håndtere krisen, og at automobilsektoren bør bidrage hertil, men det er ikke nok. Jeg vil opfordre formanden og også Rådet og Kommissionen til at overveje, om det, vi har brug for, er en ekstraordinær plan for omgående tiltag, inden fyringerne og arbejdsløsheden tager til i omfang. Fyringerne er allerede talrige i mit land Italien, og de rammer store koncerner, fra Eaton til selve Fiat.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Det er slående, at Parlamentets plenarforsamling endnu ikke har fået at vide, hvad den regionale strafferet i Wien besluttede for nogen tid siden. Retten anmodede om udlevering af – dvs. ophævelse af immuniteten for – parlamentsmedlem Hannes Swoboda. Sagen er blevet offentliggjort i medierne, og vi taler om en strafferamme på op til et års fængsel. Og alligevel har vi her i Parlamentet ikke fået noget at vide om det.

I mit tilfælde var tingene imidlertid anderledes. Ikke så snart var en sådan anmodning blevet fremsat, før formanden læste den højt i salen til en lang række medlemmers udelte begejstring. Men formanden oplyste ikke Parlamentet om, at jeg ikke blev retsforfulgt, at dommeren henlagde sagen, at instansernes afgørelse var enstemmig, og at ophævelsen af immuniteten ikke på nogen måde var berettiget.

Det er ikke, hvad jeg kalder demokrati.

Formanden. – Når nu hr. Martin bliver ved med at irettesætte mig, vil jeg gerne understrege, at han, hvis vi gik efter d'Hondt-systemet – hvilket ville være rimeligt – slet ikke ville have fået ordet.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Hvis vi ønsker at fremhæve betydningen af EU, som er over 50 år gammel, må vi understrege den kendsgerning, at Unionen har afskaffet krig, og at vi lever i fredstid. Vi kan imidlertid se, at denne fred bringes i fare af andre fjender, og en vigtig fjende er vold. Derfor må vi rette vores opmærksomhed mod volden og bekæmpe den med en kultur af kærlighed og solidaritet.

Efter min mening har vi glemt at fremhæve betydningen af ét menneskes støtte til et andet og betydningen af at lede folk, især unge, mod udsigten til viden, innovation og kultur. Hvis vi råder unge til at bruge vold for at give udtryk for deres holdninger, må vi frygte for EU.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne i dette forum give udtryk for min harme og fortvivelse over en betjents mord på en 15-årig dreng i Athen. Denne hændelse har udløst en række begivenheder, der har rystet Grækenland i de seneste dage. Grækenland befinder sig midt i en social eksplosion med almindelige uroligheder i flere byer. Borgere i gaden, hovedsagelig studerende og elever samt arbejdsløse og underbetalte arbejdstagere, giver udtryk for krisen i et samfund, der ikke lader til at have nogen fremtid. Vrede, harme og protester er stødt sammen med eksplosive resultater. Over for denne situation har en svag regering, regeringen under New Democracy, ladet tingene komme ud af kontrol, hvilket betyder, at der i dagevis ikke har været nogen stat.

Begivenhederne har dybe rødder og er komplicerede. De borgerlige uroligheder skyldes stadig stigende ulighed. De skyldes en neoliberal politik, der skaber mere og mere fattigdom, marginalisering og udstødelse med det resultat, at den sociale samhørighed er i fare, og at vi vil opleve ekstreme begivenheder som dem, vi er vidne til i øjeblikket. Når vi fordømmer vold, skal vi lytte nøje til de protester, der gives udtryk for i Grækenland, og som vi må reagere på på en specifik og ærlig måde.

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Hr. formand! Den italienske stat lægger igen tungt pres på sit slovenske mindretal ved at skære ned på ressourcerne til undervisning af mindretal og mindretals kultur, som er forudsætninger for mindretallenes overlevelse.

Hændelsen på den slovenske skole i Barkovlje i nærheden af Trieste i tirsdags var imidlertid også et forsøg på at terrorisere skoleinspektøren, lærerne, børnene og deres forældre. Carabinieri-korpsets besøg på skolen var uacceptabelt. Carabinieri-korpset har ikke nogen grund til at gennemse en skole. Det er som taget ud af den fascistiske tidsalder. Samtidig viser hundredvis af forretninger i Trieste kinesiske skilte og opslag, og det lader ikke til at genere nogen. I modsætning hertil lader slovenske symboler på en slovensk skole derimod til at genere visse italienske politikere, og de henvender sig til de italienske myndigheder, der endda beordrede en gennemsøgning og carabinieri-korpsets tilstedeværelse.

Det er hverken europæiske eller slovenske standarder for adfærd. Det er undertrykkelse og en uacceptabel skændsel.

László Surján (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Det var en fantastisk følelse for os alle, da EU's udvidelse for et år siden nåede en ny etape, nemlig ophævelsen af Schengen-grænserne i et meget stort område, hvilket tilføjede nye medlemmer til Schengensamarbejdet. Der er nu gået et år. Fordelene herved er kommet mange til gode. Der har dog også vist sig ulemper. Ulemper, der tyder på, at nogle er mere interesseret i isolation. Veje, hvor biler kunne passere, lukkes kunstigt med trafikskilte eller ved anbringelse af blomsterkummer. Det ville være godt, hvis alle europæiske borgere forstod, at den fri bevægelighed er vores fælles skat og ikke må begrænses af nogen interesser, som det f.eks. er tilfældet i nærheden af Sátoraljaújhely.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Hr. formand! Jeg er glad for, at kommissær Špidla også er til stede. EU er baseret på de fire grundlæggende frihedsrettigheder, nemlig den fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og personer.

Den 1. januar 2009 vil det være to år siden, Rumænien og Bulgarien blev medlem af EU. Den tiltrædelsestraktat, der blev undertegnet af begge lande i 2005, giver medlemsstaterne mulighed for på bilateralt grundlag at opsætte barrierer, der forhindrer den fri bevægelighed for rumænske og bulgarske arbejdstagere i en periode på mindst to år og højst syv år. Visse medlemsstater har allerede ophævet disse barrierer inden 2009, mens andre har meddelt, at de vil opretholde dem af interne politiske årsager.

Det er min overbevisning, at det er blevet tvingende nødvendigt at ophæve disse barrierer i en tid med finansiell og økonomisk krise. Ophævelsen af barriererne mod den fri bevægelighed for rumænske og bulgarske arbejdstagere ville være et tegn på respekt for de europæiske principper og værdier. Det ville også være et tegn på respekt for EU's grundlæggende traktater. Jeg opfordrer derfor til at ophæve barriererne mod den fri bevægelighed for rumænske og bulgarske arbejdstagere.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). - (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! I de seneste år har en delegation fra Parlamentet besøgt det kommende formandskab. Det er en god ting, og jeg bifalder det. Jeg bryder mig dog ikke om den mangel på takt, der blev udvist af delegationen i Prague Castle. Vi ved alle, at hr. Cohn-Bendits foretrukne metode til at fremhæve sig selv er provokation og uforkammethed. Det bekymrer mig, at formanden for Parlamentet ved denne lejlighed i Prag gik i ledtog med ham. Jeg er skuffet over formanden og føler, at jeg må revidere min positive holdning til ham. Han mangler den ydmyghed og tålmodighed, der kræves for at lytte til en holdning, som han ikke deler. Jeg er ofte uenig med præsidenten for Den Tjekkiske Republik, men jeg giver ikke udtryk for mine holdninger på så fræk en måde, som formanden har ladet et medlem af sin delegation gøre det. Jeg forventer derfor en officiel undskyldning og ikke det sædvanlige arrogante svar.

Formanden. - Hvis hr. Kohlíček havde været til stede, ville han ikke have udtalt sig på den måde, som han netop har.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! En italiensk kollega nævnte omfanget af fødevarespild i Italien som et stort problem, og fødevarespild og overskydende fødevarer, der bringes tilbage i fødevarekæden, er et problem, der har ramt Irland i den sidste uges tid. Det viser, at hvis vi ikke har kontrol over alle aspekter af fødevarekæden, ikke blot fra jord til bord, men fra bord til jord, kan vi få enorme problemer.

Den irske stats udgifter beløber sig til 180 mio. EUR, og vi er taknemmelige for EU's solidaritet i forbindelse med en privat ordning for oplagringsbistand, men vi er nødt til at vide, nøjagtigt hvad der gik galt i fødevarekæden i Irland, som gav mulighed for, at en ingrediens med dioxiner kunne anvendes i dyrefoder.

Vi er taknemmelige for, at problemet er blevet løst, men vi er nødt til at vide, hvordan det opstod, så vi kan forhindre det i at opstå i fremtiden. Hvis vi ikke kan styre det, der sker i dyrefoderkæden, for så vidt angår foder eller overskudsfoder, må vi standse den. Vi skal føre tilsyn med hjemmeblanding, og vi skal sikre oprindelseslandsmærkning med henblik på at stille garantier over for vores forbrugere i forhold til det kød, de spiser.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Fremover vil denne tid, hvis man ser tilbage på den, blive set som en tid med ændringer i det Parlament og det EU, som formanden tilbage i 1985 kendte godt og bidrog til at forme. Det handler om den europæiske nation mod illusionen om det gamle Europa af nationer.

I dag bevæger vi os hver dag i den retning. Så sent som i går og i forgårs blev der i Rådet opfordret til et Europa fra Atlanterhavet til Uralbjergene, det gamle nationalistiske minde, ikke et proeuropæisk minde. Coudenhove-Kalergis Europa, Winston Churchills Europa, vores forfædres Europa, som lagde navn til Parlamentet. De ønskede et Europas Forenede Stater. I dag taler vi kun om partnerskab over for dem, der reelt ønsker medlemskab, og som ønsker at være en del af Europa. Jeg mener, at vi overlader dem alle – se blot på Middelhavsområdet – til en skæbne, der er farlig og helt sikkert vil være et slag mod proeuropæerne og demokraterne i disse lande.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om forordningen om plantebeskyttelsesmidler. Alle er vel enige om, at uforsigtig brug af pesticider er farlig både for mennesker og miljøet. Men alle er vel også enige i, at anvendelsen af pesticider har gjort det muligt at masseproducere fødevarer og give mennesker adgang til fødevarer. I den forstand er der brug for plantebeskyttelsesmidler, men vi skal bruge dem på den rigtige måde.

Jeg er dog bange for, at den nye forordning giver anledning til mange spørgsmål og bekymringer. Europæiske landbrugere er bekymrede over, at restriktioner, der kun pålægges dem, vil drive dem ud af produktionen, og at de ikke vil kunne producere under konkurrencedygtige vilkår. I det tilfælde vil der virkelig være anledning til bekymring hos forbrugerne, da tredjelandes produkter er af tvivlsom kvalitet. Endelig vil der i tredjelande, hvor produktionsmetoderne ikke kontrolleres, ske store indhug i og massive ødelæggelser af miljøet. I lyset heraf regner jeg med, at vi vil tildele dette spørgsmål behørig opmærksomhed, da der er en risiko for, at vi gør mere skade end gavn. Vi skal se grundigt på dette spørgsmål på grundlag af de reelle kendsgerninger.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Vi ved alle, at hofnarre eksisterede i tidligere tider. Det var disse personers pligt og privilegium at underholde deres herre, selv om det betød, at de fornærmede resten af de tilstedeværende. En hofnar blev dog bedt om at forlade lokalet, hvis hans herre ønskede at drøfte alvorlige sager.

Jeg vil gerne spørge vores formand, hr. Pöttering, om han har til hensigt at genindføre denne gamle skik i en lidt ændret version i Parlamentet. Vil det blive acceptabelt, at politikere, som før var venstreorienterede, men som nu er grønne, fornærmer nationale ledere under påskud af at handle på vegne af Parlamentet, og at de gør det foran Parlamentets formand? Det er det, der reelt skete i Den Tjekkiske Republik i forhold til præsident Klaus. Som medlemmer af Parlamentet bør vi demonstrere, hvordan demokrati bør opfattes. Vi bør tjene som eksempel på respekt for loven og for lederne af EU's medlemsstater. Skal medlemmerne af Parlamentet i stedet repræsenteres af personer, der engang gjorde sig til fortalere for demokratiet, men som nu behandler det med foragt? Ingen forsøger at irrettesætte dem eller få dem til at tie.

Denne situation må ikke fortsætte. Vi skylder præsident Klaus en undskyldning for begivenhederne i Prag i forbindelse med Parlamentsdelegationens besøg. Jeg opfordrer til, at der gives en sådan undskyldning.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Det græske samfund fordømmer vold, og det er netop derfor, at det var så chokeret over en politibetjents mord på en 15-årig dreng. Det har fået unge til at gå på gaderne i fredelige protester, fordi det var den glød, der startede en brand og bar yderligere ved til bålet skandaler, ulighed, inflation, arbejdsløshed, nepotisme, korruption og manglende respekt for retsstatsprincippet. Domstolen har i de seneste år ofte fordømt de græske myndigheders overdrevne voldshandlinger og nedlæghed, som er forblevet ustraffet. Jeg opfordrer formanden og alle dele af Parlamentet til at gøre, som det græske parlament gjorde til minde om denne 15-årige dreng, og til som

vogter af den menneskelige værdighed og menneskerettighederne at holde et minuts stilhed nu til mindre om denne unge 15-årige dreng, der blev myrdet i Athen for en uge siden.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! I sidste uge fejrede vi 60-året for verdenserklæringen om menneskerettighederne, der blev vedtaget i henhold til en resolution fra FN's Generalforsamling den 10. december 1948.

Oppositionen i Belarus har gennem en række protestaktioner i forbindelse med menneskerettighedsdagen forsøgt at henlede opmærksomheden på krænkelse af menneskerettighederne i deres land. Aktivister i Minsk marcherede i efterligninger af fangedragter med skilte med sloganet "jeg er politisk fange". Et andet sted uddelte aktivister erklæringens tekst til forbipasserende, og i den vestlige del af landet i byen Grodno blev der afholdt en demonstration. Lukashenkos regime besvarede alle oppositionens arrangementer ved at anholde aktivisterne.

Det er paradoksalt, at Belarus har undertegnet en erklæring om, at landet vil garantere sine borgeres menneskerettigheder. Det er uacceptabelt for det internationale samfund, at et land, der har undertegnet en sådan aftale, forbyder udbredelsen af erklæringens tekst.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Idéen om at etablere et hus for europæisk historie blev fremlagt på et møde i Kultur- og Uddannelsesudvalget for et par måneder siden. Der blev imidlertid ikke indgivet nogen tekst dengang. Derudover var der ikke tilstrækkelig tid til at drøfte spørgsmålet. Ikke desto mindre gav medlemmer udtryk for bekymring over selve tanken.

Jeg har nu foran mig de grundlæggende præmisser for huset for europæisk historie, og jeg må sige, at jeg er chokeret over kvaliteten af arbejdet. Det indeholder historiske fejl, såsom en datering af kristendommens oprindelse til det fjerde århundrede. Derudover får visse begivenheder uretmæssig forrang i teksten, mens andre fuldstændig overses. Det gælder navnlig perioden omkring anden verdenskrig og størstedelen af de seneste to årtier. Det lader til, at der er gjort et forsøg på bevidst at fordreje Europas historie. Parlamentet bør ikke støtte et så tvivlsomt foretagende, ej heller finansiere det.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Resultatet af Rådets møde i Bruxelles i sidste uge og konklusionerne fra FN's konference om klimaændringer i Poznań er blevet hilst velkomne af mange medlemmer af Parlamentet. For den almindelige borger er det svært at forstå, hvad det betyder at købe eller sælge CO₂-kvoter, eller hvad risikoen for CO₂-udslip indebærer. Det, de må forstå, er imidlertid, at Europa er blevet mester i at håndtere klimaændringer og vil blive ved med at være det fremover.

Rumænien og andre østeuropæiske medlemsstater bifalder tilbuddet om at modtage flere gratis CO₂-emissionstilladelser og det nye kompromis, der vil øge Solidaritetsfondens størrelse. På den måde vil sektorer som cement-, kemikalie- og glasindustrien ikke skulle udflytte deres fabrikker, job og CO₂-emissioner til andre dele af verden. Jeg ser frem til morgendagens drøftelse om hele pakken og takker alle involverede ordførere og medlemmer.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne benytte lejligheden her i begyndelsen af Parlamentets mødeperiode til at udtrykke vores solidaritet med de jernbanearbejdere, der undertrykkes af bestyrelsen for den portugisiske jernbaneoperatør Caminhos-de-Ferro Portugueses (CP).

Ni jernbanearbejdere er blevet underkastet uacceptable disciplinærsager med henblik på afskedigelse på foranledning af CP's bestyrelse for at have deltaget i en lovlig strejkevagt. Det samme er sket for tre andre arbejdstagere hos jernbaneoperatøren REFER.

Vi må give udtryk for vores harme over for denne holdning og opfordre til en omgående standsning af disse sager og til respekt for den demokratiske lovlighed, arbejdstagernes rettigheder og foreningsfriheden.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg bifalder FN-konventionen om handicappedes rettigheder, der trådte i kraft den 2. december 2008. Fællesskabet har undertegnet denne konvention. Den sikrer beskyttelse af 50 mio. EU-borgere med handicap, såsom folk, der har fået amputeret lemmer.

Irland er imidlertid en af de EU-medlemsstater, hvor en person, der mister en lemme, selv med egne midler eller gennem forsikring skal finansiere købet af en protese.

Til trods for konventionens ikrafttræden har den irske regering ikke i budgettet truffet bestemmelser om bistand til personer, der har mistet en lemme, til finansiering af proteser. Jeg fordømmer denne manglende respekt for personer med et alvorligt handicap, og jeg opfordrer Kommissionen til at udarbejde retningslinjer,

således at medlemsstaterne forpligter sig til at stille tilstrækkelige midler til rådighed for personer med handicap.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på den noget usædvanlige situation, der er opstået i mit land Polen.

I forbindelse med Parlamentet og navnlig i forbindelse med valget til Parlamentet fastsættes det utvetydigt i den polske lovgivning, at eventuelle ændringer i valgloven skal indgives senest seks måneder inden et valg. Den polske regering var imidlertid for sent ude med indgivelsen af ændringer til loven om valg til Parlamentet. En af disse ændringer vedrører en reduktion af antallet af polske medlemmer af Parlamentet.

Som følge heraf kan den nye valglov, der fastlægger færre polske medlemmer af Parlamentet, anfægtes af forfatningsdomstolen. Lovligheden af valg til Parlamentet i Polen kan faktisk drages i tvivl. Det er en usædvanlig situation, som ikke tidligere er set i Parlamentets historie. Desværre ligger ansvaret herfor hos den polske regering.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Arbejdsløshedsproblemet, problemerne med prekært og dårligt betalt arbejde og dramaet i forbindelse med for sen udbetaling af løn vokser i den nordlige del af Portugal og truer et stigende antal arbejdstagere.

Jeg vil nævne to eksempler. Ifølge medierne har 51 portugisiske byggearbejdere fra området Marco de Canavezes i dag begivet sig til Galicien i Spanien for at protestere over for en virksomhed, der har undladt at betale dem to måneders løn og feriepenge. Disse arbejdstagere har heller ikke modtaget arbejdsløshedsydelse. Samtidig er der i halvledervirksomheden Quimonda i Vila do Conde i Portugal stigende bekymring om fremtiden for virksomhedens 2 000 medarbejdere, da det tyske moderselskab har meddelt jobnedskæringer, selv om det ikke vides, hvilke virksomheder der vil blive påvirket heraf. Det er derfor afgørende at sikre, at der straks reageres på disse problemer, og sikre, at de fællesskabsforanstaltninger, der er truffet for nylig, ikke ignorerer arbejdstagernes og deres familiers problemer.

Roger Helmer (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg kan forstå, at der i sidste uge blev afholdt et møde mellem lederne af de politiske grupper og Václav Klaus, præsidenten for Den Tjekkiske Republik. Der er mange beretninger om, at flere af vores kolleger, navnlig Daniel Cohn-Bendit, på dette møde henvendte sig til Den Tjekkiske Republiks præsident på en uforskammet, fornærmende og intolerant måde, hvilket har skadet Parlamentets omdømme. Jeg beklager dybt, at formanden for Parlamentet, der var til stede på mødet, ikke var i stand til at holde dem under kontrol.

Tidligere i dag sagde han, at vi muligvis ville have hørt det på en anden måde, hvis vi havde været der. Hvis han mener, at han er blevet forkert citeret, bør han imidlertid forklare Parlamentet hvordan og hvorfor.

Jeg vil opfordre formanden til at skrive til præsident Klaus og undskylde på vegne af Parlamentet for denne pinlige adfærd.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Som formand for Parlamentets observatørmission i Bangladesh i forbindelse med parlamentsvalget i december vil jeg gerne takke formandskabet for at gøre missionen mulig. Den tidligere formand – Robert Evans fra Den Socialdemokratiske Gruppe – som ikke ønskede at tage af sted, forsøgte i sidste øjeblik at få rejsen aflyst, idet han påstod, at deltagerlisten ikke var tilstrækkeligt afbalanceret baseret på politisk overbevisning eller nationalitet. Der er imidlertid stadig pladser, hvis flere medlemmer ønsker at deltage, hvilket jeg ville blive glad for.

Jeg er glad for, at formandskabet havde fornuft nok til at forhindre det i at ske. En aflysning af missionen ville have sendt de forkerte signaler til Bangladesh – og det bangladeshiske samfund, som jeg repræsenterer i London – der på modig vis søger at styrke sit skrøbelige sekulære demokrati efter to år med halvmilitært styre.

Bangladesh er et strategisk vigtigt land i en ustabil region, der i stadig stigende grad er truet af islamisk terrorisme, hvad formanden for Parlamentets delegation til Sydasiens, hr. Evans, udmærket ved. Bangladesh fortjener vores opmuntring, da landet arbejder for en demokratisk fremtid. Hvis vi opfatter os selv som demokrater, må vi gøre vores yderste for at støtte Bangladesh i landets bestræbelser på at sikre demokratiske tilstande.

Formanden. – Klokken er over 18.00. I overensstemmelse med dagsordenen lukker vi dette punkt og går over til det næste.

14. Tilrettelæggelse af arbejdstiden (forhandling)

Formanden. – Næste punkt er indstilling ved andenbehandling (A6-0440/2008) for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om Rådets fælles holdning (10597/2/2008 – C6-0324/2008 – 2004/0209(COD)) med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (ordfører: Alejandro Cercas).

Alejandro Cercas, ordfører. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær, fru minister! Gennemgangen af direktivet om arbejdstid har fanget millioner af europæeres opmærksomhed og givet anledning til bekymring. Vi mener, at Rådets forslag er en enorm politisk og juridisk fejltagelse.

Vi undrer os ofte over, hvorfor borgerne er ligeglade med vores institutioner, valg eller politiske dagsorden. I dag får vi en forklaring. Det er nok at se på den enorme kløft mellem Rådets forslag og holdningen hos 3 mio. læger og samtlige europæiske fagforeninger, som repræsenterer 150 mio. arbejdstagere.

Jeg håber, at medlemmerne ikke ser det – Parlamentets modvilje – som et tilbageskridt, men nærmere som en mulighed for at lytte til borgernes overvejelser, så folk kan se, at når vi taler om Europas sociale dimension, er det ikke kun tomme ord eller falske løfter.

48-timers arbejdsugen er en gammel ambition. Der blev afgivet løfte herom i Versailles-traktaten, og den var genstand for den første ILO-konvention.

Ønsket om at arbejde for at leve og ikke leve for at arbejde resulterede i en god cirkel med produktivitetsforbedringer i Europa ledsaget af mere fritid til arbejdstagerne. Vi må ikke gå bort fra denne model.

Frygten for globalisering eller forsøget på at opnå komparative fordele lader til at få institutionerne til at skifte mening og glemme, at vi kun vinder kampen ved hjælp af kompetencer.

Rådets holdning er den modsatte af Parlamentets. Vi mener, at der er gode grunde til at tage Parlamentets holdning i betragtning.

Den første er, at opt-out-bestemmelsen går imod principperne og ordlyden i traktaten.

Den anden er, at muligheden for at indrømme undtagelser ikke viser, at bestemmelsen er fleksibel, men blot annullerer loven fuldstændigt, gør internationale konventioner og standarder meningsløse og bringer de industrielle forhold tilbage til det 19. århundrede.

Den tredje grund er, at et personligt, individuelt afkald på rettigheder er den direkte vej til at kaste de svageste medlemmer af samfundet ud i den mest umenneskelige udnyttelse.

Den sidste grund er, at en tilladelse til, at medlemsstaterne kan vedtage nationale undtagelser til europæisk lovgivning, vil åbne døren for social dumping mellem vores lande.

Vi har rigeligt med forskningsresultater, der viser, i hvilket omfang anvendelsen af opt-out-bestemmelsen har skadet arbejdstagernes helbred og sikkerhed betydeligt. Samme undersøgelser viser, hvordan den gør det vanskeligt for kvinder at få arbejde og gøre karriere, og hvordan den gør det vanskeligt at forene arbejde og familieliv.

Forslaget til direktiv er derfor værre end det gældende direktiv. Fremover vil opt-out-bestemmelsen ikke være midlertidig, men en permanent generel regel, og ydermere vil den være hjemlet i frihedens og de sociale fremskridts navn.

Den anden vigtige skævhed vedrører sundhedspersonalets rettigheder. Det er virkelig urimeligt, at de personer, der tager sig af millioner af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed, ikke længere kan medregne den inaktive del af deres rådighedsvagt. Ud over denne absurde bestemmelse svækkes retten til kompenserende hvileperioder efter arbejdsperioder.

Vi forsøgte at nå til enighed med Rådet, så vi kunne komme til dette møde med en kompromisløsning, men det var ikke muligt. Rådet udviser ikke forhandlingsvilje og ønsker at se sin fælles holdning gå igennem uden en eneste ændring.

Jeg håber, at Parlamentet på onsdag vil sætte en stopper for Rådets intentioner. På den måde vil vi vise hele Europa, at Parlamentet er i live og engageret i den fortsatte integration af Europa uden at glemme den sociale dimension og rettighederne for læger, arbejdstagere, kvinder og europæiske borgere generelt.

Jeg håber også, at vi med støtte og god vilje fra Kommissionens side derefter kan indlede forligsproceduren og udarbejde et kompromis, der er acceptabelt for begge grene af lovgivningsmyndigheden. Vi må sikre, at flexicurity og foreningen af arbejds- og familieliv tages alvorligt af Rådet.

Vi har her en mulighed. Lad os få mest muligt ud af den og bygge bro over det enorme skel mellem os og de europæiske borgere.

(Bifald)

Valérie Létard, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Cercas, mine damer og herrer! Vi er samlet her til aften for at drøfte et emne, der har holdt os beskæftiget i flere år, et emne, der er vigtigt for alle europæiske arbejdstagere, nemlig revisionen af arbejdstidsdirektivet.

Den tekst, som Parlamentet forelægges i dag, er et resultat af et kompromis, der blev indgået på Rådets møde den 9. juni under det slovenske formandskab. Kompromiset vedrørte både arbejdstidsdirektivet og direktivet om midlertidig beskæftigelse. Rådet vedtog det med den faste overbevisning, at det er et fremskridt, for så vidt angår arbejdstagernes situation i Europa, og det gælder begge dets dimensioner.

På den ene side bliver princippet om ligebehandling fra dag ét med direktivet om midlertidig beskæftigelse reglen i Europa. Det er et fremskridt for de millioner af borgere, der arbejder i denne sektor. Parlamentet vedtog endvidere definitivt dette direktiv den 22. oktober, og jeg bifalder denne beslutning, da den vil forbedre situationen for midlertidigt ansatte i de 17 medlemsstater, hvori princippet om ligebehandling fra dag ét ikke er fastlagt i den nationale lovgivning.

På den anden side indfører vi med kompromiset om arbejdstid garantier, der skal tjene som rammer for opt-out-bestemmelsen fra 1993, der blev indført uden restriktioner og tidsbegrænsning. Teksten fastlægger nu en grænse på 60 eller 65 timer, afhængigt af omstændighederne, sammenlignet med en grænse på 78 timer om ugen førhen.

Det gør det også umuligt at undertegne en individuel opt-out-aftale i fire uger, efter at en arbejdstager er blevet ansat, og indfører forbedret overvågning af arbejdstilsyn. Jeg skal tilføje, at Rådets fælles holdning indfører en eksPLICIT revisionsklausul vedrørende opt-out-bestemmelsen. Endelig vil jeg understrege, at det slovenske kompromis gør det muligt at tage hensyn til specifikke omstændigheder ved rådighedsvagter. Det vil hjælpe mange lande, navnlig inden for sundhedssektoren.

Revisionen af arbejdstidsdirektivet er naturligvis et kompromis, og som med alle kompromiser har vi måttet udelade nogle af vores oprindelige mål. Her tænker jeg især på ophævelsen af den opt-out-bestemmelse, som Frankrig og andre lande forsvarede. Det var imidlertid en minoritetsholdning, og vi havde ikke nok magt til at få den gennemført i Rådet.

Nu, hvor Parlamentet stemmer ved andenbehandlingen, er det vigtigt, at medlemmerne husker, hvad vores fælles mål bør være, nemlig at nå frem til en tekst, der kan accepteres af alle, og om muligt undgå, at sagen overgår til forligsproceduren. Der er naturligvis stor forskel på Parlamentets holdning ved førstebehandling og Rådets fælles holdning, men Parlamentet må erkende, at det er tvingende nødvendigt, at visse medlemsstater løser problemet med rådighedsvagter, at det slovenske kompromis omfatter fordele for arbejdstagere, og at der i Rådet ikke er det krævede flertal til at fjerne opt-out-bestemmelsen, som den har eksisteret uden restriktioner siden 1993.

I forbindelse med de kommende drøftelser vil jeg navnlig henlede medlemmernes opmærksomhed på to punkter.

Når det gælder definitionen af rådighedsvagter, misforstås Rådets mål ofte. Målet er ikke at drage arbejdstagernes rettigheder i tvivl, men at gøre det muligt at beskytte de eksisterende balancer i visse medlemsstater. Drøftelserne i Parlamentet kan give et nyttigt indblik i de spørgsmål, der er forbundet med den nye definition.

Rådet har ikke til hensigt at udvande eller reducere folks rettigheder. Tværtimod har det til hensigt at bevare de eksisterende balancer i medlemsstaterne, balancer, der involverer beregning af rådighedsvagterne på en bestemt måde med henblik på at tage hensyn til de inaktive perioder af sådanne vagter.

For så vidt angår revisionsklausulen vedrørende opt-out-bestemmelsen, må vi nå frem til en konklusion uden vindere eller tabere, eftersom magtbalancen objektivt set ikke giver mulighed herfor. Det slovenske kompromis fastlægger en revision af direktivet efter en evalueringsrapport om seks år. Alle muligheder er fortsat åbne, og jeg opfordrer derfor til våbenhvile, for så vidt angår spørgsmålet om opt-out-bestemmelsen.

I aften har Parlamentet et ansvar. Medlemmernes stemme vil være afgørende for resultatet af dette spørgsmål, der har været på bordet siden 2004. Jeg håber, at den drøftelse, der indledes nu, vil blive uden konfrontation og tage hensyn til Rådets stærke ambitioner, som de fremgår af den fælles holdning.

Jeg er overbevist om, at medlemmerne i denne ånd hurtigt kan bane vejen for en afbalanceret løsning.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg forstår fuldt ud de bekymringer, der er givet udtryk for i forbindelse med dette komplekse og vigtige emne. Hovedspørgsmålet er, om Parlamentet vil holde sig til den holdning, som det vedtog i 2005 ved førstebehandlingen, og som er blevet gentaget i ordførerens forslag, eller om Parlamentet overvejer at ændre sin holdning som reaktion på den fælles holdning, der blev vedtaget af Rådet i september sidste år.

Jeg vil gerne give en kort sammenfatning af flere punkter, som jeg vurderer som relevante i drøftelsen om arbejdstid. For det første mener jeg, at omarbejdningen af direktivet er en vigtig og hastende opgave. Offentlige tjenester i hele Europa anmoder os om at klarlægge den retlige situation vedrørende rådighedsvagter. Det var en nøgelfaktor, der talte for revisionen af direktivet. Den fortsatte usikkerhed i de seneste år har haft en meget uheldig indflydelse på organiseringen af hospitaler, skadestuer og institutionel pleje samt på støttetjenesterne for folk med sundhedsproblemer. Vi er alle blevet anmodet om at gøre noget ved det. Vi har modtaget tilsvarende opfordringer fra regeringer og lokale myndigheder, organisationer, individuelle arbejdsgivere, private borgere og Parlamentet.

For det andet er det et meget væsentligt spørgsmål, der deler Rådet og Parlamentet, navnlig for så vidt angår fremtiden for opt-out-bestemmelsen. Jeg er i høj grad bekendt med den holdning, som Parlamentet indtog ved førstebehandlingen. Jeg vil gerne påpege, at Kommissionen i 2005 foretog nogle grundlæggende ændringer i sit udkast til retsakt og foreslog at fjerne opt-out-bestemmelsen. Det skete som svar på Parlamentets synspunkter under førstebehandlingen, og Kommissionen har søgt at forsvare denne holdning igennem fire års ophedet debat med Rådet.

Jeg mener dog, at vi må se på realiteterne. I 2003 blev opt-out-bestemmelsen kun anvendt af fire medlemsstater, men i dag anvendes den af 15 medlemsstater. Og mange flere medlemsstater ønsker at bevare muligheden for at bruge den fremover. De faktorer, der førte til Rådets beslutning, er klare. Opt-out-bestemmelsen er nu fastlagt i det gældende direktiv, og hvis Parlamentet og Rådet ikke kan blive enige om at fjerne den, forbliver den gældende uden begrænsninger i overensstemmelse med den nuværende ordlyd.

Min primære interesse i forbindelse med omarbejdningen af direktivet er derfor at sikre, at det store antal arbejdstagere i Europa, der gør brug af opt-out-muligheden, har hensigtsmæssig jobbeskyttelse. Jeg mener derfor, at det er vigtigt at fokusere på de betingelser og vilkår, der sikrer valgfrihed for de arbejdstagere, der beslutter at anvende opt-out-bestemmelsen, idet de arbejdstagere, der anvender den, garanteres sikkerhed og sundhed samt en absolut grænse for det gennemsnitlige antal arbejdstimer. Den fælles holdning omfatter dette aspekt.

Den fælles holdning omfatter også specifikke velformulerede bestemmelser om den kommende revision af opt-out-bestemmelsen. Mange af de medlemsstater, der for nylig har indført opt-out-bestemmelsen, gjorde det hovedsagelig af årsager vedrørende rådighedsvagter. Disse medlemsstater vil måske kunne tage anvendelsen af opt-out-bestemmelsen op til fornyet overvejelse, når de har forstået betydningen af alle de ændringer, vi foretager på området rådighedsvagter.

Jeg vil gerne runde af med at nævne, at jeg er bevidst om de holdningsmæssige forskelle mellem Parlamentet og Rådet, når det gælder arbejdstid. Det bliver ikke nemt at nå frem til en aftale mellem Parlamentet og Rådet, og vi har ikke megen tid tilbage i indeværende valgperiode. Efter min mening er det dog en opgave af afgørende betydning.

Jeg tror, at de europæiske borgere vil få svært ved at forstå, hvorfor de europæiske institutioner, der har kunnet samarbejde om at løse problemerne under den finansielle krise, ikke har kunnet fastlægge klare, afbalancerede regler for arbejdstid. Vi må ikke glemme, at det tog Rådet fire år at nå frem til en fælles holdning. Jeg vil også gerne henlede medlemmernes opmærksomhed på forbindelserne med direktivet om vikaransatte, der blev vedtaget i oktober ved andenbehandlingen.

Det er nemt at forestille sig, hvor vanskeligt det bliver at sikre Rådets enighed, hvis der foretages store ændringer i den fælles holdning. Det er min holdning, at det på nuværende tidspunkt er vigtigt nøje at overveje balancen mellem spørgsmål om indhold og potentielle taktikker, således at det efter dagens drøftelser vil være muligt at komme tættere på at finde et grundlag for en aftale om arbejdstid. Kommissionen er villig til fortsat at fungere som "ærlig mægler" i forbindelse med dette spørgsmål i lovgivningsprocessen. Jeg ønsker Parlamentet succes i forbindelse med dets drøftelser og beslutning om dette meget vigtige spørgsmål.

José Albino Silva Peneda, for PPE-DE-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Jeg mener, at en aftale med Rådet om direktivet kunne have været drøftet inden Parlamentets andenbehandling. Det er en kendsgerning, at Rådet, til trods for det franske formandskabs indsats, ikke gav det mandat til forhandling med Parlamentet. Jeg ønsker at gøre det klart, at jeg er enig i, at de holdninger, der blev vedtaget ved førstebehandlingen, skal revideres, men jeg kan kun gøre dette på en ansvarlig måde som led i et kompromis, der forudsætter dialog mellem de to institutioner. Mit mål er stadig at opnå en aftale med Rådet. Det var ikke muligt inden førstebehandlingen, men jeg regner med, at det kan opnås som led i forligsproceduren.

De to politisk mest vigtige spørgsmål i direktivet er rådighedsvagter og opt-out-bestemmelsen. For så vidt angår rådighedsvagter, kan jeg ikke se nogen grund til ikke at overholde Domstolens domme. Der er en løsning på dette problem – som jeg er sikker på vil blive vedtaget under forligsproceduren – som vil løse problemerne i flere medlemsstater, og som accepteres af hele den europæiske lægestand, der i dag er enstemmigt repræsenteret i den demonstration, der finder sted foran Parlamentets bygning, og som omfatter 400 læger, der repræsenterer over 2 mio. læger i hele Europa. For så vidt angår opt-out-bestemmelsen, er det efter min mening et spørgsmål, der intet har at gøre med fleksibilitet på arbejdsmarkedet. Jeg mener, at fleksibiliteten fuldt ud sikres ved at gøre referenceperioden til et år. Det grundlæggende spørgsmål her er beslutningen om, hvorvidt vi ønsker, at europæiske arbejdstagere skal kunne arbejde over 48 timer om ugen som et årligt gennemsnit, med andre ord fra mandag til lørdag, otte timer om dagen, og om det passer med de erklæringer, som alle her i Parlamentet fremsætter, eksempelvis om foreningen af arbejde og familieliv.

Jeg vil gerne minde alle om, at retsgrundlaget for dette direktiv er arbejdstagernes sundhed og sikkerhed. Til slut skal jeg takke mine mange kolleger i PPE-DE-Gruppen varmt for den støtte, de har givet mig i processen.

Jan Andersson, for PSE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke hr. Cercas for hans fremragende arbejde. Er der virkelig brug for et fælles arbejdstidsdirektiv? Helt sikkert, fordi vi har et fælles arbejdsmarked, og vi er nødt til at have minimumsstandards for sundhed og sikkerhed. Det, det handler om her, er sundhed og sikkerhed.

Vi er uenige med Rådet på især to punkter. Det første er den inaktive del af rådighedsvagter. Inden for dette spørgsmål er der en lighed mellem os. Ligheden er, at vi begge siger, at det er muligt at finde fleksible løsninger, hvis arbejdsmarkedets parter indgår aftaler på nationalt eller lokalt niveau. Forskellen er udgangspunktet for forhandlingerne, hvor Rådet siger, at det ikke er arbejdstid, men fritid. Vi mener imidlertid som udgangspunkt, at det er arbejdstid. Det er naturligvis arbejdstid, når man forlader sit hus og stiller sig til rådighed for sin arbejdsgiver. Vi er dog ikke imod fleksible løsninger.

For så vidt angår individuelle undtagelser, er spørgsmålet, om muligheden skal gøres permanent eller udfases. Vi mener, at den skal udfases. For det første er den ikke frivillig. Se blot på den nuværende tilstand på arbejdsmarkedet, hvor mange arbejdstagere ansøger om samme job. Har de reelt noget valg, når de står over for en arbejdsgiver og leder efter arbejde?

For det andet spørger jeg mig selv, om vi ikke skal se det som en udfordring i det nuværende klima, at nogle er nødt til at arbejde 60-65 timer om ugen, mens så mange andre samtidig er arbejdsløse. Det er en udfordring.

For det tredje handler det om lighed. Hvem er det, der arbejder 60-65 timer om ugen? Det er mænd, der har kvinder bag sig, som tager sig af hjemmet. Kvindernes lobby har kritiseret Rådets forslag voldsomt, og de har ret. Det er et spørgsmål om sundhed og sikkerhed. Vi har forsøgt at indlede forhandlinger. Det er Rådet, der ikke har ønsket at komme til forhandlingsbordet. Vi er villige til at indgå i drøftelser med Rådet, og vi har gentagne gange gjort en indsats herfor, men vi har vores egne holdninger, og vi bringer disse holdninger med til forhandlingsbordet.

Elizabeth Lynne, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Rådets fælles holdning er naturligvis ikke ideel, men jeg er klar over, at det har krævet mange års forhandlinger mellem medlemsstaterne at nå frem til den. De fleste af os har arbejdet med spørgsmålet i flere år.

Jeg har altid støttet bevarelsen af opt-out-bestemmelsen, men jeg ønskede at stramme den op, så den reelt ville blive frivillig. Jeg er glad for, at opt-out-bestemmelsen, som nu er en del af den fælles holdning, nu ikke kan undertegnes på samme tid som kontrakten, og at man til enhver tid kan vælge ikke at deltage. Det er en meget mere gennemsigtig metode til at beskytte borgernes rettigheder end at bruge en definition af selvstændig erhvervsdrivende, der er så vag, at den kan gælde hvem som helst, hvilket er tilfældet i mange medlemsstater, eller at anvende flere kontrakter, hvorved en arbejdsgiver kan ansætte samme medarbejder på en, to eller endda tre kontrakter, hvilket finder sted i visse andre medlemsstater. Hvis opt-out-bestemmelsen misbruges af arbejdsgiveren, kan arbejdstageren sagsøge vedkommende ved arbejdsretten. Min frygt er, at vi, hvis vi afskaffer opt-out-bestemmelsen, vil tvinge flere ud i den sorte økonomi, hvor de ikke er dækket af sundheds- og sikkerhedslovgivningen, særlig direktivet om farlige maskiner. Alle lovlige arbejdstagere er dækket af disse direktiver, uanset om de anvender arbejdstidsdirektivets undtagelsesbestemmelse eller ej. I disse vanskelige økonomiske tider er det meget vigtigt, at arbejdstagere kan arbejde over, hvis de ønsker det, og at arbejdsgeverne også har en vis fleksibilitet.

Jeg har det sværere med, at rådighedsvagter ikke opfattes som arbejdstid i den fælles holdning. Det er årsagen til, at jeg indgav mit ændringsforslag i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender med henblik på at sikre, at rådighedsvagter klassificeres som arbejdstid. Desværre fik jeg hverken støtte fra Den Socialdemokratiske Gruppe eller fra PPE-Gruppen til mit ændringsforslag. Ifølge Cercas-betænkningen skal rådighedsvagterne klassificeres som arbejdstid, men der kan fastlægges andre bestemmelser i kollektive overenskomster eller national lovgivning. Det er efter min mening ikke en væsentlig ændring i forhold til det, der er fastlagt i Rådets fælles holdning, blot en mindre forskel i vægtning. Jeg undlod at indgive mit ændringsforslag igen, da jeg vidste, at Den Socialdemokratiske Gruppe og PPE-Gruppen ikke ville stemme for det. Jeg tror dog, at vi bliver nødt til at gå i forligsprocedure, men jeg tror ikke, at Rådet vil give sig. Hvis der ikke kan indgås en aftale, håber jeg, at Rådet vil overveje sagen igen, og at sundhedssektoren kan behandles særskilt, hvilket jeg længe har opfordret til. I mine øjne var revisionen af direktivet kun nødvendig for at håndtere de europæiske domstoles SIMAP- og Jaeger-domme, og det er det eneste, vi skulle have set på.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, fru rådsformand! For lang arbejdstid gør medarbejdere syge og forårsager koncentrationstab og flere fejl. Medarbejdere med for lange arbejdstider er ikke kun til fare for sig selv, men også for deres omgivelser. Hvem vil f.eks. behandles af en læge, der lider af træthed, eller møde ham eller hende i trafikken efter en for lang rådighedsvagt? Vi bør derfor stemme for et arbejdstidsdirektiv, der ulig det, som Rådet har vedtaget, ikke er lige så fuld af huller som en schweizisk ost.

Et arbejdstidsdirektiv, hvis øvre grænser blot er retningslinjer, da der kan aftales undtagelser i individuelle ansættelseskontrakter, når ikke målet om at beskytte sundheden på arbejdspladsen. Det er vores opgave som medlovgiver at sikre, at arbejdstidsdirektivet indeholder minimumsstandards, der er kompatible med sundhedskrav. Derfor stemmer Verts/ALE-Gruppen imod yderligere undtagelser.

Vi mener ikke, at det er rimeligt, at medlemsstaterne skal have tre år til at tilpasse deres nationale lovgivning. Vi vil dog ikke stemme for at gøre Det Forenede Kongeriges opt-out til en generel undtagelse i EU. Vi er også imod, at Kommissionen nu klassificerer arbejdstid i forbindelse med rådighedsvagter som inaktiv tid og opfatter det som en hvileperiode.

Det er særlig vigtigt for os, at arbejdstiden som hovedregel beregnes på grundlag af den enkelte person og ikke på grundlag af hver enkelt kontrakt. Dette ændringsforslag fra Verts/ALE-Gruppen er afgørende og modsiger, hvad fru Lynne har beskrevet som en illusion.

Jeg afviser også påstanden om, at Parlamentet ikke har foreslået en fleksibel model. Tværtimod giver udvidelsen til en referenceperiode på 12 måneder stor fleksibilitet, blot ikke på bekostning af de obligatoriske hvileperioder, og det er vigtigt for os.

Det er ikke sandt, at arbejdstagerne selv kan bestemme. De ved selv, at det er umuligt. Hvorfor er der ellers annonceret en demonstration med 30 000 deltagere i morgen, og hvorfor demonstrerer nogen allerede? Vi må derfor bekræfte vores holdning fra førstebehandling. Kun sådan kan et arbejdstidsdirektiv også sikre beskyttelse af sundheden på arbejdspladsen.

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne takke ordføreren for det stykke arbejde, han har gjort. Jeg vil gerne sige til det franske formandskab, som jeg dog takker for dets engagement, at det ikke har gjort en tilstrækkelig indsats for at indgå i effektive drøftelser med Parlamentet.

Det er en meget følsom drøftelse, vi kaster os ud i her i aften, og vores ord skal være præget af størst mulig ansvarlighed, og det samme gælder de politikker, der følger. Vi skal være fuldt ud bevidste om, at eventuelle udvandede kompromiser indgås på bekostning af arbejdstagernes liv, og derfor kan et kompromis for enhver pris skade sundheden, sikkerheden og foreningen af arbejde og familieliv.

Vi ved alle, at arbejdslivet har ændret sig i de sidste par uger og i de sidste par dage – og stadig ændrer sig – i kølvandet på chokbølgerne fra den økonomiske krise. Vi er alle overbeviste om, at der er behov for større fleksibilitet, men den skal opnås på en afbalanceret måde, frem for alt uden at lægge unødvendigt pres på arbejdstagernes rettigheder, selv om det haster med tiltag. Rådets forslag giver anledning til alvorlige spørgsmål, hvilket de andre ordførere også har sagt før mig.

Det første omhandler opt-out-bestemmelsen. På den ene side erkendes det, at denne model er meget problematisk, og derfor fastlægges der en revisionsklausul, men det sker på en generisk måde uden at fastlægge en bestemt dato. På den anden side er der en slags skjult afpresning, da det nuværende direktiv, hvis teksten i Rådets fælles holdning ikke gennemføres, ville forblive gældende med en helt ubegrænset opt-out-bestemmelse.

For det andet er der spørgsmålet om begrebet rådighedsvagter, der i praksis lader til at blive opfattet som hvileperioder. For så vidt angår dette spørgsmål, må der – som alle de andre medlemmer har sagt før mig – ikke være plads til tvetydighed, da en hvilken som helst tvetydighed er helt uacceptabel.

Endelig er der forlig. Forlig må ikke blive et abstrakt begreb, der tildeles generiske modeller eller såkaldte "rimelige vilkår", og som reelt er blevet et kunstgreb – kollektive forhandlinger droppes, hvilket tvinger arbejdstagere, især kvindelige arbejdstagere, til at acceptere de vilkår, der fastlægges, blot for at undgå at miste deres job.

Det er derfor klart for mig, at det er nødvendigt, at revidere direktivet, hvilket uden tvivl vil være nyttigt, men uanset hvad der sker, må vi ikke erstatte et lovgivningsmæssigt tomrum med bekymrende tvetydigheder.

Dimitrios Papadimoulis, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, som jeg har den ære at repræsentere, er meget imod og forkaster Rådets fælles holdning, som Kommissionen desværre også støtter, fordi det er et reaktionært forslag, et forslag, der glæder arbejdsgivernes lobby og ekstreme neoliberaler. Det er et forslag, der skruer tiden 90 år tilbage til 1919, da arbejdsugen på maksimalt 48 timer blev indført. I stedet fastholdes den arbejdstagerfjendtlige og græsrodsfjendtlige opt-out-bestemmelse i den fælles holdning, Domstolens retspraksis inden for rådighedsvagter ignoreres, og referenceperioden på 12 måneder for arbejdstiden fremmes, hvorved forudsætningen for kollektive forhandlinger ophæves. Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe opfordrer til, at opt-out-bestemmelsen fjernes, at referenceperioden på 12 måneder for arbejdstiden ophæves, og at rådighedsvagter tæller som arbejdstid.

Hvis Rådets og Kommissionens holdning var til fordel for arbejdstagerne, ville arbejdsgiverorganisationerne demonstrere her i morgen, ikke de europæiske fagforeninger med 50 000 arbejdstagere. Sandheden er, at arbejdsgiverorganisationerne klapper Rådet og Kommissionen på ryggen, og at fagforeningerne vil være uden for Parlamentet i morgen for at protestere og sige nej til en arbejdsuge på mindst 65 timer.

Når nu Rådet og Kommissionen taler så meget om det sociale Europa, skal det bemærkes, at opretholdelsen af opt-out-bestemmelsen er et smuthul, der angiveligt blev skabt af fru Thatcher for flere år siden for Det Forenede Kongerige, og nu ønsker Rådet og Kommissionen at gøre smuthullet større og gøre det permanent. Det svarer til at forkaste et socialt Europa, at forkaste den fælles politik for arbejdstagerne.

Derek Roland Clark, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Arbejdstidsdirektivet er spild af tid. Det har været her, siden før jeg blev medlem af Parlamentet, og kort tid derefter bad en minister fra Det Forenede Kongerige mig støtte regeringens holdning om at fastholde undtagelsesbestemmelserne. Det gjorde jeg naturligvis. Det gør jeg stadig, og jeg er i godt selskab med mange andre lande.

Så lad mig se tilbage på noget af den omtumlede historie. Den 18. december 2007 sagde ordføreren, at en gruppe lande ikke ønskede arbejdstidsdirektivet eller et socialt Europa. De ønskede et frit marked. Han kaldte dette jungleloven. Han sagde, at de måtte være psykiatriske tilfælde.

Tak skal I have! Takket være verdensomspændende handel og fritagelse fra EU-begrænsninger derhjemme er Det Forenede Kongerige stærkt nok til at være EU's næststørste bidragsyder med 15 mia. GBP hvert år. Jeg går ikke ud fra, at han ville sige nej tak til dem!

I december 2007 sagde det portugisiske formandskab, at de ikke kunne risikere en afstemning i Rådet, så de lod det næste formandskab, Slovenien, rede trådene ud. Og det var efter at have tilpasset sig vikarbureauet for at hjælpe det på vej. Slovenien foreslog en 65-timers arbejdsuge og derefter 70 timer. Det væltede Rådets holdning til standbytid imidlertid. Derefter gennemhullede EF-Domstolen mindstelønspolitikkerne.

Da Finland afsluttede sit formandskab, bemærkede dets beskæftigelsesminister til Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, at ministrene pralede med arbejdstidsdirektivet i Bruxelles, men når de kom hjem, var det en anden sag. En helt anden sag!

Forrige måned, den 4. november, sagde ordføreren igen, at arbejdstidsdirektivet må gå forud for selv økonomi. Men hvis man forsømmer økonomien, hvordan øger man så de skatter, som er resultatet af arbejdstidsdirektivet? Virksomheder, som ansætter ekstra arbejdskraft for at udfylde huller efter den korte arbejdstid, hæver enhedsomkostningerne. De kan ikke konkurrere, og vi mister arbejdspladser, hvilket er grunden til, at Frankrig gik bort fra sin 35-timers arbejdsuge.

Så lad os følge franskmændene. Drop dette uigennemførlige arbejdstidsdirektiv igen en gang for alle.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Hr. formand! Tillad mig at takke ordføreren for hans forslag til direktiv om tilrettelæggelse af arbejdstiden, som er et tillæg til direktiv 2003/88/EF. Jeg vil også gerne takke ham for hans fremlæggelse i dag og for ikke at glemme at nævne de ansatte i sundhedssektoren, som måske er nogle af dem, der er mest berørt.

Eftersom Kommissionen og Rådet har ydet forberedelsen af dette dokument en betragtelig opmærksomhed, mener jeg, at det fortjener en omfattende forhandling fra vores side. Jeg har modtaget mange undersøgelser fra faglige organisationer, som frygter, at arbejdsgiverne vil få for mange muligheder. Dette vedrører hovedsagelig fastsættelse af, hvor længe det er meningen, at arbejdstagerne skal stå til rådighed eller have tilkalddevagt.

Jeg vil gerne minde Dem om, at det at have tilkalddevagt forhindrer arbejdstagerne i frit at tilrettelægge deres tid. Dette gælder en hel hær af ansatte i sundhedssektoren, som vi måske overlader til arbejdsgivernes nåde og til udnyttelse. Lad os huske på, at dette ikke bare er et spørgsmål om at forringe lægers og sygeplejerskers kår, men at det også medfører, at vi må tillægge selve rådighedsvagten værdi, eftersom begrænsninger på dette område i de endelige analyser kan være til fare for patienter, som behøver hjælp.

Endvidere tvivler jeg på, om arbejdsgiverne, selv om vi måske gennem dette direktiv ønsker at hjælpe arbejdstagere med at genvinde kræfterne og få et bedre familieliv, vil have samme intention. Alle europæiske organisationer kæmper i dag med recessionen, finanskrisen, den begyndende høje arbejdsløshed og de mulige konsekvenser heraf. Alene dét kan føre til højere krav og derfor til, at arbejdstagerne frygter for, at deres arbejdsgivere eventuelt vil udnytte muligheden for afskedigelser som en af faktorerne. Det er også af den grund, at der vil være mange folk, som demonstrerer her i morgen.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Lad mig starte med at lykønske Kommissionen med den betænksomme måde, hvorpå den har håndteret denne sag. Lad mig også lykønske formandskabet, fordi dette spørgsmål, som det meget vel vil være klar over, er blevet blokeret i løbet af de syv foregående formandskabsperioder, og det har krævet stor dygtighed at nå så langt, som det er nået. Formandskabet har ikke blot vist, at det er kommet videre, men også at det har bragt forhandlingen videre. Udfordringen er nu for os alle som parlamentsmedlemmer at se, hvorvidt vi også er klar til at tage imod denne udfordring og komme videre med vores afstemning på onsdag.

Lad mig sige til ordføreren, at jeg er fuldstændig enig i hans indledende bemærkninger. Men før sindsbevægelsen bliver for stor, så lad mig minde ordføreren om, at han i disse indledende bemærkninger fastslog, at der var millioner af arbejdstagere, som var bekymrede over arbejdstidsdirektivet. Jeg er enig med ham, de er bekymrede. De er bekymrede over, at der er politikere som ham selv i egen gode person, som forbereder sig på at fortælle dem, hvad der er godt for dem, forbereder sig på at forhindre dem i at vælge deres egen arbejdstid, så de kan arbejde frit.

Jeg har ikke længere tal på, hvor mange mennesker der har skrevet til mig – ikke organisationer, der forsøger at udnytte arbejdstagerne, men almindelige arbejdstagere – og spurgt, hvorfor vi overhovedet drøfter dette, og sagt, at vi ikke bør forhindre dem i at vælge, hvor mange timer de arbejder.

Jeg blev især slået af en familie, der stod omtalt i en avis for kun tre dage siden. Manden havde mistet sit arbejde i byggebranchen, og hustruen var nødt til at tage to deltidsjob for, at familien på tre børn og manden skulle kunne blive boende i huset. Hun måtte arbejde 12 timer om dagen, syv dage om ugen. Det var ikke

noget, hun ville, men hun var nødt til det for at holde sammen på familien. Jeg vil gerne sige til ordføreren, at hun var fra hans hjemland, hun var fra Spanien. Så hvilken hjælp tilbyder han hende? Hvilket håb tilbyder han hende? Intet! Han ville fortælle hende, at det kan hun ikke, og at hun er nødt til at opgive et af sine job, opgive sine børn og opgive sit hus.

Jeg blev ikke valgt for at lave sådanne love. Jeg blev valgt for at tage mig af de mennesker, jeg tjener, og det vil jeg aldrig glemme. Jeg skal trække mig tilbage næste år, men indtil jeg trækker mig, vil jeg gå i brechen for de mennesker, som har valgt mig, og hjælpe dem og ikke stå i vejen for dem.

Som kommissæren har sagt, vil det forslag, der er til behandling, yde større beskyttelse i form af sundhed og sikkerhed for arbejdstagerne. Hvis vi støtter det, er det det, vi får. Hvis vi ikke støtter det, vil arbejdstagerne ikke få det, og de er godt klar over, hvem de skal skyde skylden på.

Karin Jöns (PSE). – (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne endnu en gang appellere til Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, særlig dem, som stadig vakler, om at samle sig om at støtte op om Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggenders stemme og fastholde holdningen fra førstebehandlingen på onsdag. Det er trods alt ikke troværdigt på den ene side at gå i brechen for at beskytte arbejdstagernes sundhed og på den anden side at slå til lyd for at bevare undtagelsesmuligheden.

Det var bestemt ikke uden grund, at ILO anbefalede 48-timers arbejdsugen så langt tilbage som i 1919. Arbejdslivets stressfaktorer er måske anderledes nu til dags, men de er ikke mindre alvorlige. Som jeg ser det, er det ren kynisme – jeg siger dette med tanke på Rådet – at prakke bevarelsen af undtagelsesmuligheden på os som en social succes, udelukkende fordi der også indføres et 60-timers loft for en gennemsnitlig arbejdsuge. Det faktum, at der kun skal kræves en overenskomst mellem arbejdsmarkedets parter, hvis det drejer sig om endnu længere arbejdstid, er det samme som at sige, at man ville være rede til at acceptere 60 timer om ugen som normal arbejdstid – og dette er så sandelig uacceptabelt! At følge Rådets udspil ville være at træde vores arbejdstageres sundhed under fode og opgive rettesnoren om at forene familieliv og arbejdsliv, hvilket ville være ensbetydende med at forråde det sociale Europa! Derfor vil jeg gerne bede Dem indtrængende om at tænke yderligere over dette.

Hvad angår rådighedstid, vil jeg gerne sige til Rådet, at dette som tommelfingerregel må anerkendes som arbejdstid. Der er ingen vej uden om. At overlade til arbejdsmarkedets parter at evaluere inaktiv tid skaber tilstrækkeligt med fleksibilitet for læger, brandkorps og vagttjenester.

Bernard Lehideux (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. kommissær! Jeg giver min fulde støtte til ordføreren, som forsvarer det, der var vores holdning ved førstebehandlingen, en holdning, der blev forkastet af medlemsstaternes regeringer.

Det var tvingende nødvendigt at bringe vores lovgivning om rådighedstid i overensstemmelse med EF-Domstolens retspraksis, og det har vi gjort. Cercas-betænkningen tilbyder afbalancerede og beskyttende løsninger for arbejdstagerne. Al rådighedstid tæller som arbejdstid. Kompenserende hviletid indtræffer øjeblikkelig efter tjenesteperioden. Dette er et spørgsmål om sund fornuft. Det drejer sig om at garantere rimelige arbejdsvilkår, særlig for de medicinske faggrupper.

Reformen af arbejdstidsdirektivet giver os imidlertid også mulighed for at komme videre med vores europæiske sociallovgivning ved at afskaffe den individuelle undtagelsesmulighed. Cercas-betænkningen griber denne mulighed og foreslår en gradvis afskaffelse af enhver mulig afvigelse fra den maksimale lovlige grænse for antal arbejdstimer. Vi må se virkeligheden i øjnene. Det er latterligt at sige, at arbejdstagerne står på lige fod med deres arbejdsgivere og kan afvise det, de bliver tilbudt.

Vi er tydeligvis nødt til at vise medlemsstaternes regeringer, at det forslag, de forsøger at pånøde os, er uacceptabelt. Og midt i dette hyldestkor, som uden tvivl vil pacificere den franske regering fra i morgen, mener jeg, at vi er nødt til at interessere os for først og fremmest arbejdstagere, som uden reelt at have noget at skulle have sagt om sagen vil møde krav om at arbejde endnu mere, f.eks. alle dem i Frankrig, som i fremtiden vil blive bedt om at arbejde om søndagen. Jeg vil gerne tilføje, at det tydeligvis er med det formål at introducere denne valgmulighed, at den franske regering har ændret sin holdning til den individuelle undtagelsesmulighed i Rådet.

Lad os lytte til arbejdstagerne, og lad os forsøge at møde deres krav, hvis vi ikke ønsker, at nejresultaterne fra de franske, hollandske og irske folkeafstemninger skal efterfølges af mange andre sådanne resultater, der

sætter spørgsmålstegn ved et EU, som får dem til at føle det, som om EU ikke tager hånd om deres dagligdags problemer.

Jean Lambert (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gå tilbage til det grundlæggende i, at dette er et sundheds- og sikkerhedsdirektiv. Da det er baseret på sundhed og sikkerhed, forventer vi ikke undtagelsesmuligheder for sundhed og sikkerhed, ej heller forventer vi konkurrence på arbejdsvilkår inden for EU. Det var meningen, at dette skulle handle om fælles standarder, fordi mange af vores arbejdstagere står over for de samme vanskeligheder.

Lad os se på nogle af de sundhedsspørgsmål, som mange af vores medlemsstater beskæftiger sig med for tiden, nemlig hjerte-kar-sygdom, diabetes og stress. Stress er den næststørste årsag til sygefravær i Det Forenede Kongerige. 13 mio. arbejdsdage går tabt på grund af stress, depression og angst, hvilket koster 13 mia. GBP om året – hvis vi ser på økonomien, og vi er nogle, der godt kan lide at se på økonomien fra alle vinkler, hr. Clark. Alle disse problemer samt spørgsmål vedrørende fedme og druk knytter sig til en kultur for lange arbejdsdage. Det er ikke den eneste faktor, men det er i hvert fald en markant tendens.

Vi taler ikke bare om lange arbejdsdage, som forekommer indimellem. Der er rigeligt med fleksibilitet inden for det nuværende direktiv og i de foreslåede ændringer, som vil give virksomhederne mulighed for at klare sig, hvis de pludselig får travlt, forudsat at de derefter udligner de ansattes overtid. Problemet er vedvarende lange arbejdsdage. Risikoen for en personulykke på arbejdspladsen stiger, hvis man arbejder 12 timer eller mere. Trætte arbejdstagere er farlige arbejdstagere. Trafiksikkerhedsekspertener mener, at udmattede bilister tegner sig for flere ulykker end spritbilister. Hvis man beder folk om at have lange arbejdsdage, så vær klar over, at dette er et problem, vær klar over, at produktiviteten falder, og vær klar over, at kreativiteten falder – hvilket ikke er godt for en videnbaseret økonomi. Det tilfører i hvert fald ikke meget kvalitet til balancen mellem arbejdsliv og familieliv, hvis folk er for trætte til at læse for deres børn, når de kommer hjem. Endvidere får flertallet – 66 % – af arbejdstagerne i Det Forenede Kongerige ikke betalt for disse timer. Det er en del af en overarbejds kultur, hvor man udtrykker sit engagement over for sit arbejde ved at være til stede, ikke nødvendigvis ved at være produktiv.

Til dem, der argumenterer for, at undtagelsesmuligheden reducerer bureaukrati, vil jeg gerne sige, at der alligevel bør føres regnskab over antal arbejdstimer. Hvis De ser på de nye forslag, er der bestemt ikke nogen reduktion af bureaukratiet i Rådets forslag.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I morgen vil der være en stor fagforeningsdemonstration i Strasbourg imod det reelle kup, som Rådet har gjort med arbejdstidsdirektivet.

En arbejdsuge på 65 timer plus er vitterlig absurd, det er uacceptabelt, ligesom krænkelsen af kollektive bestemmelser og fagforeningsaftaler er. Det drejer sig langt fra om at få bugt med undtagelsessystemet og med individuelle undtagelsesaftaler, i stedet er disse faktisk bestemt til at blive den generelle regel. Arbejdstiden beregnes som et gennemsnit over et år og giver således ekstrem fleksibilitet, og hvileperioderne gøres også uvisse og prisgivet firmaoverenskomster, som om vi skal betragte inaktiv arbejdstid som delvist arbejde, delvist anerkendt og delvist betalt – dette er uacceptabelt.

Politikken med overdreven udnyttelse af arbejdstagerne mens så mange mennesker er arbejdsløse, er et symbol på devalueringen af arbejdskraften i sig selv, som i den grad er en del af den krise, vi står over for. Parlamentet ville stå sig ved at lytte til demonstrationen i morgen og at reagere på dette kup, som Rådet har gjort, ikke mindst for at bekræfte sin egen suverænitæt.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Man siger, at krisetider bringer folk tættere sammen. I lang tid har borgere over hele Europa imidlertid mere og mere fået den fornemmelse, at det er EU og erhvervslivet, som er kommet tættere og tættere på hinanden imod folket. Arbejdstiden er blevet stadset op som en konkurrencefaktor, arbejdstiden og arbejdslivet er blevet udvidet, lønningerne er faldet, og leveomkostningerne er steget, mens overskuddene er skyhøje og direktørlønningerne er steget til astronomiske højder.

Mens Parlamentet drøfter en udvidelse af arbejdstiden og på denne måde indskrænker tilkæmpede sociale rettigheder, annoncerer virksomheder midlertidigt nedsat arbejdstid med supplerende dagpenge til tusindvis af ansatte, og masseafskedigelsesspøgelset begynder at røre på sig. De modeller, der engang blev fremhævet, som f.eks. de højtroste arbejdstidskonti, som er opbrugt på få uger, demonstrerer grænserne for fleksibel arbejdstid. Endnu en gang arbejder vi i to modsatte retninger. På den ene side proklamerer vi en bedre forening af arbejds- og familieliv for at forbedre fødselstallet, som har været faldende i årevis, og på den anden side lader vi i stigende grad søn- og helligdage degenerere til normale arbejdsdage – hvorved traditioner og familieliv uundgåeligt falder ved vejen. I den nuværende krise vil almindelige borgere være nødt til at tage

ansvar for det finansielle samfunds fejltagelser og hjælpe bankerne, endda med deres surt tjente sparepenge. Deres pension er truet, og inden længe er de måske ligefrem nødt til at forlade deres stilling, mens direktørerne bliver siddende.

Et at de kriterier, som europæiske borgere vil dømme EU ud fra, er, i hvilken grad det kan yde social sikkerhed. EU må derfor beslutte sig for, hvorvidt det skal sætte økonomiske interesser eller folk i forreste række.

I denne forbindelse bør vi måske også overveje, hvorvidt Tyrkiets tiltrædelse bør stoppes, før dette fører til EU's økonomiske sammenbrud. Men hvis EU fortsætter på samme kurs med farefuld neoliberalisme og grænseløs besættelse af udvidelse, bør det ikke blive overrasket over at se hverken faldende fødselstal eller social uro. Så vil den offentlige støtte til EU som sikker havn, der for nylig har oplevet en kortsigtet stigning, hurtigt fordufte, og vi vil være i langt værre økonomiske vanskeligheder, end vi er nu.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg har været på nattevagt på hospitaler ved to lejligheder, fra kl. 21.00-05.00. Enhver, som har oplevet sygeplejerskers, yngre lægers og ambulanceføreres arbejde på nært hold, vil forstå, at det er højest urealistisk at gå ud fra, at rådighedstid kan deles op i aktive og inaktive perioder. Begge dele er arbejdstid, og det skal afspejle sig i lønnen. Det havde EF-Domstolen også ret i.

Jeg tror, at Rådet tager fejl, når det betragter inaktiv arbejdstid som en hvileperiode. Det ville resultere i maratonløb med op til 72 timers arbejde. Det kan man ikke bede de ansatte om, og heller ikke patienterne. Vi må ikke skære ned på sundhed og sikkerhed på arbejdet. Det er imidlertid ikke al rådighedstid, som er ens. Et eksempel er de private brandværn, som jeg stiftede bekendtskab med under mit arbejde som en af de 10 ordførere på Reach. For nylig inviterede jeg medlemmer af sådanne private brandværn til Europa-Parlamentet i Bruxelles.

De kom fra kemiske industrier og stålindustrier og fra lufthavne. Det gudske lov lille antal gange, en udrykning er påkrævet, gjorde det klart, at det er nødvendigt med en undtagelse fra den maksimale ugentlige arbejdstid i deres tilfælde. For øvrigt var både arbejdsgivere og ansatte enige herom.

I alt dette ligger der imidlertid, at aftaler er en sag for industriens to parter. Fri forhandlingsret og dialog mellem industriens to parter er nøgleelementer i det sociale Europa. Hvor der ikke er nogen overenskomstforhandlinger, må bestemmelserne fastlægges af staten. Ministrene er trods alt enige om en maksimal ugentlig arbejdstid på 48 timer i EU.

Jeg støtter derfor i princippet Cercas-betænkningen, men jeg støtter også fleksibilitet gennem undtagelser for visse fag. Hvis dette går til forlig, må forhandlingerne gennemføres i ro og mag – og ikke i hast – langt om længe. Et socialt Europa kan ikke tillade sig forhastede reaktioner eller tomme ord.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne rose den bemærkelsesværdige indsats fra min ven hr. Cercas, ordføreren for denne betænkning, som nu er tilbage på dagsordenen ved andenbehandling takket være et overraskende kompromis i Rådet i juni.

Belgiere, cyprioter, ungarere og spaniere forkastede den, og det gjorde de ret i, for den sigter mod større fleksibilitet og det på bekostning af arbejdstagernes sikkerhed, hvilket er uacceptabelt. Tror De for alvor, at arbejdsgiverne i en tid med omfattende afskedigelser og et mylder af fyringsplaner over hele det europæiske kontinent har brug for at kunne pålægge arbejdstagerne en 65 timers arbejdsuge eller mere?

En smule vedholdenhed ville gøre EU ære. Vi subsidierer for tiden hele industrisektorer for at undgå afskedigelser, og det gør vi ret i. Vi bør imidlertid også beskytte arbejdstagerne i deres stillinger, når de stadig er i virksomhederne, eller i deres forvaltninger. I en tid, hvor borgerne har deres tvivl om Europa – og det blev netop nævnt – ville Rådets kompromis, hvis Parlamentet skulle vedtage det – sende det værst mulige budskab ud.

Dette direktiv må sætte en maksimal ugentlig grænse for arbejdstiden af sundheds- og sikkerhedsgrunde. Det må ikke være et skadeligt direktiv i social og menneskelig forstand. Det er holdningen hos vores ordfører og Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation, og det er den holdning, som også jeg vil støtte sammen med ham.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! I mange år har medlemsstater og EU-institutioner drøftet og søgt en fælles holdning til arbejdstidsdirektivet. Der er gjort fremskridt, men der er stadig mangler. Vores stemmer vil vise, hvor tæt vi i Parlamentet endelig er på at opnå fælles holdninger.

Jeg vil kunne støtte direktivet, hvis muligheden for at arbejde overtid bibeholdes. Overtid er ikke særlig almindeligt i Estland, men jeg ønsker, at folk, ansatte, selv skal kunne beslutte, hvorvidt de ønsker at arbejde overtid eller ej, enten for at få en større indtægt, udvikle deres karrieremuligheder eller af andre personlige grunde.

At forbyde overtid i direktivet ville i alt væsentligt betyde, at arbejdstagere i visse tilfælde stadig måtte arbejde overtid, men nu illegalt; med andre ord uden ekstra betaling eller juridisk beskyttelse. Det er der ingen af os, der ønsker.

For det andet er det for et lille land som Estland vigtigt, at den hviletid, der ydes som kompensation for overtid, gives en rimelig frist efter at overarbejdet blev afsluttet. Kravet om, at kompenserende hviletid skal ydes øjeblikkeligt, kan skabe problemer med tilrettelæggelsen af arbejdet, særlig i sektorer med mangel på arbejdskraft.

For det tredje er rådighedstimer arbejdstimer. Jeg vil gerne udtrykke min taknemlighed over for Frankrig, som har EU-formandskabet, for at håndtere direktivet og hjælpe med til at forme en fælles holdning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Det grundlæggende mål med Rådets forslag er at devaluere arbejdet, øge udnyttelsen og sikre større indkomst for arbejdsgivere og større profitter for økonomiske og finansielle grupper via en gennemsnitlig arbejdsuge på 60 eller 65 timer, og lavere lønninger via konceptet inaktiv arbejdstid.

Dette er et af de mest larmende eksempler på kapitalistisk udnyttelse og truer alt, hvad der er blevet sagt om at forene arbejdsliv og familieliv. Dette forslag udgør et tilbageskridt på næsten 100 år for arbejdstagernes tilkæmpede rettigheder. Vi taler om mennesker, ikke maskiner. Vi støtter derfor forkastelsen af Rådets skammelige fælles holdning og opfordrer parlamentsmedlemmerne til, når de stemmer, at lytte til arbejdstagernes protester og forhindre flere alvorlige sociale spændinger, flere tilbageskridt og en tilbagevenden til en form for slaveri her og nu i det 21. århundrede.

I denne tid med krise og arbejdsløshed er vi nødt til at reducere arbejdsugen gradvist, uden noget løntab, for at skabe flere arbejdspladser med rettigheder, og vi er nødt til at respektere de arbejdsendes værdighed.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg er stærkt imod fjernelsen af Det Forenede Kongeriges ret til at benytte sig af undtagelsesmuligheden med arbejdstidsdirektivet. Jeg ville absolut imødegå Europa-Parlamentets ret til at forsøge at frastjæle mit land denne ret. I min bog er kontrol med arbejdstiden udelukkende en sag for nationale kontrolorganer, ikke for et Bruxellesdiktat.

Hvis britiske arbejdstagere får tilladelse fra deres egen folkevalgte regering til at arbejde mere end 48 timer i ugen, hvorfor skulle det så betyde noget for arbejdstagere fra lande, hvis regeringer er mere forbudsorienterede? Ærlig talt burde det ikke komme nogen af Dem ved. Men det er livsvigtigt for britisk erhvervsliv, særlig på et tidspunkt med et kolossalt pres på grund af den økonomiske nedgang, når maksimal fleksibilitet og mindre regulering, ikke mere, er nøglen til økonomisk genrejsning. At maksimere den europæiske produktion, få vores varer solgt herhjemme og i udlandet og gøre det lettere for erhvervslivet at vokse burde være i alles interesse.

Og dog har vi her ideologer, som er opsat på at prakke deres dyrebare sociale dagsorden på alle, selv der, hvor den er uønsket. Det er virkelig på tide, at Parlamentet får styr på sine prioriteter. At forkaste dette forsøg på at omstøde den britiske undtagelsesbestemmelse ville være et godt sted at starte.

Csaba Óry (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Vi bemærkede for nylig, at den offentlige opinion følger dette spørgsmål med exceptionel interesse, og især de aspekter, som vi også forhandler om, dvs. spørgsmålene om undtagelsesbestemmelse og om rådighedstid. Med hensyn til undtagelsesbestemmelsen hører vi ustandseligt to argumenter, nemlig for det første synspunktet om fleksibilitet og for det andet spørgsmålet om arbejdstagernes frie valg. Vi synes at handle, som om arbejdsgivere og arbejdstagere i sandhed var ligeværdige parter – hvilket de ikke er – og en af arbejdsrettens indlysende pligter og funktioner er netop at rette op på denne ulighed. Som socialpolitikere har sagt, har tiggeren samme ret til at sove under broen som millionæren – i den betydning taler vi naturligvis virkelig om aftalefrihed. Men i virkeligheden taler vi om en uligeværdig situation, som ikke så meget fostrer fleksibilitet, men snarere opretholder denne ulighed.

Hvad mere er, der bliver taget yderst godt hånd om fleksibiliteten i den løsning, som blev formuleret under Parlamentets førstebehandling. I 26 uger kan en person arbejde så meget som 72 timer og derved tilpasse sig markedets behov, en høj ordremængde og tunge arbejdsbyrder. Man er naturligvis også nødt til at hvile,

og jeg mener, dette må være et mål for et direktiv, som omhandler beskæftigelses- og sundhedsbeskyttelsesområdet.

Hvad rådighedstid angår: Hvis der en morgen ikke dukker nogen kunde eller besøgende op i en boghandel eller en tøjbutik, betyder det så, at ekspedienten har rådighedsvagt, som derfor bør kalkuleres efter en anden sats? Den korrekte holdning er, at hvis arbejdstagere ikke kan udnytte deres tid frit, som de har lyst til, men er nødt til at tage ind på deres arbejdsplads, skal dette betragtes som arbejdstid. Løn for det udførte arbejde er en helt anden sag, en, som kan forhandles mellem de respektive arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer – det er muligt at tilpasse sig virkeligheden i det enkelte land og at tilpasse sig national kompetence, men arbejdstid er arbejdstid og skal opfattes som sådan. Jeg er derfor enig med Domstolen, men jeg er hverken enig i eller støtter Rådets kompromis.

Maria Matsouka (PSE). – (EL) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne lykønske hr. Cercas, fordi han har præsenteret os for en værdig betænkning set i forhold til Rådets uacceptable fælles holdning. Faktisk ser både det indledende forslag fra Kommissionen og Rådets fælles holdning ud til at udgøre en alvorlig trussel mod arbejdstagernes sundhed og sikkerhed og endnu vigtigere mod balancen mellem arbejde og fritid, som er det, vi forsøger at opnå. På samme tid er disse specifikke forslag imidlertid, og dette er endnu værre, skabt til at indføre middelalderlige arbejdsvilkår i tråd med den økonomiske neoliberalismes anvisninger og diktater. Det er netop denne neoliberale strategi, som støtter og fremmer en ulige og ensidig udvikling, udnyttelsen af arbejdstagerne, tilbageførslen af de arbejdsløse og i sidste ende opløsningen af fagforeningsbevægelsen. Det nuværende økonomiske dødvande og den sociale uro skyldes tydeligvis den strukturelle krise i den neoliberale model, hvilket er grunden til, at Rådets fælles holdning bør trækkes tilbage, og at der bør stilles et nyt forslag, som vil fremme solidaritet, politisk lighed og social retfærdighed.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Her til aften drøfter vi et meget vigtigt stykke lovgivning, og vores drøftelse og vores afstemning i Parlamentet vil sende et meget klart budskab til arbejdstagere og til familier over hele EU.

I Irland har vi et spørgsmål, som vi stiller, når vi drøfter socialpolitik, og dette spørgsmål lyder: "Er vi tættere på Boston eller på Berlin?" Tja, i forbindelse med aftenens drøftelse er vi nødt til at være tættere på Berlin – dvs. hvis Berlin eller i virkeligheden Paris kan levere et reelt fremskridt for arbejdstagernes sundhed og sikkerhed. Jeg lyttede til fru Létard, og hun bad os opføre os ansvarligt, og jeg mener, at det er netop det, hr. Cercas har gjort.

På rådsmødet i sidste uge under drøftelsen af Lissabontraktaten gav Rådet et løfte om at styrke arbejdstagernes rettigheder. Rådet og Parlamentet har nu en mulighed for at gøre netop det. Endvidere taler vi i Parlamentet ofte om balancen mellem arbejds- og familieliv, og alle nikker samtykkende. Endnu en gang har vi en mulighed for at hjælpe med til at sikre balancen mellem arbejds- og familieliv for Europas borgere.

Og husk på, som hr. Silva Penada allerede har nævnt, at 48 timer om ugen er otte timer om dagen, seks dage i ugen. Hr. Bushill-Matthews talte om en kvinde, der arbejdede 12 timer om dagen, syv dage i ugen, som om det var acceptabelt. Det er totalt uacceptabelt, og vi bør ikke være medvirkende til denne form for udnyttelse.

Som jeg sagde tidligere, vil aftenens forhandling og vores afstemning om denne betænkning sende et klart signal til Europas borgere. Vi er nødt til at sende et klart budskab om, at det sociale Europa lever og har det godt.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Rådets fælles holdning om tilrettelæggelse af arbejdstiden er et antibeskæftigelsesmonstrum og har med rette rejst en storm af protester fra arbejdstagere i medlemsstaterne. Cercas-betænkningen berører ikke selve kernen i de reaktionære forslag i Rådets fælles holdning. Den tilslutter sig opdelingen af arbejdstiden i aktiv og inaktiv tid, forudsat at den anerkender konceptet ubetalt, inaktiv arbejdstid. Supermarkeder, hospitalspersonale, læger og servicefag arbejder under en miserabel ordning, tvunget til at blive på arbejdspladsen 12-14 timer om dagen. Den øger tidsperioden for den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid fra de fire måneder, som er gældende nu, til et 12-måneders grundlag, den bevarer undtagelsesmuligheden, den angriber den faste daglige arbejdstid, overtidsbetaling, arbejdsdage og kollektive ansættelseskontrakter generelt, og den hjælper arbejdsgivere i deres bestræbelser på at gøre fleksible beskæftigelsesformer endnu mere almindelige, hvilket vil få alvorlige og smertelige indvirkninger på sociale sikringsordninger. I dag, når mulighederne for at øge arbejdskraftens produktivitet tillader en reducere af arbejdstiden og øget fritid, er denne form for forslag uacceptabelt, hvilket er grunden til, at vi radikalt modsætter os Rådets fælles holdning og hr. Cercas forslag.

Juan Andrés Naranjo Escobar (PPE-DE). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne begynde med at citere ordret fra kommissærens meddelelse, som præsenterer den nye sociale dagsorden. Den lyder: "Kommissionen opfordrer også alle medlemsstaterne til at vise et godt eksempel ved at ratificere og gennemføre de ILO-konventioner ..."

I dag er vi her imidlertid for at forhandle om et direktiv, som har til formål at imødegå disse kriterier ved at tillade medlemsstaterne at fastsætte arbejdsuger på op til 60 eller 65 timer i gennemsnit over tre måneder.

Er det konsekvent, hr. kommissær? Kan vi lovgive imod vores egne anbefalinger? Formålet med direktivet er at fastlægge minimumsbestemmelser for at sikre arbejdstagernes sundhed og sikkerhed ved hjælp af to instrumenter, dvs. hvileperioder og et loft på arbejdsugen.

Det indeholder undtagelser i begge tilfælde, men som De selv sagde, hr. kommissær, taler vi ikke om undtagelser. Nej, vi taler ganske enkelt om afvigelser fra et af direktivets grundlæggende elementer.

Fleksibilitet er ingen retfærdiggørelse heraf. En øgning af arbejdstiden må ikke forveksles med den fleksibilitet, som erhvervsliv og arbejdstagere har behov for. Direktivet vil i vidt omfang tage højde for sæsonudsving, spidsbelastninger i produktionen og behovet for visse aktiviteter.

Noget, som er godt for alle, hr. kommissær, er at indfri målet om flexicurity, med andre ord at få held med at forene privat- og familieliv med arbejdet. For at det skal ske, må vi arbejde på at udvikle en kultur for samarbejde og gennemsigtighed og tillade kollektiv uafhængighed at spille en rolle i tilrettelæggelsen af arbejdstiden.

Hr. formand, da Rådet vedtog sin fælles holdning i september, var det en dårlig dag for dialogen mellem arbejdsmarkedets parter. Jeg er overbevist om, at vi ville have en aftale nu, hvis det var blevet overladt til kollektiv uafhængighed at arrangere og organisere arbejdstiden.

Jeg er sikker på, at afstemningsdagen vil være en god dag for alle, når vi alle vedgår os vores ansvar.

Det er godt at reformere, men det er også godt at bevare de elementer, som samler os mest og splitter os mindst, som styrker Europa, og som kan få det sociale Europa til at komme styrket ud af den udfordring, det nu står over for. Vi må presse på for både økonomisk og socialt fremskridt, for de kan ikke overleve hver for sig.

Pier Antonio Panzeri (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Selv om jeg sætter pris på hr. Cercas arbejde, vil jeg gerne fra første færd sige, at det på ingen måde var klart, at der var sådan et behov for at ændre dette direktiv om tilrettelæggelse af arbejdstiden, og jeg vil gerne have, at denne forhandling stadfæster det, der kom ud af afstemningen i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender.

I dag har vi besøg af lægerne, i morgen i Strasbourg vil der være repræsentanter for arbejdstagere fra hele Europa, sammenkaldt af Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation. De vil være her for at udtrykke deres ønske om at forkaste det kompromis, som Rådet nåede frem til om direktivet, og hvad resten angår, så spekulerer jeg på, hvordan det kunne være anderledes?

Vi ønsker at sætte os to klare mål, hvor det første er at bevare 48-timers grænsen for den maksimale ugentlige arbejdstid i EU. Dette ville få bugt med undtagelsesklausulen, i henhold til hvilken denne grænse kunne omstødes, og arbejdsugen kunne nå op på 60 eller 65 timer. Det andet mål vedrører rådighedstid, som ikke kan betragtes som inaktiv arbejdstid, men som i alt væsentligt må betragtes som arbejdstid, ligesom det er hensigtsmæssigt at bibeholde retten til en kompenserende hvileperiode for sygehuspersonale.

Disse mål kan og bør deles af alle i Parlamentet, for de repræsenterer den vej, som forhindrer konkurrencefaktorerne i Europa i at bevæge sig imod social dumping og større udnyttelse af arbejdstagerne. Jeg håber inderligt, at vi som parlamentsmedlemmer kan blive enige om disse holdninger, for de er i sandhed udtryk for et nyt socialt Europa.

Patrizia Toia (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Rådets forslag, som fejer den balance væk, der blev anslået tidligere – jeg tænker på hr. Cocilovos fremragende arbejde på dette område – møder ikke vores støtte, fordi det betyder et tilbageskridt i mange spørgsmål, som vedrører arbejde, balancen mellem arbejds- og privatliv og jobsikkerhed, og fordi det udgør et valg, som svækker arbejdstagernes rettigheder, hvilket trods alt er vores alle sammens, vores børns, ja almindelige menneskers rettigheder.

Endvidere ønsker jeg ikke, at dette argument fejltolkes som et fagforenings- eller virksomhedsvenligt argument, fordi det forsvaret de ansatte i sundhedsvæsenet. Det er hverken det ene eller det andet; som politiker handler

jeg ikke på vegne af virksomheder eller fagforeninger, jeg handler på vegne af borgere. Når jeg træffer beslutninger, tænker jeg på dem, jeg tænker på deres sociale rettigheder, som jeg mener, er fundamentale i Europa. Jeg kan derfor ikke se gennem fingre med et Europa, som mislykkes i at udvikle sig i trit med verden, et Europa, som tværtimod begår kolossale fejlskøn, idet det forveksler svækket beskyttelse med fleksibilitet og frihed. Dette er desto mere alvorligt på et tidspunkt, hvor Europa oplever sin værste krise, og der ikke er meget udsigt til fremgang og vækst.

Fru Létard, repræsentanter for Rådet og Kommissionen, hvis det ikke lykkes os at forstå, at millioner af arbejdstagere i dag risikerer at miste deres arbejde og føler sig i en skrøbelig og prekær situation og naturligvis ikke har kontraktsfrihed – ud over undtagelsesbestemmelsen – så må jeg sige, at vi ikke har nogen anelse om, hvad der virkelig foregår i de europæiske borgeres samfunds- og familieliv.

Derfor vil vi støtte hr. Cercas' forslag, og vi håber, at alle parlamentsmedlemmer vil gøre det samme. Jeg må sige, at Rådets uvilje mod at forhandle på dette stadie tvinger os til at vinde diskussionen og forhandlingen gennem forlig.

Gabriele Stauner (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Rådighedstid er arbejdstid, som EF-Domstolen så rigtigt fastslog. Og medlemsstaterne har faktisk allerede tilpasset sig fint til denne tingenes tilstand, og ikke ét hospital eller én anden institution er endnu gået konkurs som følge heraf.

Desuden kræver rådighedsvagt, som vi drøfter her, at arbejdstagerne er til stede på arbejdet, for alt andet er standbytjeneste, hvilket er en helt anden sag. Efter min mening er opdelingen i aktiv og inaktiv rådighedsvagt – muligvis yderligere defineret af en mere eller mindre, men under alle omstændigheder tilfældigt, estimeret gennemsnitsberegning – absurd. Arbejdstagere står trods alt – for at bruge juridiske udtryk – til rådighed for arbejdsgivere, er underlagt deres anvisninger og kan ikke frit fordele deres egen tid.

Jeg er i princippet imod individuelle undtagelsesbestemmelser. Vi ved trods alt alle, at beskæftigelsesforhold ikke karakteriseres ved ligestilling, men ved et modsætningsforhold mellem uvægerligt økonomisk stærkere arbejdsgivere på den ene side og på den anden side arbejdstagere, som er afhængige af deres arbejdsevne. Det er sandt, individuel arbejdsret blev skabt præcis med det formål at kompensere for manglen på ligestilling af parterne i forholdet. Om nødvendigt vil arbejdstagere, som er afhængige af deres arbejde for at overleve, risikere deres helbred for at forsørge dem selv og deres familier. I tider med økonomiske vanskeligheder som dem, vi oplever netop nu – der i parentes bemærket skyldes alvorlige fejlagtige beslutninger truffet af inkompetente direktører – er der et stadigt stigende pres på arbejdstagere. Mennesker er imidlertid ikke maskiner, som er i stand til at arbejde gennem uden en pause.

Efter min mening er Rådets holdning til dette uacceptabel. Jeg støtter i stort omfang vores udvalgs betænkning og min kollega hr. Silva Penedas holdning og håber på en sund, human løsning i forligsproceduren.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Den eneste tjeneste, som Rådets fælles holdning og det franske formandskabs bestræbelser har gjort os, er, at vi igen drøfter problemet. Det er omkring juletid, vi husker Charles Dickens' Et juleeventyr, hvor en arbejdsgiver i et vist land i Europa ikke giver sin hårdtarbejdende ansatte ferie. Vi ville gerne sætte en stopper for denne julesang. Lande som Grækenland stemte med mindretallet og støttede ikke kompromiset. Grækenland har konsekvent støttet en 48-timers uge og ønsker ikke nogen ændring i tilrettelæggelsen af arbejdstiden uden dialog og aftale mellem arbejdsgivere og arbejdstagere. Vi ville foretrække ikke at se en demonstration i morgen, hverken fra arbejdsgivernes eller arbejdstagernes side, som mine kolleger i Parlamentet fastholdt. Vi ville foretrække dialog mellem arbejdsmarkedets parter og kollektiv forhandling.

En af mine kolleger i Parlamentet refererede til middelalderen. I middelalderen respekterede de imidlertid søndagen som en fridag. Selv slaver arbejdede ikke på en søndag, og i dag har vi slettet det faktum, at søndag skal være inkluderet i en arbejdstagers fridage, fra direktivet. Det er derfor, der er stillet to ændringsforslag, og jeg anmoder Parlamentet om at støtte dem, så Parlamentets forslag omfatter dette element af europæisk civilisation, og jeg håber, at det vil blive støttet af alle de ærede medlemmer, som jeg ser, bruger deres inaktive tid og bliver betalt for normal arbejdstid. I morgen bør vi trække tiden fra hos de parlamentsmedlemmer, som ikke er til stede i salen.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Hr. formand! Faktisk lige siden ratificeringen af Maastrichttraktaten, som for mange mennesker repræsenterede sejr for de neoliberale økonomiske politikker, har vi været vidne til et gradvist og koncentreret angreb på den europæiske sociale model. Skrinlæggelsen af den keynesianske socioøkonomiske virksomhedsmodel, hvor dialog mellem arbejdsmarkedets parter og en stærk statslig intervention anses for normalt, har bragt os dertil, hvor vi er i dag. Til den neoliberale kapitalismes totale

sammenbrud og et råb om hjælp til staten, som skulle have været slanket så meget som muligt, og hvis indflydelse skulle have været reduceret til et minimum.

Jeg forstår ikke, hvordan nogen har kunnet gennemtrumfe det, som Rådet har foreslået, med Kommissionens samtykke. Er det måske meningen, at det skal være endnu et skridt mod socialistisk kapitalisme for de rige og cowboykapitalisme for de fattige? En tilbagevenden til det 19. århundrede vil ikke hjælpe nogen. Vi må derfor kategorisk forkaste forslaget til direktiv, så længe det ikke indeholder ordfører Alejandro Cercas' ændringsforslag.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Hr. formand! Dette direktiv lægger ikke op til, at 40-timers arbejdsugen skal udvides til en 60-timers uge. Det kræver heller ikke, at arbejdstagere skal arbejde 60 eller 65 timer om ugen inklusive overarbejde. Derimod fastlægger det rammer og betingelser for, at dette kan lade sig gøre. Derfor kan de 60 timer, som vi drøfter, ikke sidestilles med de nuværende bestemmelser i de nationale lovgivninger, hvor de begrænser den ugentlige arbejdstid til 40 timer eller mindre. Sådanne sammenligninger er uhensigtsmæssige, fordi de stiller direktivet i et vildledende lys.

Dette direktiv sætter imidlertid en grænse for den maksimalt tilladte ugentlige arbejdstid. Hvad ingen har nævnt i dag, er, at mange mennesker i finansielle institutioner, advokatfirmaer, investeringsselskaber osv. jævnligt arbejder 60, 70 eller flere timer om ugen, uden at dette forårsager løftede øjenbryn. Dette direktiv sætter en øvre grænse, som ikke må overskrides.

Vi er også nødt til at sætte os selv i arbejdsgivernes sted, særlig dem i små og mellemstore virksomheder, som utvivlsomt finder det meget vanskeligt at overleve på markedet, hvis de møder for mange formelle hindringer. Vi er nødt til at forstå deres situation, særlig hvordan de på visse tidspunkter er nødt til at mobilisere alle kræfter for at opfylde deres kontraktlige forpligtelser, og hvordan folk naturligvis arbejder overtid. Dette sker dog med arbejdstagerens samtykke, og for ekstrabetaling, naturligvis, og ikke bare automatisk hver uge.

Kort sagt er rådighedsvagtordningerne også meget forskellige. Vi har alle nævnt lægerne, men vi glemmer f.eks. campingpladser, familiedrevne hoteller og mange servicefag, hvor folk arbejder, er på vagt og af og til er nødt til at stå til rådighed. Sluttelig mener jeg, at Rådet har foreslået en form for kompromis, og vi vil naturligvis gå videre til forligsfasen, og jeg håber, at vi finder en fornuftig løsning på denne fase.

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Det princip, at hele rådighedsvagten skal regnes for arbejdstid, må gælde; jeg er enig med ordføreren om dette. Jeg mener, at den fælles holdning skal ændres i den henseende. Den fælles holdning overvejer endda muligheden af at anse den inaktive del af en rådighedsvagt for en hvileperiode. Dette kunne føre til maratonløb på 72 timer og mere på vagt, hvilket ikke skulle være tilladt i nogen medlemsstat. Jeg hilser derfor udvalgets vedtagelse af mine ændringsforslag i den forbindelse.

Jeg vil imidlertid bede Dem huske på, at arbejdstidsdirektivet ikke kun gælder læger, men også en bred vifte af andre fag, og rådighedsvagt holder arbejdstagere beskæftiget i meget varierende grad. Den dækker f.eks. også brandmænd, som kan sove eller endda deltage i fritidsaktiviteter, mens de er på vagt. Brandmændene argumenterer derfor for muligheden for at afvige fra den maksimale arbejdsuge.

Jeg støtter derfor muligheden for at søge skræddersyede løsninger på stedet ved hjælp af kollektive – ikke individuelle – undtagelsesbestemmelser. Der er indgået praksisorienterede kollektive overenskomster herom af parterne i sådanne overenskomster før. Jeg støtter udtrykkeligt en sådan styrkelse af fri kollektiv forhandling.

I tillæg er den nye, kollektive undtagelsesbestemmelse betydeligt mere arbejdstagervenlig end den nuværende ordning. Undtagelsesbestemmelser er kun mulige med samtykke fra den pågældende arbejdstager, og dette samtykke må ikke gives i forbindelse med ansættelseskontrakten. Hvis vi stemmer imod denne mulighed for kollektive overenskomster, løber vi den risiko, at der ikke bliver nogen revision af arbejdstidsdirektivet overhovedet, og vi bringer også chancerne for arbejdstagervenlige undtagelsesbestemmelser i fare.

Jeg vil derfor stemme imod de ændringsforslag, som forsøger at lade undtagelsesbestemmelsen udgå, da jeg støtter en sådan fri kollektiv forhandling og skræddersyede løsninger på stedet.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Mario Mauro (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Frugten af vores arbejde er ikke kun produktionen af varer og tjenesteydelser, men også indfrielsen af et livsmål, opfyldelsen af den længsel, som

får os til at søge lykken. Derfor må vi nøje overveje vores afgørelser om beskæftigelsespolitik og stå ved vores meninger.

Jeg tror derfor, det er klogt, at Parlamentet stiller sig velvilligt til forligsproceduren, hvor det på den ene side støtter ordførerens holdning, men på den anden først og fremmest hr. Silva Penedas ændringsforslag. I den forstand må jeg sige, at det er indlysende, at rådighedsvagter i sundhedsfagene bør anerkendes fuldt ud som arbejdstid – dette må absolut garanteres.

Stephen Hughes (PSE). – (EN) Hr. formand! Mange lider under den fejlsluttelse, at hvis vi vedtager den holdning, som Alejandro Cercas har foreslået, vil de ikke kunne arbejde en ekstra overarbejdstime ud over gennemsnittet på 48 timer om ugen. Det er naturligvis ikke sandt.

Vi er i princippet imod undtagelsesbestemmelsen, for dette er sundheds- og sikkerhedslovgivning, men vi har foreslået en 12-måneders gennemsnitsberegning af arbejdstiden snarere end den nuværende periode på fire måneder. Dette giver en fænomenal fleksibilitet for enkeltpersoner og firmaer i tilrettelæggelsen af arbejdstiden. Faktisk så meget fleksibilitet, at Rådet selv vurderede at indføre en fast grænse på 60 eller 65 timer om ugen, afhængigt af gennemsnitsperioden. Det gjorde vi ikke. Mængden af fleksibilitet inkluderet her er langt større end brugen af undtagelsesbestemmelsen; det er et langt bedre valg for firmaer og for enkeltpersoner. Jeg håber, at dette budskab står meget stærkt efter denne forhandling.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Tanken om at trække en streg mellem aktiv og inaktiv arbejdstid er en farlig og uærlig fremgangsmåde. Hvis dele af den tid, som tilbringes på en arbejdsplads og helt eller delvist vies til at udføre pligter for en arbejdsgiver, ikke anvendes til at udføre specifikke opgaver, kan denne periode ikke betragtes som en hvileperiode. En arbejdstager kan trods alt ikke tilbringe denne tid med sin familie, og arbejdstageren kan heller ikke planlægge at hvile sig, som han eller hun ønsker det. Denne tid bør aflønnes efter samme takst.

Et andet spørgsmål vedrører muligheden for at udvide rådighedsvagten uden et passende vederlag, angiveligt med arbejdstagerens samtykke. Dette berører især læger. Jeg ville være interesseret i at høre, om der er nogen patienter, helst et medlem af Rådet, som med glæde ville lade sig operere af en læge, der allerede havde været på vagt i 23 timer. Ikke alene er dette et brud på lægens ansættelsesrettigheder, men det er også et brud på patientens rettigheder. Hospitalet i Polen har nægtet at ansætte læger, der nægter at undertegne undtagelsesklausulen. Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at retten til en ottetimers arbejdsdag blev vundet før Anden Verdenskrig.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Det sociale Europa er nødt til at garantere, at alle europæiske borgere kan leve anstændigt af deres løn. Et anstændigt arbejde skal kunne sikre en anstændig levevis.

Respekt for arbejdstagere omfatter etablering af en arbejdsperiode og en hvileperiode, hvilket vil give dem mulighed for at slappe af og tilbringe tid nok med deres familie. Børn har brug for vejledning og tilsyn fra deres forældre, men hvis sidstnævnte har mindre eller ligefrem ingen tid til at være sammen med deres familie, kan dette få negative virkninger på børnenes opdragelse. Ingen arbejdsgiver må kunne bede en arbejdstager om at arbejde mere end 48 timer om ugen.

Jeg føler, at arbejdstidsdirektivet er nødt til at yde den specifikke situation med sundhedspersonalets rådighedsvagter mere opmærksomhed. Jeg støtter hr. Cercas' betænkning, som beskytter arbejdstagernes interesser uden at ignorere arbejdsgivernes legitime interesser, idet den tilbyder dem muligheden for at tilpasse arbejdstiden efter deres behov. Jeg hilser også de ændringsforslag, som understreger betydningen af kollektive arbejdsoverenskomster.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! I det nuværende klima med finanskrisen, som har en direkte indflydelse på Europas borgers økonomiske og sociale liv, er arbejdstidsdirektivet et nøgleelement i europæiske socialpolitikker.

Hr. Cercas' betænkning præsenterer en logisk, kohærent tilgang til processen med at evaluere konklusionerne af gennemførelsen af nærværende direktiv på medlemsstatsniveau. Dette direktiv er nu et fleksibelt instrument, der definerer et beskyttelsesniveau, som ikke tillader godkendelse af handlinger, der er skadelige for arbejdstagernes sundhed og sikkerhed.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Hr. formand! Da forhandlingen nærmer sig en afslutning, vil jeg gerne tilføje et par ord til støtte for hr. Cercas' betænkning og for det standpunkt, som Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender har taget, og som er forblevet uændret siden 2005 og blev bekræftet ved afstemningen den 6. november.

Vores udvalg havde tilstrækkeligt med tid til at overveje sin holdning, og jeg stoler på, at resultatet af vores afstemning i udvalget vil blive afspejlet i afstemningen i plenarforsamlingen i overmorgen. Vi stemte i fuld respekt for Europas sociale *acquis*, som de ældre medlemsstater deler med de nye, og som byder på et eksempel og på støtte for os. Det kompromis, der blev opnået i juni i Rådet, er uacceptabelt.

Mine valgkredse, og i særdeleshed sundhedsfaglige kredse i Polen, følger Parlamentets aktiviteter med nogen bekymring. De fremfører med rette, at al arbejdstid bør aflønnes, ikke bare aktiv rådighedsvagt. Det er ganske rigtigt tilfældet, at Rådets kompromis refererer til potentiel fleksibilitet blandt arbejdsmarkedets parter og i kollektive overenskomster. De polske arbejdstagere føler ikke desto mindre, at de mangler styrke til at forhandle med deres arbejdsgivere, og de behøver stærk støtte fra Europa-Parlamentet.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Hr. formand! Under de lange forhandlinger om denne betænkning blev der givet udtryk for den bekymring, at det flertal, som blev vundet under førstebehandlingen, måske ikke opnås under afstemningen i morgen, fordi dem, der har sluttet sig til i mellemtiden, vil have ændret magtbalancen i Parlamentet.

Det er ganske rigtigt, at højrefløjsregeringerne i Rådet har indtaget samme holdning, uanset om deres geografiske placering er i øst eller vest. Der er imidlertid en anden sag, som kræver en opklaring. Arbejdstagere fra Østeuropa støtter med samme overbevisning Europa-Parlamentets ændringsforslag, mens Rådet forkaster dem. Fagforeningerne fra Rumænien, som også vil være repræsenteret her i morgen i Strasbourg, vil f.eks. være klar over, at de rettigheder, de har optjent, ikke er optjent en gang for alle og til stadighed skal forsvares. Deres budskab er enkelt, nemlig at en langt mere effektiv løsning på de eksisterende problemer end ubegrænset arbejdstid er at stoppe den ukontrollerede spredning af dårligt betalte job, også til arbejdstagere fra Østeuropa.

Jacek Protasiewicz (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Jeg er ikke i tvivl om, at arbejdstagernes bedste og sikkerhed på arbejdspladsen er emner, som står alle parlamentsmedlemmer i denne forhandling nært.

Vi er imidlertid alle klar over, at det nuværende arbejdstidsdirektiv kræver visse ændringer. Spørgsmålene, som rejser sig, omhandler arten af og formålet med sådanne ændringer. Det er ikke spørgsmål, som er lette at besvare, og de var genstand for ophedet debat i både Europa-Parlamentet og i Rådet i en årrække. Rådet nåede til slut frem til et vist kompromis. For indeværende kan man næppe forvente af regeringerne i lande, hvoraf de fleste anvender undtagelsesprincippet, at de pludselig skal fravige sidstnævnte, særlig i lyset af den nuværende økonomiske krise. Jeg vil især gerne opfordre de medlemslande, som forlanger et stærkt standpunkt i undtagelsesspørgsmålet, til at være opmærksomme på dette punkt.

I Polen er der et vist ordsprog, som lyder: Det bedste er det godes fjende. Jeg vil gerne understrege, at vi har et sundt kompromis og bør acceptere det i de europæiske arbejdstageres bedste interesse.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter Cercas-pakken. Jeg mener, at denne forhandling, når det kommer til stykket, drejer sig om, at mennesker er sociale væsner. De er ikke maskiner, og de bør ikke behandles som sådan på arbejdspladsen. En person, der søger arbejde hos en arbejdsgiver, har ingen frihed til at nægte at underskrive en formular, hvor der står, at vedkommende frasiger sig retten til dækning under arbejdstidsdirektivet, så at argumentere med, at det at fravige undtagelsesbestemmelsen på sin vis er et angreb mod friheden, er ikke rigtigt, for det er i virkeligheden et angreb mod misbrug af en arbejdstager, som er nødt til at arbejde for at leve.

Efter min mening er den nuværende undtagelsesbestemmelse, som er i brug i 14 medlemsstater, et angreb mod tanken om at bygge Europa på et fundament af almindelige anstændige arbejds- og levevilkår, og det må vi ikke lade ske.

Valérie Létard, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Cercas, mine damer og herrer! Arbejdstidsdirektivet er naturligvis rigt på symboler og tager faktisk principalsager op, heriblandt arbejdstagernes frie valg versus beskyttelsen af deres sundhed og sikkerhed.

Det er netop på dette punkt, vi har vanskeligt ved at nå frem til en aftale. Som jeg allerede har antydnet, har Frankrig længe været imod undtagelsesbestemmelsen. Vi har imidlertid ladet os overtale til den fælles holdning. Hvorfor? Fordi direktivet ikke sigter mod at udvande folks rettigheder eller at skabe social regression.

Hvad rådighedsvagt angår, er målet at tillade medlemsstaterne at håndtere den særskilt, ved at tage hensyn til de inaktive perioder, den indeholder. Alle medlemsstaterne havde en særskilt måde at håndtere en sådan vagt på, og Rådet har ikke andet mål end at opretholde status quo, de balancer, som er gjort skrøbelige af Domstolens afgørelser.

Den anden grund er, at den fælles holdning med hensyn til undtagelsesbestemmelsen forbedrer de pågældende arbejdstagers rettigheder, hvor undtagelsesbestemmelsen er blevet fjernet. Der er tydeligvis ingen pligt til at benytte denne afvigelse. Undtagelsesbestemmelsen har eksisteret uden garantier siden 1993. Rådets holdning indfører faktisk garantier, som fru Lynne påpegede. Jeg håber, at pragmatismen råder. Den fælles holdning omfatter ingen, som frafalder deres principper eller deres overbevisninger.

I dag fortæller det franske formandskab Dem på vegne af Rådet, at den fælles holdning uden tvivl er det bedste kompromis for at opnå et revideret direktiv i betragtning af magtbalancen mellem medlemsstaterne og det presserende behov for at finde en løsning vedrørende rådighedsvagt. Det var, hvad jeg ønskede at sige for at følge op på mine indledende bemærkninger.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne gentage fru Létards ord om forhandlingens dybde og interessante beskaffenhed. Denne forhandling omhandler sager af største betydning, og efter min mening er det nu op til Parlamentet at træffe en afgørelse. Så vil den ramme, hvori yderligere drøftelser kan finde sted, blive klar. Jeg vil bare gerne sige – eftersom nogle af de synspunkter, der blev luftet i forhandlingen, ikke afspejlede situationens virkelighed – at det kan være nyttigt at gennemgå nogle grundlæggende fakta på en tydelig og saglig måde.

Arbejdstidsdirektivet er i kraft nu. Direktivet fastslår, at de individuelle medlemsstater har mulighed for at indføre undtagelsesbestemmelsen. Undtagelsesbestemmelsen anvendes for indværende i 15 medlemsstater. Så dette er ikke nogen ny situation, men snarere en etableret kendsgerning. Grunden til det nye direktiv er det pres, som var resultatet af Domstolens afgørelse i sagen Simap og Jaeger, eftersom afgørelsen skabte en meget vanskelig situation for en række systemer, som traditionelt er afhængige af store mængder rådighedsvagt.

Jeg vil også gerne sige, at konsekvenserne af rådighedsvagt og tilrettelæggelsen af rådighedsvagten har forskellig indflydelse på forskellige systemer og i forskellige medlemsstater, særlig i de mindre medlemsstater, som ikke har megen chance for at rekruttere arbejdstagere fra andre stater, og som kan komme ud for relativt alvorlige problemer. Det er derfor, forhandlingen er så kompliceret, da den på den ene side rammer beskyttelsen af arbejdstagerne gennem reguleringen af arbejdstiderne til en vis grad, og den på den anden side gælder en række yderst følsomme systemer som sundhedspleje eller f.eks. beredskabstjenester som brandværnet og andre.

Enhver afgørelse har sine konsekvenser, og jeg tror, at vi på nuværende tidspunkt har en stor mulighed for at opnå fremskridt. Dette fremskridt vil være resultatet af en forhandling i alle institutioner, resultatet af både samarbejde og forhandling, og et af de mest afgørende skridt på vejen vil være afstemningen i Parlamentet den 17. december i år.

Alejandro Cercas, ordfører. – (ES) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke alle mine parlamentskolleger fra alle grupperne, for jeg tror, at der er et stort flertal i Parlamentet, som siger, at mennesker ikke er maskiner, og at folk og deres rettigheder kommer i første række. Derefter kan vi tale om andre ting, men vi må starte med deres sundhed, sikkerhed og familieliv.

For det andet byder jeg Rådet og Kommissionen velkommen til forhandlingsbordet. Det er sent, men bedre sent end aldrig.

Pas på fælderne. I det direktiv, som er resultatet af Deres fælles holdning, er undtagelsesbestemmelsen ikke som den, der blev vedtaget i 1993, som var midlertidig, betinget og i høj grad en engangsforeteelse. Kommissæren nævnte 15 lande. Nej, der var ét land med en generel undtagelsesbestemmelse og flere med underordnede bestemmelser. De foreslår imidlertid, at den bør være for altid og for alle, hvorved den splitter Europa op i lande, som vil have lange arbejdstider, og lande, som ikke vil.

Vi ønsker ikke, at noget, som var midlertidigt og undtagelsesvist, skal blive til noget permanent og normalt, for det er ikke normalt for folk at arbejde alle uger i året og alle år af deres liv uden at se deres familie eller være i stand til at opfylde deres forpligtelser som borgere.

Jeg tror, at vi er nødt til at acceptere nogle kendsgerninger. At arbejdstagere og læger er imod dette direktiv, hr. Bushill-Matthews, er en kendsgerning, ikke en holdning. Jeg har ikke talt med 160 mio. arbejdstagere eller 4 mio. læger, men jeg har talt med deres repræsentative organisationer. Måske er der en eller anden, der er enig med Dem, men jeg forsikrer Dem om, at det store flertal er imod Dem, for alle deres organisationer uden undtagelse er imod det, De siger.

Lad mig til slut gentage, hvad jeg sagde i begyndelsen. Onsdag bliver en meget vigtig dag, hvor borgerne igen kan begynde at tro på Europa og indse, at disse institutioner ikke består af en samling hjerteløse politikere, som kun tænker på økonomien, eller bureaukrater, som lever i en verden for sig. Vi er med folket. Vi forsvarer dets rettigheder, og det sociale Europa vil komme bestyrket ud efter den 17. december. Derefter vil vi forhandle. Vi vil forhandle på lige fod.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Iles Braghetto (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Dette direktiv vil blive en afgørende lovtekst for opbygningen af et økonomisk og socialt Europa.

Det er en almindelig overbevisning, at vi bør og kan skabe innovation på arbejdsmarkedet, der fremmer produktivitet og kvalitet inden for rammerne af den fleksibilitet, som kræves, uden at udnytte arbejdstagerne. At støtte retfærdige arbejdsvilkår, som alle endvidere har en umistelig ret til, garanterer sikkerheden og effektiviteten i det arbejde, de udfører. Det er derfor, vi mener, at det forslag, der blev vedtaget i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, er afbalanceret.

Det bør især påpeges, at det er altafgørende med hensigtsmæssige garantier i tilrettelæggelsen af vagter og hvileperioder for sundhedspersonale for at sikre ikke bare retfærdige vilkår i sig selv, men også for at garantere patienternes sikkerhed og kvaliteten af deres pleje og en reduktion af den kliniske risiko.

Ole Christensen (PSE), skriftlig. – (DA) Jeg er glad for at være medlem af en politisk gruppe, nemlig socialdemokraterne, hvor vi ikke går på kompromis med arbejdstagernes sikkerhed og sundhed.

At nogen tror på øget konkurrence på dårlige arbejdsforhold og en intern konkurrence medlemslandene imellem om at have den længste arbejdstid er helt forfælsket og hører en anden tidsalder til. Jeg har intet imod, at arbejdsmarkedets parter aftaler en længere arbejdstid, der kan have en referenceperiode på helt op til et år med maks. 48 timer i gennemsnit om ugen, men jeg har noget imod at arbejdsgiverne kan tage arbejdstagerne ind individuelt og derved få diverse undtagelser.

Hvad skal der mon til, for at Storbritannien vil gå ind i seriøse drøftelser og udfase deres opt-outs (undtagelser) og derved forbedre forholdene for millioner af arbejdstagere i Storbritannien?

Jeg håber, at Europa-Parlamentet på onsdag vil sige, at Europa i fremtiden skal "work smarter and not harder" som et svar på fremtidens udfordringer.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg hilser denne betænkningens stadfæstelse af Den Europæiske Venstrefløjs sociale vision, med socialdemokratiske repræsentanter, som fuldstændig med rette kritiserer bruddet, ved at tillade undtagelsesbestemmelser til arbejdstiden, på princippet om ikke at have nogen afvigelser fra lovgivningen vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdstagernes arbejdsplads.

Selv om fleksible arbejdstider, afhængigt af arbejdets særlige beskaffenhed og den enkeltes evner, kunne skabe gode resultater, kan jeg ikke lade være med at tænke på de talrige krænkelse, som arbejdstagere er udsat for. Jeg refererer til Rumæniens tilfælde, hvor overtid hverken beregnes eller aflønnes lovligt i mange tilfælde. Enhver aktivitet, der strækker sig ud over den normale arbejdsdag, er ikke resultatet af nogen aftale mellem arbejdstageren og arbejdsgiveren, men dikteret af arbejdsgiverens vilje og for godtbefindende. Vi vil slet ikke snakke om, hvor risikabelt det er for liv og helbred for dem, der er kravlet ind i en røremaskine, som de kun kan komme ud af med fare for at miste deres job.

I mange tilfælde er det, der præsenteres som en forbedring af konkurrenceevnen på arbejdet, kun et dække for udnyttelse.

Jeg mener derfor, at denne 48-timers grænse er den foretrukne løsning. Hvad rådighedsvagt angår, føler jeg, at det er uretfærdigt, at den "inaktive del af rådighedsvagter" ikke betragtes som arbejdstid og som følge heraf ikke aflønnes.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) EU har allerede effektive regulativer for tilrettelæggelse af arbejdstiden. I henhold til disse er den gennemsnitlige arbejdstid 48 timer om ugen. I praksis betyder dette,

at en arbejdstager kan arbejde otte timer, seks dage om ugen, beregnet som et gennemsnit over fire måneder. Dette bør være tilstrækkeligt, mener jeg, for mere end det er ødelæggende for effektiviteten i det lange løb.

Rådets kompromis, som indeholder mindre favorable bestemmelser end dem, der nu er i kraft, blev nægtet støtte af bl.a. Belgien, Cypern og Spanien samt mit hjemland Ungarn, og er uacceptabelt for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe.

Et socialt Europa må ikke være et tomt slogan, ikke engang i en tid med økonomiske vanskeligheder. Parlamentets ordfører hr. Cercas viste sig at være tilpas modtagelig under forligsproceduren, og gav f.eks. mulighed for, i fleksibilitetens navn, at 48-timers arbejdsugen skulle beregnes som gennemsnit over 12 måneder. Vi kan imidlertid ikke acceptere en lovgivning, som vil tillade 60-65 og i ekstreme tilfælde ligefrem 70-72 timers arbejde om ugen. Vi kan heller ikke skrive under på den holdning, som vil gøre det muligt at tildele en ubegrænset undtagelsesperiode fra lovgivningen. Hovedårsagen til dette er, at forholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere aldrig kan blive ligestillet.

Hvad angår rådighedsvagt, betragter jeg dem, der mener, at de inaktive perioder af rådighedsvagten ikke tæller som arbejdstid, som hykleriske. Jeg ville foreslå, at de sætter sig ned og tager en snak med et par arbejdstagere under den demonstration, der skal afholdes foran Parlamentet på onsdag, hvor vi skal stemme.

Roselyne LeFrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Rådet og EU har nu i mere end tre år været på kant med hinanden på grund af dette arbejdstidsdirektiv.

Den aftale, der er indgået mellem EU's 27 beskæftigelsesministre, fastlægger en maksimal arbejdsuge på 48 timer, men med mulighed for en undtagelse, som tillader den at blive udvidet til 65 timer om ugen i visse tilfælde.

En sådan løsning er uacceptabel, og som socialdemokrat har jeg en pligt til at sikre, at millioner af arbejdstageres interesser bliver hørt, og til at kæmpe for at sikre ikke alene, at denne 48-timers grænse ikke tillader nogen undtagelse, men også at rådighedsvagt tælles med i beregningen af arbejdstid.

Jeg vil derfor stemme for Cercas-betænkningen i håb om, at vi, såfremt der bliver en forligsprocedure, når frem til en tekst, som anslår en reel balance mellem beskyttelse af arbejdstagerne og optimal tilrettelæggelse af arbejdet. Som europæiske socialdemokrater vil vi i hvert fald fortsætte med at forsvare arbejdstagerne, fordi Europa nu mere end nogensinde har brug for en social model, som opfylder behovene hos de mest sårbare borgere og særlig hos dem, som er mest berørt af konsekvenserne af den økonomiske og finansielle krise.

Lasse Lehtinen (PSE), skriftlig. – (FI) Sjældent har EU-lovgivning berørt så mange. Millioner af lønmodtagere får en julegave fra Parlamentet, enten i form af en forbedring af deres arbejdsvilkår eller Europas første direktiv, som faktisk forringer kvaliteten af folks arbejdsliv. Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender viste et godt eksempel ved at udbedre Kommissionens forslag ved en klar håndsoprækning. Fastlæggelsen af arbejdstiden er faktisk dens sociale dimension. Alt for mange europæiske lønmodtagere arbejder 60 eller 65 timer om ugen, mens millioner stadig er arbejdsløse.

Lange arbejdsuger er som oftest baseret på et tilsyneladende frit valg. Arbejdstageren kan frit vælge mellem en lang arbejdsuge og at have et arbejde overhovedet. Selv efter forbedringerne vil direktivet have et rimeligt antal afvigelser, som vil give plads til fleksibilitet.

Udvalget vedtog mit ændringsforslag om at inkludere arbejdstagere i ledende stillinger i direktivet. Chefen har også brug for lovens beskyttelse – han eller hun kan også blive træt.

Rådet og Kommissionen har ikke indvilliget i at genoverveje deres holdning til spørgsmålet om rådighedsvagt. Det er bare almindelig fornuft, at tid, som tilbringes på arbejdspladsen – på standby, vågen eller sovende – stadig er arbejdstid.

Europa-Parlamentets mandat kommer direkte fra Europas borgere. Derfor er dets pligt også at overveje, hvad der er bedst for dets borgere, også i denne sag.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg vil stemme for at sætte en stopper for undtagelsen fra 48-timers ugen. Jeg tror stærkt på, at lange arbejdstider ødelægger menneskers helbred, skaber fare for flere ulykker på arbejdspladsen og har en negativ indflydelse på familielivet. I Det Forenede Kongerige er den frivillige undtagelsesbestemmelse blevet udnyttet i vidt omfang, hvor mange arbejdstagere er blevet tvunget til at underskrive en undtagelsesklausul på deres første arbejdsdag.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Forhandlingen om tilrettelæggelse af arbejdstiden er kompleks. Men de vanskeligste spørgsmål er undtagelsesbestemmelsens fremtid og håndteringen af rådighedsvagter.

I sagerne Simap og Jaeger fortolkede EF-Domstolen definitionen på arbejdstid i det oprindelige arbejdstidsdirektiv således, at den omfattede den inaktive del af rådighedsvagter, når en arbejdstager ikke arbejder, men hviler sig.

I Rådets aftale af den 9. og 10. juni 2008 betragtes den inaktive del af rådighedsvagten ikke som arbejdstid, medmindre national lovgivning/sædvane/kollektive overenskomster eller overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter foreskriver noget andet.

Ifølge Rådets aftale er en arbejdstagers mulighed for undtagelse fra den maksimale gennemsnitlige arbejdsuge på 48 timer, som foreskrevet i det oprindelige arbejdstidsdirektiv, underlagt mere stringente betingelser for at beskytte arbejdstagernes sundhed og sikkerhed. Arbejdstagerne vil ikke møde krav om at arbejde mere end 60 timer om ugen i gennemsnit over tre måneder, eller 65 timer om ugen i gennemsnit over tre måneder, når den inaktive del af rådighedsvagten betragtes som arbejdstid.

Irland har aldrig benyttet sig af undtagelsesbestemmelsen, så en strengere gennemførelse af den nuværende undtagelsesbestemmelse er både velkommen og nødvendig.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Som De ved fra forhandlingerne i løbet af de seneste par uger, handler det centrale punkt i det direktiv, der drøftes, om at betragte perioder med inaktivitet under rådighedsvagt som arbejdstid. Dette ændringsforslag vil give mange arbejdstagere lejlighed til at blive aflønnet for den periode, som de ikke har haft mulighed for at nyde som fritid og på en måde, som opfylder deres behov. Forslaget har mange tilhængere og modstandere. Begge sider er fast forankret i deres synspunkter og er ude af stand til at finde nogen overlappende interesser. Det er derfor, jeg beder Dem rette Deres opmærksomhed mod den positive indflydelse, som dette ændringsforslag vil få på det europæiske samfund.

EU's befolkning er blevet ældre og ældre i løbet af de seneste par årtier. Befolkningsvækstraten i 2007 nåede op på sølle 0.12 %. Hvis vi ikke udelukkende vil sætte vores lid til indvandring, er vi nødt til at øge fødselstallet. At inkludere perioder med inaktivitet under rådighedsvagt, når man udregner arbejdstidens samlede varighed, er et sådant incitament. Ændringsforslaget vil give mange kvinder mulighed for at finde det lettere at kombinere deres aspirationer om faglig succes med deres ønske om at tage sig mere af deres børn. Dette vil give os mulighed for at tage endnu et vigtigt skridt i vores bestræbelser på at afvende de negative trends, som påvirker vores samfunds udvikling.

15. Europæiske samarbejdsudvalg (omarbejdning) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0454/2008) af Bushill-Matthews for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne (omarbejdet udgave) (KOM(2008)0419 – C6-0258/2008 – 2008/0141(COD)).

Philip Bushill-Matthews, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg går ud fra, at dette dokument vil blive en lille smule mindre kontroversielt end det tidligere, og der er i hvert fald en kortere taleliste. Men nu får vi se. Livet er fuldt af overraskelser.

Må jeg starte med at takke Kommissionen og ikke mindst Rådet for at få os dertil, hvor vi er i dag. I modsætning til det foregående dokument er dette en førstebehandling, men vi har foreløbig en uformel aftale fra treparts mødet, hvilket vil betyde, at der er enighed ved førstebehandlingen, forudsat at kollegerne støtter den ved afstemningen i morgen. Kollegerne kan være uenige om, hvorvidt treparts aftalen er en forbedring af den oprindelige betænkning, men der er i det mindste en treparts aftale, og tiden vil vise, hvor god den er. Jeg ser frem til at høre enhver kommentar, som kolleger måtte have, og jeg vil opsummere til slut.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Europæiske samarbejdsudvalg er det sociale Europas pionerer. De styrker den sociale dialog mellem ledelsen og arbejdstagerne i mere end 820 selskaber. De gør det muligt for næsten 15 mio. arbejdstagere at blive informeret og hørt ikke bare på et lokalt niveau, men også på et europæisk og selv et globalt niveau. De gør det muligt at knytte de økonomiske og sociale aspekter af selskaber, som opererer på et fælleseuropæisk niveau, sammen.

Vi kan være stolte af det, der er opnået, siden direktivet blev vedtaget for 15 år siden. Det gamle direktiv kan imidlertid ikke længere gøre det, og vi har nu beviseligt højere krav.

I juli foreslog Kommissionen derfor en grundig overhaling af lovrammen for europæiske samarbejdsudvalg. Målet er at øge deres antal og deres effektivitet, at styrke retssikkerheden og forbedre koordinationen af høringer på statsligt og europæisk niveau, særlig inden for omstrukturering. Kommissionen har derfor foreslået klarere definitioner af begreberne "information af arbejdstagerne" og "høring af arbejdstagerne" og en afklaring af, hvordan disse aktiviteter er indbyrdes forbundet på forskellige niveauer. Den har også foreslået en anerkendelse af arbejdsmarkedets parters rolle i at nedsætte nye europæiske samarbejdsudvalg og gøre det muligt for eksisterende samarbejdsudvalg at tilpasse sig og overleve. Den har foreslået en klarere definition af mulighederne for koordination og høring mellem udvalg, som er blevet nedsat som en selvfølge. Sidst, men ikke mindst, har den foreslået en klarere definition af rollerne for medlemmer af europæiske samarbejdsudvalg, særlig hvor det drejer sig om at videregive information til arbejdstagere og om uddannelsesmuligheder.

Denne sommer blev de europæiske arbejdsmarkedsparter, arbejdsgivere og fagforeningsorganisationer tilskyndet af det franske formandskab enige om en fælles holdning, i hvilken de accepterede Kommissionens forslag som grundlag for drøftelser. De stillede en række ændringsforslag til forslaget, hvis hensigt hovedsageligt er at afklare definitionerne af "informere" og "høre" og at etablere en toårsperiode, i løbet af hvilken det vil være muligt at nedsætte nye europæiske samarbejdsudvalg eller at forny eksisterende udvalg uden at skulle anvende nye regler.

Kommissionen har altid støttet dialog mellem arbejdsmarkedets parter, og den har derfor budt dette initiativ velkommen. Kommissionen hilser Parlamentets og Rådets konstruktive tilgang, takket være hvilken de er nået frem til en pålidelig og retfærdig løsning baseret på en række foranstaltninger, som er skabt gennem Kommissionens forslag og arbejdsmarkedets parters fælles holdning. I sin søgen efter en løsning har Kommissionen samarbejdet aktivt med begge organisationer. Det kompromis, som Parlamentet og Rådet er nået frem til, definerer tydeligere de europæiske samarbejdsudvalgs og sanktionernes overstatslige magt, selv om det ikke indfører et minimumsantal af arbejdstagermedlemmer. Dette kompromis fastholder essensen af Kommissionens forslag. Kommissionen kan derfor støtte kompromiset.

Valérie Létard, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Bushill-Matthews, mine damer og herrer! Vi mødes nu for at forhandle om et forslag til direktiv, som direkte berører 880 europæiske virksomheder og 15 mio. europæiske arbejdstagere. Meget står derfor på spil, og vi bør alle gå ind i denne forhandling med en fuld forståelse af, hvad vores ansvar er. Som De ved, omarbejder det forslag til direktiv, som vi forhandler om i aften, direktivet fra 1994 om europæiske samarbejdsudvalg.

Den betænkning, som forelægges Europa-Parlamentet, er resultatet af en kollektiv indsats, som omfattede alle interessenter over hele Europa. Jeg tænker naturligvis på Kommissionen, som stillede et forslag om omarbejdning den 2. juli 2008; jeg tænker også på de europæiske arbejdsmarkedsparter, som i sommeren 2008 stillede otte fælles forslag inden for rammen af en fælles holdning; og jeg tænker naturligvis på Europa-Parlamentet og den ordfører, det udpegede til at lave et udkast til denne betænkning, hr. Bushill-Matthews, som jeg gerne vil takke for hans kvalitetsarbejde. De samarbejdede alle med Rådets formandskab for uden forsinkelser at nå frem til en tekst, som alle kan acceptere. Resultatet af denne kollektive indsats er, at vi her til aften vil kunne vedtage forslaget, som omarbejder dette direktiv fra 1994, ved førstebehandlingen.

Så vidt jeg ved, er det længe siden, vi har oplevet en situation som denne på det sociale og arbejdsmarkedsmæssige område. Dette lover godt for fremtiden; det opmuntrer os til at fortsætte med at samarbejde i en kollektiv ånd. Det forslag, der stilles Dem her til aften, er et afbalanceret kompromis, som vil gøre det muligt at styrke den sociale dialog i europæiske virksomheder og at give nye garantier til arbejdstagerne i de 27 medlemsstater.

Med dette forslag styrker vi de europæiske samarbejdsudvalgs særlige rettigheder ved især at vedtage en længe ventet ny definition af høring og information.

Med dette forslag opmuntrer vi til nedsættelsen af nye europæiske samarbejdsudvalg, eftersom vi præcis som i 1994 åbner et toårigt vindue, i løbet af hvilket de indgåede aftaler vil kunne afvige fra de nye bestemmelser i direktivet.

Endelig øger vi med dette forslag retssikkerheden for arbejdstagere og virksomheder ved at fjerne enhver usikkerhed, som kunne have fået alvorlige konsekvenser.

Det er også med tanke på denne målsætning om retssikkerhed, at det forslag, der stilles Dem, sikrer de aftaler, der blev indgået under det forrige vindue, som blev åbnet mellem 1994 og 1996, efter at det nuværende direktiv trådte i kraft.

I dag bliver det kompromis, som alle involverede aktører har arbejdet på, bragt til afstemning i Europa-Parlamentet, og det er vigtigt, at det bliver vedtaget. Det er vigtigt, fordi de nuværende krisevilkår udsætter virksomheder for en øget risiko for omstrukturering, og under disse omstændigheder forventer de europæiske arbejdstagere, at vi yder dem ekstra garantier, garantier, som vil berolige dem med hensyn til fremtiden.

Det er også vigtigt, at det bliver vedtaget, fordi Europas befolkning har brug for stærke budskaber, som viser, at det sociale Europa er ved at rejse sig igen i 2008, og at det ikke bare er snak, at det er i stand til konkret handling, som vil forbedre deres hverdag.

Til slut er det vigtigt, at det bliver vedtaget, fordi vi må opmuntre til social dialog i Europa, og dette afhænger af implementeringen af nye samarbejdsudvalg og udviklingen af fælles aktioner, der gennemføres af de europæiske arbejdsmarkedsparter som helhed, som det har været tilfældet i denne sag.

Jan Cremers, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Der er et ordsprog, der hedder, at kompromiser aldrig vil vinde en skønhedskonkurrence. Ved første øjekast kunne dette siges om udfaldet af alle forhandlingerne om omarbejdningen af direktivet om europæiske samarbejdsudvalg. PSE-Gruppen har altid, baseret på Menrad-betænkningen, som blev vedtaget i Parlamentet for seks år siden, på retspraksis og på erfaringerne fra ledelser og arbejdskraft de seneste 12 år, anmodet om en ambitiøs revision af direktivet.

Der er for mange arbejdstagerrepræsentanter, som stadig undrages basale informations- og høringsrettigheder, fordi deres arbejdsgiver nægter at tilstå dem disse rettigheder. I vores øjne er disse rettigheder imidlertid en integreret del af oparbejdelsen af alle industrielle relationer. Arbejdstagerens position som den stabile interessent, som bliver i firmaet – sammenlignet med ledelsens hyppige jobskift og den nye type finansinvestors uforpligtende attitude – skal afspejles i god virksomhedsledelse. PSE håber med rådene fra arbejdsmarkedets parter indlemmet i direktivet og de yderligere modifikationer, som blev vedtaget under vores forhandlinger, at levere nogle byggesten til en ny dynamik.

Den formelle politiske procedure er næsten afsluttet. Det er nu op til ledelsen og arbejdstagerne at handle. Efterlevelsen af direktivet, som for indenværende er omkring 40 %, er stadig alt for lav. PSE er af den mening, at dette ikke er enden på historien; det er en ny begyndelse. De europæiske arbejdsmarkedsparter har en kolossal udfordring med at overbevise de firmaer, som stadig nægter at efterleve direktivet.

Vi beder indstændigt Kommissionen om at hjælpe med denne opgave. Der er behov for en ny kampagne. Ny forskning har vist, at virksomheder med hensigtsmæssig arbejdstagerinformation, -høring og -medbestemmelse fungerer bedre, særlig i vanskelige tider. Den økonomiske krise og de omstruktureringer, vi må se i øjnene i nær fremtid, gør arbejdstagernes deltagelse i beslutningsprocessen i vores firmaer mere aktuell end nogensinde før.

Jeg vil gerne takke min modspiller, hr. Bushill-Matthews, for den professionelle ledelse af forhandlingerne, mine kolleger fra de andre grupper for deres politiske assistance, og det franske formandskab for deres sofistikerede løsning. Lad os gribe til arbejdet.

Bernard Lehideux, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. kommissær! Den aftale, der blev indgået med Rådet om samarbejdsudvalg, beviser, at det sociale Europa, som vi har så meget brug for, er ved at blive bygget sten for sten. Det beviser også, at den sociale dialog i dette spirende sociale Europa har fundet sin retning.

Alle ved i sandhed, at dette forslag er resultatet af først og fremmest produktivt arbejde mellem fagforeningerne og arbejdsgiverorganisationerne. Det nuværende direktiv havde tilsyneladende nået sine begrænsninger, eftersom der 14 år efter dets vedtagelse kun var blevet nedsat udvalg i en tredjedel af de pågældende virksomheder, og retssikkerhed betød, at Domstolen var nødt til at gribe ind ved flere lejligheder. Det er imidlertid ikke dommernes opgave at fastlægge reglerne, men derimod politikernes at påtage sig deres ansvar. Desuden er de nuværende omstændigheder en barsk påmindelse om det stadigt mere centrale behov for at konsultere samarbejdsudvalg og at gøre det så tidligt som muligt i tilfælde af omstrukturering.

Det er derfor, vi er nødt til at bevæge os fremad og godkende aftalen under førstebehandlingen, efter at have takket ordføreren for kvaliteten af hans arbejde og for hans gode evner til at lytte.

Elisabeth Schroedter, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, fru formand for Rådet! Da Nokias ledelse i Finland besluttede at lukke Nokiafabrikken i Bochum og flytte til Rumænien, fik de berørte arbejdstagere – 2 000 mistede deres job – det at vide gennem avisen.

For at forhindre, at en sådan situation gentager sig, haster det – og jeg vil gerne understrege, at det haster – at det ændrede direktiv om europæiske samarbejdsudvalg, med dets nye definition på tværnationale virksomheder, træder i kraft. Det er meget trist, at Kommissionen har brugt så mange år på dette og har bojkottet dette kompromis indtil nu.

Det viser endnu en gang, at det sociale Europa står nederst på Kommissionens dagsorden. Hvis ændringsforslagene havde været på plads tidligere, ville en sag som Nokiasagen ikke være sket.

Der er et tvingende behov for disse ændringsforslag for at råde bod på den tidligere undladelse af at handle, og de har faktisk længe været påkrævet, hvis vi tænker på de nye virksomhedsstrukturer, som overskrider nationale grænser, og disse virksomheders aktiviteter. Min glæde over kompromiset er behersket. Ikke desto mindre stemmer jeg som en del af Parlamentets forhandlingsudvalg for dette kompromis, da vi har brug for dette direktiv nu.

Jeg appellerer endnu en gang til alle dem, som nu forsøger at trævle dette kompromis op igen. De leger med ilden. Det ville betyde, at vi ville være ved forhandlingsbordet i al evighed, og at en sag som Nokia ville ske igen. Det er derfor nødvendigt faktisk at sørge for, at dette minimale krav på demokrati, som vi nu har i direktivet, træder i kraft.

Fra et politisk synspunkt forbliver revisionen af direktivet på dagsordenen. Endnu en gang vil jeg sige til Kommissionen, at det, vi har her, er en justering. Revisionen skal stadig foretages, og vi er af den mening, at vi har brug for en ordentlig revision, hvilket som sådan så vil give samarbejdsudvalget, hvad det faktisk har brug for til sit langsigtede arbejde. Det, vi har nu, er udelukkende en justering.

Dimitrios Papadimoulis, for *GUE/NGL-Gruppen*. – (EL) Hr. formand! Vi i Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre ønsker ikke at være med på feststemningen, for vi ved udmærket godt, at det sociale Europa ikke er en af Kommissionens eller Rådets prioriteter. Det fælles kompromis mellem Europa A/S og fagforeningerne ligger bag det, vi forhandlede os frem til i Parlamentet i 2001. Endvidere begrænser omarbejdningsproceduren Parlamentets rolle. Vi vil stille ændringsforslag, der støtter og fremmer fagforeningernes krav under forhandling, nemlig bedre, omgående og væsentlig information, offentlighed og gennemsigtighed i aftaler og styrket indflydelse til eksperter fra fagforeningsorganisationer. Uheldigvis forspilder vi en mulighed for at foretage mere materielle forbedringer af direktivet, og med denne reviderede realpolitik accepterer vi meget mindre, end arbejdstagerne har brug for.

Jean Louis Cottigny (PSE). – (FR) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. kommissær! Først vil jeg gerne lykønske hr. Bushill-Matthews, som gav os en flot lektion i demokrati som budbringer for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender under trepartsforhandlingen. I dag er trepartsforhandlingen ovre. Parterne har forsøgt at nå frem til en aftale.

Jeg vil også gerne lykønske Dem, hr. kommissær, for på et vist tidspunkt lykkedes det Dem at sikre, at Parlamentets rolle som medlovgiver i nogen grad blev nægtet os, eftersom De gennem en aftale indgået mellem arbejdsmarkedets parter fik os til at se, at kun de spørgsmål, som blev rejst af dem, kunne forhandles af os.

Hvad der er vigtigt nu, er at få denne trepartsforhandling til at blive en succes. Den har fundet sted, og vi har nu mulighed for at sikre, at forslaget vedtages ved førstebehandlingen. Det må imidlertid ikke betyde, at en revision udelukkes, og det må ikke betyde, at vi forhindres i efterfølgende at overveje, hvordan vi kan opnå en fuld revision med støtte fra alle eller næsten alle arbejdsmarkedets parter.

Jeg mener, at det er i denne ånd, vi må handle. I morgen, ved førstebehandlingen, er vi naturligvis nødt til at vinde vores sag, men det er også tydeligt, at vi er nødt til at se på, hvordan alt dette gennemføres, og hvordan vi vil kunne sikre, at en revision kan finde sted.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand, fru formand for Rådet, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne takke ordføreren for hans konstruktive tilgang til revisionen af direktivet.

Omskrivningen af det pågældende direktiv rejste også visse juridiske spørgsmål om vores handlemuligheder. Det ser ud til, at disse nu er blevet løst med hjælp fra ordføreren.

Revisionen af direktivet om europæiske samarbejdsudvalg har længe været en vigtig sag for såvel virksomheder som fagforeninger. Det er prisværdigt, at arbejdsmarkedets parter nåede frem til en aftale i sommer. Det vil også gøre det lettere for os i Parlamentet at afslutte behandlingen af dette emne med succes.

Uden at så tvivl om behovet for at omskrive direktivet på dette tidspunkt og i denne situation mener jeg ikke desto mindre, at en revideret og opdateret udgave af direktivet bør underlægges en lovgivningsprocedure i fremtiden, med andre ord i løbet af Europa-Parlamentets næste valgperiode.

Alligevel kan jeg i dag, som repræsentant for et lille land, ikke være enig i Kommissionens forslag om, at medlemskab af et særligt udvalg bør gøres afhængigt af antallet af ansatte i en virksomhed. Et sådant krav kunne føre til en situation, hvor nogle medlemsstater står tilbage uden nogen som helst til at repræsentere deres interesser i forhandlinger.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over aftalen ved førstebehandling om omarbejdning af det europæiske samarbejdsudvalg, som ikke mindst skyldtes vores skyggeordførere, hr. Cremers. Vi befinder os i en dybere og dybere økonomisk krise, som er en krise *på grund af* systemet og ikke blot i systemet.

"*Business as usual*" er ikke muligt, og såvel arbejdsgivere som regeringer må acceptere, at arbejdstagerne i denne krisetid må få større indflydelse på, hvad der sker på deres arbejdsplads. Enhver anden løsning ville være uacceptabel.

Blind tro på uhindrede markeder og konkurrence har fejlet afgrundsdybt, og tiden er nu inde til, at Europa viser mere mod i etableringen af en ny social kontrakt mellem arbejdstagere og virksomheder, og ikke mindst til, at medlemsstaterne og Europa skaber en ny social markedsøkonomi, som fastlagt i Lissabontraktaten.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Hr. formand! En revision af direktivet om europæiske samarbejdsudvalg har været påkrævet siden 1999. Dette har resulteret i en omarbejdningsprocedure – hvilket ikke er nok for et industrielt landskab i hastig forandring. Det kræver naturligvis en forbedring af information og høring som redskaber til at skabe en konfliktløst dæmpende virksomhedskultur. Dette er essentielt. Tværnationale beslutninger hører til i det europæiske samarbejdsudvalgs rådgivningsudvalg. Gennemføringen af dette ifølge sagens natur tandløse direktiv skal styrkes juridisk, og dette bør knyttes til sanktioner for at sikre, at det er muligt at gennemføre direktivet. Dette skal ske, således at EF-Domstolens afgørelser ikke længere ganske enkelt ignoreres.

Trods det, at der sker mindre fremskridt, vil en revision være nødvendig om senest tre år. Vi kunne, og burde, have gjort dette nu for til en vis grad at leve op til den industripolitiske virkelighed og den hastigt ændrende situation. Men – og det er det vigtigste – der sker i det mindste noget.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! De europæiske samarbejdsudvalg og proceduren for at informere og høre arbejdstagere i virksomheder eller koncerner er vitale værktøjer til at yde beskyttelse til arbejdstagerne.

Samarbejdsudvalg er nødt til at være yderst aktive, særlig i situationer, hvor virksomheder omstruktureres. Hvor det drejer sig om multinationale selskaber eller koncerner, er det essentielt, at selskabets ansatte i den medlemsstat, hvor afskedigelserne foretages, også høres og får en plads ved forhandlingsbordet. Når en koncern træffer vigtige beslutninger om fremtiden for virksomheden og dens ansatte, skal virksomhedens ansatte i den medlemsstat, hvor omstruktureringen foregår, informeres og kunne deltage i og påvirke den beslutning, der træffes.

Hidtil har EF kun ydet finansiel støtte til virksomheder, der er under omstrukturering. Jeg mener, at vi også er nødt til at yde denne støtte til de ansatte, som er blevet afskediget.

Stephen Hughes (PSE). – (EN) Hr. formand! Først og fremmest mange tak til ordføreren. Selv om de ændringsforslag, der blev vedtaget i udvalget, ikke var det, han ville – faktisk ville han ikke have nogen ændringsforslag – forsvarede han ikke desto mindre udvalgets holdning i de forhandlinger, som førte til denne førstebehandlingsaftale.

Også mange tak til hr. Cremers, vores skyggeordfører, som var den egentlige arkitekt bag aftalens indhold. De tre tilføjelser til de punkter, som arbejdsmarkedets parter var blevet enige om i deres rådgivningsnotat – om sanktioner, om tværnationalitet og afskaffelsen af tærsklen for det særlige forhandlingsorgan – er vigtige i sig selv, men mange af os føler os som sagt stadig snydt af denne omarbejdning..

Vi blev lovet en fuld revision af direktivet for næsten 10 år siden. Der er andre alvorlige mangler, som er nødt til at blive behandlet, og vi insisterer på, at Kommissionen bør foreslå denne fulde revision i løbet af sin næste mandatperiode.

En anden alvorlig bekymring vedrørende håndteringen af denne omarbejdning var skæringen mellem den sociale dialog og de juridiske spor. Arbejdsmarkedets parter blev hørt i henhold til artikel 139 og signalerede langt om længe, at de var ude af stand til eller uvillige til at forhandle en rammeaftale frem. Men netop som vi indledte vores lovgivende arbejde, signalerede de så, at de gerne ville åbne forhandlinger. Derefter blev de enige om et rådgivningsnotat, som overhovedet ikke har nogen oprindelse i traktaterne, men som gav vores ordfører, hr. Bushill-Matthews, mulighed for at foregive at være forsonende ved at acceptere indholdet af notatet, men intet andet.

I stedet for at fungere som en ansporing for vores arbejde, blev rådgivningsnotatet næsten som en spændetrøje. Procedurerne i artikel 139 og 138 skal holdes klart adskilte. Det er galt, hvis en af dem underminerer eller indskrænker den anden, og det er Kommissionens opgave at sikre denne adskillelse. I talende stund får en lignende skæring lov at afspore et lovændringsforslag, som vi har stillet krav om for at tage fat på problemet med nålestiksskader.

Jeg gentager, dette er farligt og kan kun føre til fortrydelse og mistillid mellem arbejdsmarkedets parter og Parlamentet. Ikke desto mindre er det et skridt fremad i form af informations- og høringsrettigheder til arbejdstagerne, og jeg hilser det velkommen.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Da det blev gennemført, repræsenterede direktivet om europæiske samarbejdsudvalg et afgørende skridt fremad med henblik på at etablere social dialog inden for økonomien. Det gav også mulighed for en øgning af produktiviteten, samtidig med at det opretholdt den sociale harmoni.

Efter adskillige tiårs erfaring har arbejdsmarkedets parter nu fundet frem til nogle måder, hvorpå direktivet kan omarbejdes og gøres mere specifikt. Samarbejdsudvalgets medlemmers rolle i informations- og høringsprocessen over for medarbejderne burde fastlægges klarere. Det er højst ønskeligt med en forståelse mellem arbejdsmarkedets parter og forhandlinger baseret på god tro og pålidelig information, særlig i krisetider. Værdien af social dialog, af at opnå løsninger gennem drøftelse og forhandling, og af en bevidsthed om den anden parts bedste og interesser peger alle på behovet for at respektere resultaterne af denne dialog. Der opfordres derfor til accept af aftaler, som er indgået mellem arbejdsgiverorganisationer og fagforeninger på europæisk niveau.

Jeg lykønsker ordføreren og ser frem til at evaluere direktivets betydning i fremtiden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg beklager, at vi forspilder denne mulighed for at forbedre direktivet om europæiske samarbejdsudvalg på en mere gennemført og meningsfuld måde. Dette blev faktisk forudsagt i 2001, da Menrad-betænkningen blev vedtaget, hvilket jeg selv deltog i. Det var derfor, vi insisterede på at stille og stemme om nogle ændringsforslag, som sigter mod at styrke arbejdstagerrepræsentanternes ret til information og høring i alle tilfælde, inklusive vetoet, især hvor der er tale om omstruktureringsaktiviteter og forsøg på udflytning af virksomheder og særlig tværnationale virksomheder, hvor arbejdstagernes rettigheder ikke respekteres.

Det ville være fint, hvis disse ændringsforslag kunne blive vedtaget, da de ville styrke direktivet om europæiske samarbejdsudvalg.

Karin Jöns (PSE). – (DE) Hr. formand! Min gruppe og jeg ville også gerne have set mere end det, der nu er blevet fremlagt, men jeg tror ikke desto mindre, at vi har opnået en masse og har bragt enigheden på europæisk niveau et skridt videre fremad. En ting står klart, nemlig at det europæiske samarbejdsudvalg i fremtiden skal informeres og høres forud for enhver beslutning – og det er det vigtige – forud for enhver beslutning, som træffes vedrørende omstrukturering, og så vil det ikke længere få det at vide gennem avisen.

Jeg vil imidlertid gerne sige noget meget klart til Kommissionen, nemlig at den form for kaos, vi så, da vi besluttede, hvem der egentlig forhandler her, ikke må ske igen. Der må være et klart skel mellem den sociale dialog og Europa-Parlamentet. Vi havde indimellem den fornemmelse, at Parlamentets rettigheder blev ophævet. Det må ikke ske i fremtiden.

Valérie Létard, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Omarbejdningen af direktivet om europæiske samarbejdsudvalg er en god nyhed.

Det viser, at det sociale Europa er ved at tage fart, og at fremskridt er muligt, når det gælder en forbedring af de europæiske arbejdstagers ret til information og høring. Det viser også, hvor værdifuldt arbejdsmarkedets parter engagement er. Uden det ville vi uden tvivl ikke have opnået et sådant resultat. Sluttelig viser det kvaliteten i arbejdet og samarbejdet mellem de tre institutioner – Kommissionen, Parlamentet og Rådet – eftersom vi, hvis Parlamentet beslutter sig for det i morgen, vil have indgået en aftale ved førstebehandlingen, og det kan vi kun være tilfredse med.

Skulle dette være tilfældet, er jeg formanden taknemlig.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand! Fremskridt er vanskeligt, men ikke umuligt. Det mener jeg, at historien med forslaget til direktiv om samarbejdsudvalg er bevis for. Det har ikke været nogen let vej, og jeg vil gerne især understrege arbejdsmarkedets parter og ordføreren hr. Bushill-Matthew, såvel som hans socialdemokratiske kollega hr. Cremers, roller. Efter min mening har forhandlingen tydeligt vist, at lovforslaget er klar til afstemning, og jeg mener også, at det er en virkelig god betænkning for det sociale Europa.

Philip Bushill-Matthews, ordfører. – (EN) Hr. formand! Som kolleger vil vide, er jeg en stor tilhænger af social dialog og samarbejdsråd, og jeg er glad for, at vi er nået til enighed ved førstebehandlingen, således at retssikkerheden kan råde for alle arbejdsmarkedets parter.

Min holdning er, at vi ville være nået til enighed ved førstebehandling, selv hvis vi ikke var gået igennem denne særskilte proces. Eftersom Stephen Hughes har valgt at give en temmelig forvrænget version af, hvordan dette gik til, vil jeg bare gerne bringe misforståelsen ud af verden, så eftertiden vil vise, hvordan vi kom til der, hvor vi er. Arbejdsmarkedets parter bad ganske vist os alle om ikke at stille nogen ændringsforslag, og fagforeningerne bekræftede ganske vist over for mig, at hvad dem angik, ville de andre grupper absolut respektere dette. Hvad jeg ikke forventede, og hvad jeg ikke vidste, var, at mens de på det kraftigste opfordrede vores gruppe til ikke at stille nogen ændringsforslag, opfordrede de faktisk socialdemokraterne til at stille ændringsforslag. Vi fik derfor en voldsom ubalance i udvalget. Hvis vi var gået til Parlamentet først, og hvis alle kolleger havde haft mulighed for at forhandle om sagen, så tror jeg stadig, vi ville være nået til enighed, men den ville have været en smule anderledes.

Når det er sagt, så lad mig give nogle af kollegerne fred i sindet. Jeg foreslår nemlig ikke, at vi trævler den aftale op, som vi har indgået. Det er vigtigt, at der er en aftale, og jeg er sikker på, at den vil blive vedtaget i morgen. Det er imidlertid højst ironisk, at en af arbejdsmarkedets parter i et spørgsmål, der drejer sig om gensidig tillid mellem arbejdstager og arbejdsgiver, og harmoni og samarbejde mellem begge sider af industrien, skulle tilnærme sig sagen på en helt anden måde.

Jeg håber, at dette vil være et isoleret tilfælde, for social dialog må nødvendigvis foregå med tillid på begge sider. Der er imidlertid i dette tilfælde sket et tilbageskridt i den henseende, et tilbageskridt, som jeg håber, aldrig vil ske igen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag.

16. Sikkerhedskrav til legetøj (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0441/2008) af Thyssen for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sikkerhedskrav til legetøj (KOM(2008)0009 – C6-0039/2008 – 2008/0018(COD)).

Marianne Thyssen, ordfører. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, fru formand for Rådet, mine damer og herrer! Vi har flere gange vist, at vi udtrykkeligt vælger et højt niveau af forbrugerbeskyttelse på det indre marked. Såvel i det flerårige program for forbrugerbeskyttelse som i beslutningen og forhandlingen i fortsættelse af, at farligt, hovedsageligt kinesisk, legetøj blev trukket tilbage fra markedet, er vi kommet med indtrængende bønner om, at beskyttelse af de mindste og mest sårbare forbrugere, nemlig børn, skal sættes højt på dagsordenen.

Som ordfører for den nye lov om sikkerhedskrav til legetøj er det mig derfor en glæde at kunne meddele, at vi sandsynligvis vil kunne gennemtrumfe et nyt og strengt direktiv om sikkerhedskrav til legetøj i løbet af de næste par dage – om alt ellers går i henhold til planen.

Jeg vil gerne takke Kommissionen, fordi den besvarede vores opfordring til at foreslå et nyt direktiv. Jeg vil også gerne takke ordførerne for udtalelserne, skyggeordførerne, formanden og medlemmerne af Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse for det fremragende samarbejde, som gjorde det muligt at godkende min betænkning enstemmigt den 6. november. Endvidere står jeg i gæld til Rådet, Kommissionen og alle vores embedsmænd for deres aldrig vaklende pligtopfyldenhed og deres konstruktive holdning, som har givet os mulighed for at afslutte dette vigtige stykke forbrugerlovgivning inden for en 10-måneders periode.

Vi har forskellige grunde til at være stolte af vores arbejde. Sikkerhedskravene til legetøj bliver utvivlsomt forbedret og strammet op, hvilket er, hvad offentligheden forventer af os. Der vil i princippet være et forbud mod brugen af kræftfremkaldende, mutagene eller reproduktionstoksiske stoffer i tilladte legetøjsbestanddele. I tillæg vil der blive indført strengere regler for uundgåelige spor af tungmetaller. Dette opnås ikke bare ved at indføre maksimumsværdier for flere typer stoffer, men også ved at etablere langt strengere grænseværdier for uundgåelige spor af bly, cadmium, kviksølv, chrom 6 og organisk tin.

Et andet helt nyt aspekt er bestemmelserne om allergifremkaldende duftstoffer, som vi bestemt ikke ønsker, at børn skal blive eksponeret for. Dette aspekt vil også blive strammet ind i forhold til Kommissionens forslag; med tiden kommer der et forbud mod ikke mindre end 55 allergifremkaldende duftstoffer, og 11 andre vil kun få tilladelse til at blive anvendt, hvis de er forsynet med advarselsmærkater. Under forudsætning af mærkning og overholdelse af anden relevant lovgivning er vi noget mere lempelige, hvor det drejer sig om pædagogiske duft- og smagsspil.

Et andet vigtigt punkt er forbedringen af reglerne for at forhindre potentiel kvælning, afklaring af de centrale sikkerhedskrav og, som noget helt nyt, regler for legetøj i slik. Advarselssystemet vil også blive udvidet og styrket, og advarslerne bør ikke bare placeres tydeligt på et sprog, som forbrugeren kan forstå, men også være synlige på salgsstedet; endelig får forsigtighedsprincippet den placering i loven, som med rette tilkommer det.

Regler har naturligvis ingen værdi, medmindre de håndhæves. Dette sikres ved at integrere den nye politik i den nye produktpakke og ved at indføre strengere dokumentationskrav og krav på sporbarhedsområdet. Dette bør imidlertid også følges op. Derfor beder jeg på vegne af Parlamentet kommissæren om, når han overvåger direktivet, at være nøje opmærksom på den måde, hvorpå medlemsstaterne udfører deres tilsynsopgave, både inden for og uden for landets grænser. For at få fuldstændig fred i sindet vil vi også gerne høre kommissæren bekræfte, at der vil blive udviklet nye, strengere, harmoniserede standarder i form af støjstandarder for legetøj, både spidsstøj og vedvarende støj, og vi vil gerne bede om det samme for bøger, som udelukkende er lavet af papir og karton, og for hvilke der ikke er nogen retssikkerhed for øjeblikket.

Endelig har vi udtrykkeligt modsat os et system med ekstern godkendelse for legetøj, der overholder standarderne. Vi har haft lange drøftelser om dette emne, men et flertal var imod det. Også her ville vi gerne høre kommissæren bekræfte, at dette aspekt under overvågningen vil blive ydet særlig opmærksomhed. Vi kan derfor forvente, at overensstemmelsesvurderingen lander på vores skrivebord på et eller andet stadie.

Valérie Létard, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, fru Thyssen, mine damer og herrer! Formandskabet glæder sig over, at Europa-Parlamentet lægger så stor vægt på spørgsmålet om legetøjssikkerhed, navnlig her ved juletid. Vi må kunne nære tillid til legetøjssikkerheden, da der er tale om produkter, der fremstilles til børn.

Rådet har af den grund lagt særlig vægt på Kommissionens forslag, der blev fremsat i slutningen af januar 2008. Formålet med forslaget er at øge sikkerhedskravene til legetøj samtidig med, at den frie bevægelighed på det indre marked bevares. Legetøjsmarkedet er i kraft af sin opdrift, innovative evne og struktur særlig følsomt og komplekst, og medlovgiverne har skullet finde en afbalanceret tilgang, der sikrer legetøjssikkerheden, og som ikke øger legetøjspriserne og pålægger producenter og importører af hæderlige produkter alt for tunge forpligtelser.

På det seneste er der ud over priser og innovation nye elementer, som virker afgørende for forbrugerne. Respekten for miljøet og udeladelsen af stoffer, der på nogen måde kan være giftige eller udgøre en risiko for at være allergifremkaldende, har været centrale emner i den offentlige debat. Det har stået klart, lige siden visse virksomheder besluttede at trække sig tilbage fra markedet eller tilbagekalde produkter, der muligvis ikke har været fuldstændigt sikre.

Siden 1980'erne har EU derfor foretaget tekniske harmoniseringer, der skal værne om den frie bevægelighed for varer på det indre marked, og fastsat krævende sikkerhedsstandarder, som skal sikre, at det kun er de varer, der opfylder forskrifterne, som kan cirkulere på markedet. En sådan opfyldelse garanteres af CE-mærket.

Ligesom med 80 % af de varer, der cirkulerer i EU, underkastes legetøj denne tekniske harmonisering, som gennemføres efter en velkendt struktur, nemlig den europæiske lovgivning, som i dette tilfælde med forslaget til nye direktiver fastsætter de vigtigste sikkerhedskrav, som så omsættes og omdannes til standarder. Sammen med medlemsstaterne udarbejder Kommissionen også dokumenter, der vejleder om gennemførelsen af fællesskabslovgivningen.

Det er denne struktur, der i sin helhed bliver styrket med vedtagelsen af forslaget som ændret af medlovgiverne. Den nye evaluering af legetøjsikkerheden i henhold til disse nye lovgivningsstandarder symboliserer medlovgivernes engagement for at prioritere dette område, eftersom der er tale om den første sektorbestemte anvendelse af disse horisontale bestemmelser.

I den tekst, der er blevet forhandlet på plads af institutionerne – som er godkendt af et stort flertal af medlemsstaterne, og som Rådet derfor kan tilslutte sig – er det ikke bare markedsovervågningen, der styrkes, men også en række væsentlige sikkerhedskrav, som bl.a. forslagene om at mindske de potentielle kemiske risici i legetøj.

Bestemmelserne om kræftfremkaldende og toksiske stoffer blev yderligere styrket under forhandlingerne mellem medlovgiverne for at minimere eller fuldstændigt fjerne disse stoffer, navnlig i alle tilgængelige legetøjsdele, og også for at øge sikkerhedsforanstaltningerne med hensyn til mulige reaktioner, når legetøj puttes i munden, hvilket forbrugerne af disse varer uundgåeligt kommer til at gøre.

Derudover er de bestemmelser, der sigter mod at fjerne kvælningssrisikoen ved legetøj og legetøjsdele blevet gjort klarere og strengere.

For at sikre at forældrene til forbrugerne kan træffe kvalificerede valg, er bestemmelserne om advarsler om legetøjs potentielle risici og brugernes minimums- eller maksimumsalder også blevet styrket, og de skal gøres tilgængelige inden indkøbet for alle dem, der påtænker at foretage et sådant indkøb, også over nettet.

Hvad angår varernes evne til at opfylde de væsentlige sikkerhedskrav, fastholdes EU-systemets struktur. I de tilfælde hvor der foreligger en europæisk standard, kan producenter selv erklære, om deres legetøj opfylder kravene og påsætte CE-mærket. Hvis det gøres i ond tro, er det klart, at de økonomiske operatører har pligt til at opfylde deres forpligtelser i deres respektive led i forsyningskæden, og medlemsstaternes markedstilsynsmyndigheder er der for at håndhæve overholdelsen af kravene eller sanktionere manglende overholdelse.

I de tilfælde hvor der ikke foreligger europæiske standarder, skal der foretages en tredjepartscertificering, hvilket gør det muligt at garantere et højt sikkerhedsniveau. Vores struktur er dog ikke fri for risikoen for misbrug af CE-mærkningen, men takket være markedstilsynsmyndighedernes årvågenhed og deres øgede samarbejde på EU-niveau bliver risikoen for det mindre.

Endelig indeholder direktivet også bestemmelser om forsigtighedsprincippet og evnen til at tilpasse sig nye risici, hvis de identificeres som sådanne. Det franske formandskab glæder sig derfor over sit konstruktive samarbejde med Parlamentet under forhandlingerne om dette vigtige emne og er også på vegne af Rådet taknemmelig for alle de kvinder og mænd i de tre institutioner, der har medvirket til det positive resultat, som gerne skulle gøre det muligt at opnå enighed ved førstebehandlingen.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet, mine damer og herrer! I anden halvdel af 2007 blev vi konfronteret med tilbagekaldelsesforanstaltninger af en stor legetøjsfabrikant, der frivilligt trak defekte produkter tilbage fra markedet. Det skabte dog usikkerhed.

Selv om vi godt ved, at ingen kan give os fuld garanti for sikkerheden af de produkter, vi dagligt har med at gøre, forventer borgerne med rette, at deres børn både kan lege i fred, og at deres legetøj er sikkert.

I sin beslutning af 26. september 2007 om sikkerhedskrav til legetøj opfordrede Parlamentet Kommissionen til straks at iværksætte en revision af legetøjsdirektivet, der indeholder effektive og detaljerede krav om produktsikkerhed.

I januar 2008 fremsatte Kommissionen sit forslag, og jeg glæder mig over, at vi nu kun 11 måneder senere og faktisk i god tid inden jul har en ny EU-lovgivning, som i høj grad forbedrer legetøjsikkerheden. Jeg vil gerne takke ordføreren, fru Thyssen, varmt for hendes vellykkede arbejde. Jeg vil også gerne takke fru McCarthy

for det store engagement, hun udviste i høringerne med formandskabet og Kommissionen. Jeg takker det franske formandskab for med stor iver at have ført sagen videre i Rådet.

Det nye europæiske legetøjsdirektiv gør legetøj i Europa mere sikkert. Det tager udgangspunkt i idéen om, at alle de involverede parter bærer et fælles ansvar for legetøjsikkerheden, men fra forskellige fokuspunkter.

Først og fremmest skal de økonomiske operatører, dvs. producenter, importører og handlende, overholde visse forpligtelser. Samtidig indeholder forslaget dog omfattende regler for tilsynsmyndighederne både ved EU's ydre grænser og på de nationale markeder. Direktivet fritager naturligvis heller ikke børns værger for deres ansvar. De har også ansvaret for at sikre, at børn kan lege i sikkerhed.

De nye regler om sikkerhedskrav til legetøj er strenge. Det gælder særligt anvendelsen af kemikalier i legetøj, hvor der i direktivet fastsættes helt nye standarder. Direktivet er den eneste lovgivning i verden, der indeholder et udtrykkeligt forbud mod kræftfremkaldende stoffer eller stoffer, som kan skade forplantningsevnen eller forårsage genetiske forandringer. Disse stoffer må kun anvendes, hvis deres sikkerhed er blevet entydigt påvist efter videnskabelig metode.

Det nye direktiv indeholder også de laveste grænseværdier for toksiske stoffer som bly og kviksølv på verdensplan. Allergene parfumestoffer forbydes også i overvejende grad. Direktivet går i den henseende endnu længere end reglerne for kosmetik.

Ud over det kemiske kapitel indeholder direktivet også en række supplerende strengere sikkerhedskrav til udformning og produktion. Det gælder særligt reglerne om at forhindre risikoen for at blive kvalt af små bestanddele, som er en alvorlig risiko for børn, og som nu bliver imødegået på mere effektiv vis. For første gang har vi nu også i direktivet indføjet regler om fødevarer i legetøj.

I fremtiden vil legetøjsfabrikanterne bære en større del af ansvaret for overensstemmelsesvurderingen. De vil skulle foretage en omfattende vurdering af alle de risici, som et stykke legetøj kan frembyde, uanset hvor legetøjet er fremstillet. Denne analyse skal være grundigt dokumenteret og gøres tilgængelig for markedstilsynsmyndighederne efter anmodning. Legetøjsimportørernes forpligtelser er blevet strammet op. Det er især vigtigt, fordi legetøj for en stor dels vedkommende importeres til EU. Importørerne skal kontrollere, om producenterne har foretaget overensstemmelsesvurderingen korrekt, og om nødvendigt selv tage stikprøver. En obligatorisk prøvning skal i henhold til direktivet kun gennemføres af en tredjepart, hvis der ikke findes nogen harmoniserede EU-standarder. Vi har nøje drøftet tredjepartscertificering og afvejet fordele og ulemper.

Det er ikke alt det legetøj, der bringes i omsætning på det europæiske marked, som kan testes. Stikprøver er selvfølgelig en mulighed, men det er dyrt. Kommissionen er af den opfattelse, at test, der foretages af et privat certificeringsorgan, vil medføre udgifter, som ikke kan retfærdiggøres med den øgede sikkerhed. Det gælder særligt små og mellemstore virksomheder. Når Kommissionen skal revidere anvendelsen af direktivet, vil den lægge særlig vægt på reglerne om overensstemmelsestest. Den vil i den forbindelse tage højde for medlemsstaternes erfaringer med markedsovervågning og fremlægge en rapport for Parlamentet. Den vil også underrette Rådet i en tilsvarende erklæring.

Foruden de økonomiske operatørers øgede forpligtelser indeholder direktivet også yderst detaljerede regler om, hvordan medlemsstaterne skal gennemføre markedsovervågningen i overensstemmelse med pakken om det indre marked fra juli i år. Det handler både om ordentlige toldkontroller ved de ydre grænser og kontroller i medlemsstaterne. En velfungerende markedsovervågning er et meget vigtigt element i direktivet. Det overordnede begreb europæisk legetøjsikkerhed kan kun blive en realitet, hvis de strenge krav til udformning og produktion i tilstrækkelig grad overvåges af uafhængige offentlige organer.

Den nuværende tekst er et eksempel på, hvordan de europæiske institutioner på kort tid kan udarbejde en god, omfattende og på verdensplan unik europæisk lovgivning. Jeg mener, at vi med dette direktiv har skabt et godt grundlag for sikkert legetøj i Europa.

Anne Ferreira, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, fru minister! To afgørende faktorer har fået Europa-Parlamentet til at revidere lovgivningen om sikkerhedskrav til legetøj, nemlig den betydelige andel legetøj med sikkerhedsproblemer, der blev tilbagekaldt for et år siden, og de undersøgelser, som påviser kemiske stoffers indvirkning på børns helbred.

Desværre kan den lovgivning, vi i dag opfordres til at vedtage, ikke hamle op med de væsentlige problemer, og jeg deler ikke de foregående taleres entusiasme.

Jeg beklager, at vi på flere punkter har opgivet at være mere krævende, ikke mindst med hensyn til tilstedeværelsen af kemiske stoffer og allergene parfumestoffer. Jeg gentager: Børn er blandt samfundets mest sårbare personer, og deres hurtigvoksende organismer er skrøbelige.

De forskellige standarder for kemiske stoffer tager det ikke med i betragtning. Hvorfor er de kemiske CMR-stoffer kun delvist blevet forbudt? Hvorfor forbydes endokrine stoffer ikke? Hvorfor er så mange undtagelser blevet accepteret?

Jeg beklager også genindførelsen af tungmetaller. Jeg kan ikke forstå, hvordan cadmium og bly kan forbydes i visse produkter, men tillades i legetøj, når vi ved, hvordan børn anvender dem.

Mit andet punkt vedrører markedsovervågning. Forsigtighedsprincippet, sådan som det er indført i direktivet, gælder medlemsstaterne, men hvilken betydning har det i virkeligheden for fabrikkerne?

Et yderligere problem er, at oplysningerne til forbrugerne bør være tilgængelige på et eller flere letforståelige sprog, men vi ved ikke, om de vil kunne modtage oplysninger på deres modersmål eller på sproget i deres land. Hvorfor have så vage bestemmelser om tilbagekaldelsesforanstaltninger, hvilket ikke er særlig hensigtsmæssigt i akutte tilfælde? Hvorfor forkaste idéen om en uafhængig tredjepart, der certificerer fabrikkerne?

Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed stemte for de ændringsforslag, der i højere grad tager hensyn til børns helbred og sikkerhed. Jeg beklager, at de ikke fik mere støtte.

David Hammerstein, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi*. – (ES) Hr. formand! Det er rigtigt, at der er taget visse skridt for at gøre legetøj mere sikkert. Vi mener dog, at disse skridt kunne have været meget større. Vi kan ikke forstå, hvordan stoffer som bly, kviksølv og cadmium stadig kan forekomme i legetøj. Vi har forpasset muligheden for at forbyde disse stoffer, der fortsat vil hobe sig op i de europæiske børns små kroppe og forårsage talrige sundhedsproblemer.

Herudover vil vi også gerne påpege et andet problem med dette direktiv, der ikke fastsætter nogen decibelgrænser for de lyde, legetøj udsender. Støj er en væsentlig forureningskilde, der både berører børn og voksne, og meget legetøj stjer alt for meget.

Jeg opfordrer Kommissionen og Rådet til at tage stilling til dette problem og gå med til hurtigst muligt at forelægge Parlamentet nogle støjgrænser, fordi støj også berører vores børns kroppe.

Andreas Schwab, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne først og fremmest rette en stor og varm tak til vores ordfører fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, fru Thyssen. I de seneste måneder har hun med stor energi helliget sig en ekstremt vanskelig og også politisk omstridt sag og har med stor succes fremført Parlamentets standpunkt i forhandlingerne med Kommissionen og Rådet.

Vi kan kun tilslutte os det, kommissæren lige har beskrevet som essensen af legetøjsdirektivet, og fru Thyssens kommentarer. Med det nye legetøjsdirektiv vil legetøj i EU blive mere sikkert. Intet direktiv kan dog nogensinde blive så sikkert, at det udelukker enhver mulighed for misbrug. Vi må erkende, at legetøj kun udgør 14 % af de ting, som børn leger med nu til dags. De resterende 86 % udgøres af ting, som børn anvender på samme måde, men som ikke er omfattet af legetøjsdirektivets bestemmelser. Derfor må vi advare mod en falsk følelse af sikkerhed og meget nøje overveje, om f.eks. batterier fremover ikke skal indgå i legetøj, og om det i sidste ende egentlig tjener legetøjets uddannelsesmæssige formål kun at have artikler, der opfylder særlige krav. Intet spørgsmål. Legetøjssikkerheden er også af største vigtighed for PPE-DE-Gruppen.

Da en del punkter allerede er blevet nævnt, vil jeg gerne reagere på et bestemt punkt. Der er en række medlemsstater i EU, hvor bøger spiller en vigtig rolle i børns uddannelse. Disse bøger, særligt bøgerne til mindre børn, vil støde på store vanskeligheder, hvis direktivet træder i kraft i sin nuværende form, ikke på grund af selve direktivet, men på grund af de tekniske standarder, som er baseret på direktivet. Jeg vil derfor være Dem meget taknemmelig, hvis De hurtigst muligt kunne anmode CEN eller den berørte industri om at undersøge, hvordan de kan formulere standarderne for de forskellige test af børnebøger og modstandsdygtigheden af pap i børnebøger på en sådan måde, at de nuværende børnebogsoplag også kan bevares for fremtiden.

Jeg vil gerne takke ordføreren og ser frem til yderligere drøftelser.

FORSÆDE: Gérard ONESTA*Næstformand*

Anna Hedh, for PSE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Thyssen, mine kolleger, Rådet og Kommissionen for et særdeles godt samarbejde. Præcist som fru Thyssen og flere her i salen har sagt, har vi forbedret direktivet på flere områder. For os socialdemokrater har et gennemgående højt sikkerhedsniveau været den højest prioriterede målsætning. Jeg mener, at vi har opnået et højt sikkerhedsniveau uden at stille urimelige krav til industrien. På nogle områder havde vi naturligvis ønsket, at vi kunne være gået endnu længere, men jeg mener, at kompromisforslaget i det store og hele er blevet til en konstruktiv tekst.

Vores gruppe ville have en tredjepartscertificering for visse typer legetøj, men vi fik ikke støtte til dette, hverken af de andre partigrupper i udvalget eller af Rådet og Kommissionen. Det er vi naturligvis skuffede over, men da vi føler, at det nye direktiv i øvrigt er en forbedring i forhold til det nuværende, støtter vi det i plenum. Jeg er især tilfreds med, at vi får strengere regler for, hvordan kræftfremkaldende, mutagene og reproduktionstoksiske stoffer må anvendes, noget som socialistgruppen ikke ville gå på kompromis med.

Vi har nu i forhold til Rådets forslag fået et meget bedre vurderingsgrundlag, og vi har fjernet undtagelser fra substitutionsprincippet, hvilket kommer til at resultere i en begrænset anvendelse af disse stoffer. For de farligste tungmetaller har vi halveret migrationsgrænserne og forbudt anvendelsen i de dele, som barnet kan komme i kontakt med.

Forsigtighedsprincippet har også været en af de vigtigste forbedringer. Princippet står nu i artiklen, og markedstilsynsmyndighederne kan dermed henvise til dette princip, hvis man har grund til at tro, at et stykke legetøj er farligt, uden at have videnskabelige beviser derfor.

Vi er nået frem til en bedre definition af, hvordan legetøj skal udformes, så det ikke forårsager kvælning. Kvælning er en af de hyppigst forekommende dødsårsager ved legetøj, og vi ser det som et stort fremskridt, at vi har tydelige regler på dette område. Vi glæder os over, at der i det nye direktiv stilles krav om, at legetøj ikke må skade hørelsen. Kommissionen har lovet at udarbejde en ny standard, og jeg håber, at den holder ord. Vi havde ønsket at se en strengere regulering af allergene parfumestoffer, hvor alle allergener forbydes undtagen i særlige tilfælde. Parlamentet har dog begrænset deres anvendelse i forhold til Kommissionens forslag, og vi håber, at listen ajourføres, hvis andre allergene parfumestoffer bliver anvendt i legetøj.

Vi glæder os også over, at reglerne for advarsler er blevet tydeligere, og at flere typer legetøj skal have påsat advarselsteksten på selve legetøjet, da det ellers er let at glemme advarslen, når indpakningen er blevet fjernet. Advarsler, der har betydning for, om legetøjet købes eller ej, skal også være synlige for forbrugeren, uanset om legetøjet købes i en butik eller på nettet.

Jeg håber, at vi efter denne uges afstemning kan få afsluttet sagen og fremover regne med mere sikkert legetøj under juletræet.

Karin Riis-Jørgensen, for ALDE-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Først og fremmest en stor tak til vores ordfører for legetøjsdirektivet, fru Thyssen. Marianne, du har gjort et meget efficient, professionelt og effektivt arbejde. Ligeledes tak til Rådet, til vores lille pige fra det franske formandskab: Godt gået! Og også til Kommissionen for fleksibilitet til på meget kort tid at finde fælles fodslag til den tekst, vi har foran os i dag.

Hele processen med behandlingen af legetøjsdirektivet har været lærerig, både for mig, men nok også for mine kolleger her i aften. Fra at ville forbyde alle kemikalier, alle duftstoffer, har vi vist alle lært, at alt ikke er sort eller hvidt. Jeg er blevet klogere på, hvad der er muligt, og hvad der modsat gør produktionen af legetøj umulig. Derfor har mit udgangspunkt for arbejdet med dette direktiv været, at vi skal være strenge, men naturligvis fair. Jeg mener, at det forslag, vi har foran os, er ganske, ganske fornuftigt. Det har markante forbedringer i forhold til de nuværende regler for legetøj, som jo stammer helt tilbage fra 1988. Jeg synes, vi har opnået kompromiser med Rådet og Kommissionen, der gør, at vi kan være tilfredse og, som det allervigtigste gør, at børn stadig kan lege, og producenterne stadig kan lave legetøj, men sikkert legetøj.

Af markante forbedringer med det nye forslag vil jeg fremhæve, at vi nu har klare regler for anvendelse af kemikalier og duftstoffer. Det er vigtigt, at vi har klargjort, hvilke stoffer man kan bruge, da disse kan være hormonforstyrrende, kræft- eller allergifremkaldende. Men vi skal ikke forbyde alle stoffer, når det ikke er nødvendigt sundhedsmæssigt, for derved forhindrer vi f.eks. produktion af børnecykler. Ja, I hører rigtigt! Forbød vi samtlige kemikalier, ville vi ikke kunne sætte dæk på børnecykler længere, og det ønsker vi vel trods alt ikke. Så jeg gentager, vi skal være strenge, men fair.

Jeg vil også fremhæve vores trilogforhandlinger. Der kunne vi ikke nå til enighed omkring det juridiske grundlag for støj, bøger og tredjepartscertificering. Derfor forventer jeg meget, hr. kommissær, at de meget klare erklæringer fra Kommissionens side omkring disse tre spørgsmål vil blive fulgt til dørs, og vi i Parlamentet vil følge op på det. Jeg håber og ser frem til, at vi får et klart flertal her på torsdag.

Heide Rühle, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke ordføreren og mine kolleger. Vi beklager dog som gruppe, at vi måtte udføre arbejdet under stort tidspres. Vi beklager især, at der ikke var nogen ordentlig førstebehandling i Parlamentet, hvor de andre udvalg, som har beskæftiget sig med direktivet, såsom Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed og Udvalget om Industri, Forskning og Energi, også kunne få chancen til at udtale sig. I realiteten blev de praktisk talt udelukket fra beslutningstagningen. Jeg opfatter det som et demokratisk underskud, som Parlamentet bør gøre noget ved. Vi har brug for klarere retningslinjer med hensyn til at nå til enighed ved førstebehandlingen, end vi i øjeblikket har.

Når jeg ser på de positive ting, vi har opnået, må jeg sige, at vi overordnet set har fået en væsentlig forbedring i stand. Vi har endnu engang forbedret Kommissionens forslag, og de resultater, vi ved førstebehandlingen tilstræbte, er i mange tilfælde gode. Det kunne af den grund godt alligevel være sket efter en ordentlig procedure.

Der er især mangler på tre områder, og jeg vil gerne belyse dem. Den første mangel gælder spørgsmålet om certificering af en uvildig part. Vi var fuldt ud indstillede på at gøre yderligere indrømmelser på dette område, f.eks. at kræve, at de virksomheder, som flere gange er blevet anmeldt til RAPEX, skal underkastes en særlig certificering. Vi var parate til i den forbindelse at gå videre i vores undersøgelser og overvejelser og gå på kompromis, men der var absolut ingen debat med Kommissionen og Rådet om dette spørgsmål. Det finder jeg yderst beklageligt, da jeg mener, at det ville have været en fordel for legetøjssikkerheden, hvis vi havde opnået denne tredjepartscertificering, i det mindste for visse typer legetøj.

Et andet problem, som hr. Schwab allerede har rejst, er, at vi på andre områder til gengæld er for forsigtige. Jeg er ikke bekendt med nogen sager, hvor børn er blevet kvalt af en billedbog af pap. Jeg kan derfor ikke forstå, hvorfor billedbøger af pap behandles som legetøj, og hvorfor der er særlige procedurer for dem i CEN. Det er uforståeligt. Det ville have været godt, hvis vi havde besluttet at udelukke billedbøger af pap fra direktivet, noget, som hele udvalget i øvrigt gik ind for at gøre. Det ville have været den rette beslutning.

På grund af tidsnød er der efter min mening visse steder, hvor formuleringen ikke er klar nok med hensyn til CMR-stoffer, som også omfatter kræftfremkaldende stoffer. I det tilfælde vil vi også fremsætte et ændringsforslag, så det igen bliver klart, i hvilken retning vi bør gå.

For at gentage det, kunne vi have gjort et bedre stykke arbejde, hvis vi havde haft mere tid, og hvis de andre udvalg også havde været involveret.

Seán Ó Neachtain, for *UEN-Gruppen*. – (GA) Hr. formand! Juletiden er den travleste periode for legetøjshandelen og legetøjsfabrikanterne. Det er mærkeligt, at det er vores børn, de mest sårbare medlemmer af samfundet, der ofte udsættes for faren ved produkter, som ikke lever op til standarderne. Disse produkter kommer langvejs fra, og vi ved ofte ikke, hvordan de er fremstillet, eller hvad de indeholder.

Over 22 mio. stykker legetøj er i de seneste fem år blevet sendt tilbage i hele verden. I mit eget land, Irland, blev 120 000 stykker legetøj sendt tilbage i den periode.

Det giver anledning til bekymring, at legetøj, der sælges i Irland, kommer langvejs fra, og at der ikke er nogen sikkerhed for deres kvalitet. Det må der sættes en stopper for. Direktivet er en forbedring, men det er kun en begyndelse. Vi må arbejde videre og sørge for, at disse produkter er sikre.

Eva-Britt Svensson, for *GUE/NGL-Gruppen*. – (SV) Hr. formand! Vi hører gang på gang om produkter, der tilbagekaldes, fordi de er farlige for vores børn. For at undersøge hvordan det forholder sig på det svenske legetøjsmarked, købte jeg og min kollega fra det svenske venstreparti 17 forskellige og tilfældigt udvalgte stykker legetøj i Stockholm og lod derefter et laboratorium teste dem. Et stykke legetøj indeholdt ulovlige mængder bly, og fem andre indeholdt bromerede flammehæmmende stoffer. Det er naturligvis fuldstændig uacceptabelt. Det viser, at det er nødvendigt med en forbedret lovgivning, men også med en forbedret kontrol. Nyt legetøj bør underkastes obligatoriske og uafhængige test.

Børn er, som vi alle ved, kreative og opfindsomme, og de anvender ikke altid legetøj, sådan som producenten havde forestillet sig. Det er svært, for ikke at sige umuligt, at forudsige, hvordan børn vil anvende et bestemt stykke legetøj. Derfor må lovgivningen også gælde legetøj, der går i stykker, da visse farlige stoffer da frigøres.

Børns sikkerhed og beskyttelse kan der ikke forhandles om. Det er ikke en mulighed at gå på kompromis. Jeg hilser direktivet velkomment, men Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre ville gerne være gået endnu længere ved at indføre et totalt forbud mod allergifremkaldende stoffer og kræftfremkaldende, mutagene og reproduktionstoksiske stoffer. Børns sikkerhed er vigtigere end en kortsigtet økonomisk indtjening.

Hélène Goudin, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! For mig og mange andre her i aften er det indlysende, at legetøj skal være sikkert, eftersom små børn ikke selv kan læse advarselsteksterne eller bedømme de risici, der kan opstå. Produkterne bør heller ikke indeholde kemikalier, der kan være skadelige for helbredet. Junilisten mener derfor, at en opdatering af den gældende lovgivning på området er på sin plads, men jeg vil samtidig gerne advare mod slet skjult protektionisme. Legetøj, der opfylder sikkerhedskravene, bør kunne importeres til og sælges i EU, uanset om det er blevet fremstillet i EU eller i Asien.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne forhandling finder sted i juleperioden, hvor legetøj indtager en stolt førsteplads blandt alle julegaverne.

Forældre og pædagoger må kunne regne med, at det legetøj, der sælges på det europæiske marked, opfylder strenge sikkerhedskrav, og børn må som de mest forsvarsløse forbrugere beskyttes på bedste vis. Problemerne med verdens største legetøjsproducent, MATTEL, har henledt offentlighedens opmærksomhed på betydningen af dagsordenen i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse. Der er nu gået mere end et år, siden Europa-Parlamentet vedtog en erklæring om sikkerheden af produkter, navnlig legetøj, hvilket indledte arbejdet med pakken om produktsikkerhed, der blev godkendt i marts 2008.

Jeg er taknemmelig over, at ordføreren har respekteret det kompromis, der blev opnået i pakken om produktsikkerhed vedrørende indførelsen af produkter på markedet, hvilket jeg beskæftigede mig med som en af ordførerne for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Direktivet afspejler de videnskabelige fremskridt, der er gjort i de sidste 20 år, og forbyder anvendelsen af farlige materialer i legetøj. Producenterne skal også klart identificere de allergener, der kan være skadelige for børn under tre år. De skal påsætte synlige og hensigtsmæssige advarsler på legetøj i et sprog, som forbrugeren kan forstå. Direktivet indeholder bestemmelser om placeringen af CE-mærket, hvilket udgør et synligt resultat af hele processen med at indføre overensstemmelsesvurderinger i ordets brede forstand.

Ved at placere CE-mærket på et stykke legetøj erklærer producenten, at det er et produkt, som opfylder alle de gyldige krav, og at han bærer det fulde ansvar for det. Det samme ansvar gælder også i hele forsyningskæden, hvor markedstilsynsmyndighederne skal foretage kvalitetskontroller og sikre, at de produkter, der sælges, er i fuld overensstemmelse med de høje sikkerhedskrav.

Jeg vil gerne fremhæve det arbejde, der er udført af fru Thyssen, som har formået at opnå enighed ved førstebehandlingen. Jeg er overbevist om, at det kompromis, vi har opnået, vil sikre et højere sikkerhedsniveau for legetøj og samtidig ikke begrænse de hovedsageligt små og mellemstore legetøjsproducenters aktiviteter.

Evelyne Gebhardt (PSE). – (DE) Hr. formand! Kræftfremkaldende kemikalier i børns rangler? Bly i legetøjsbiler? Blødt legetøj, der forårsager allergi? Forældre har flere grunde til bekymring, når det kommer til sikkerheden af deres børns legetøj.

Det er derfor vigtigt, at det tidligere direktiv, som var over 20 år gammelt, erstattes af en opdateret lovgivning, der afspejler den seneste udvikling. Det var nødvendigt af hensyn til vores børns sundhed og sikkerhed. Vi har opnået en hel del, og det glæder mig meget, at vi har opnået en større sikkerhed. Der er altså strengere regler for stoffer, der kan være kræftfremkaldende, mutagene eller reproduktionstoksiske. Klart synlige og utvetydigt formulerede advarsler oplyser forældrene om, i hvilke tilfælde et stykke legetøj kan være farligt. Herudover er det lykkedes os at forbyde anvendelsen i legetøj af mange af de parfumestoffer, der er ansvarlige for spredningen af allergi. Det er alle solskinshistorier, som Parlamentet har opnået i fællesskab med de andre institutioner, Rådet og Kommissionen.

Der er dog stadig et skår i glæden. Vi så gerne, at et uafhængigt testinstitut certificerer legetøjet, så vi også kan være helt sikre. Det er ikke nok, at legetøjet ligger i butikken og underkastes en tilfældig test der. Nej, det er i den forbindelse nødvendigt at handle på en meget mere konsekvent måde. Faktisk skulle vi gøre det, vi gør med biler. Vi erklærer ikke selv, at vores bil er i køredygtig stand. Vi har brug for en teknisk kontroltjeneste for legetøj, og det bør være lige så indlysende som den tekniske kontroltjeneste, vi har for biler.

Kommissionen ville ikke have det, Rådet ville ikke have det, og flertallet af de konservative og liberale ville ikke have det. Jeg finder det yderst beklageligt, at vi indtil videre ikke har formået at gennemføre det, men der er et ændringsforslag, som vi skal stemme om på torsdag. Måske kan vi så alligevel opnå noget her.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! I september sidste år advarede jeg på YouTube og andre steder om den stigende forekomst af farligt legetøj, og jeg lovede, at vi her ville træffe foranstaltninger for at sikre, at markedet inden jul ville være mere sikkert. Mange journalister gjorde nar ad det, men andre forstod problemet. Der blev iværksat sådan en kraftig bølge af kontroller, at der inden jul var blevet trukket millionvis af farlige stykker legetøj tilbage fra markedet. Selv før jul. Jeg sætter pris på Kommissionens hurtige reaktion på vores krav om at fremsætte et nyt og strengere direktiv. Jeg sætter også meget pris på fru Thyssens effektive arbejde. Og det franske formandskabs fleksibilitet skal naturligvis heller ikke glemmes.

Direktivet er et svar på den nye udvikling inden for menneskeskabte materialer og også undersøgelser af fysiske skader på børn osv. Det er derfor strengere over for producenterne, mens det også giver overvågningsorganerne flere kontrolbeføjelser. Jeg mener, at det er meget vigtigt, at direktivet også øger eller snarere overfører det juridiske ansvar til importørerne. Det største problem vedrører trods alt ikke de europæiske producenter, men importen. 80 % af tilfældene vedrører legetøj fra Kina. Jeg er også overbevist om, at importørerne allerede til næste år, dvs. selv inden direktivet træder i kraft, nøje vil begynde at udvælge de kinesiske eller andre fabrikker, fra hvilke de vil importere deres legetøj til Europa. Og de vil kun vælge de producenter, der opfylder de europæiske standarder. Hvis bare man også kunne opnå det samme med andre produkter.

I eftermiddags havde jeg et andet møde med en række legetøjsfabrikanter fra Den Tjekkiske Republik, og jeg må sige, at de har givet direktivet og harmoniseringen af standarderne en varm modtagelse. De ville naturligvis gerne have os til at øge de anerkendte kontrolorganers juridiske ansvar. Det skyldes, at inspektørerne før eller siden finder specifikke mangler, selv om der er blevet betalt for test. For små producenter kan disse ikke ubetydelige udgifter være fuldstændig spildt.

Jeg vil også gerne henlede Deres opmærksomhed på, hvordan direktivet bliver omgået, ikke bare det nuværende direktiv, men sandsynligvis også det nye, som vi vedtager denne uge. Selv om det ikke vil være muligt at erklære, at "dette er ikke legetøj" på produkter, der ligner legetøj, vil producenterne desværre mærke deres legetøj som "dekorationer". Direktivet er derfor kun første skridt, og der skal stadig gøres et stort stykke arbejde.

Arlene McCarthy (PSE). – (EN) Hr. formand! Efter sidste års forskrækkelser inden for legetøjssikkerhed og tilbagekaldelser før jul er det klart, at vores nugældende lovgivning om legetøjssikkerhed, som blev udarbejdet i 1988, ikke kan klare de nye risici og trusler mod børns sikkerhed. Tyve år senere importeres 80 % af legetøjet i EU og 95 % i mit eget land fra tredjelande, fortrinsvist Kina. Tyve år senere er vi bedre informeret om visse kemikaliers og stoffers risici og farer. Tyve år senere har udformningen af legetøj ændret sig, så legetøjet nu indeholder kraftige magneter og flere elektroniske komponenter, bruger laser og udsender mere lyd. Derfor var forskrækkelserne inden for legetøjssikkerheden og tilbagekaldelserne et signal til Europa om at foretage en radikal revision, opdatering og styrkelse af standarderne i vores legetøjssikkerhedslovgivning.

Vores nye lov vil i højere grad kunne forsikre forældre om, at legetøjet på hylderne er sikrere, ikke sikre, men sikrere. Importører, og ikke kun producenter, vil have ansvaret for at sikre, at det legetøj, de bringer til Europa, opfylder vores nye strenge standarder. Faktum er, at producenterne ikke må anvende skadelige stoffer i legetøj som bly, CMR-stoffer og parfumestoffer, der kan fremprovokere eller udløse allergi hos børn.

Vi har strammet reglerne om risikoen for kvælning. Vi har indført klare og mere effektive advarsler på legetøj. Loven vil dog kun kunne fungere, hvis den håndhæves, og derfor er det godt, at vi i denne lov giver de 27 medlemsstaters håndhævelsesorganer beføjelser til at anmode om alle de fornødne oplysninger om en operatør i forsyningskæden og om nødvendigt gennemføre razziaer på stedet. Herudover er alle EU's håndhævelsesorganer juridisk forpligtede til at samarbejde og udveksle oplysninger for at tackle den risiko, usikkert legetøj frembyder.

Jeg lykønsker derfor fru Thyssen. Takket være det gode samarbejde med Kommissionen og det franske formandskab har vi opnået tre ting. Vi har overholdt den tidsfrist, vi fastsatte i Parlamentets beslutning sidste år om at stemme om en ny legetøjssikkerhedslov inden jul 2008. Jeg mener ikke, at lovgivningen vil blive bedre af, at vi venter. Vi kan forsikre forældrene om, at legetøj til salg i EU fremover vil være mere sikkert, og vi sender også i dag et stærkt budskab til producenter, varemærkeindehavere og importører om, at de skal opfylde vores høje sikkerhedsstandarder, for ellers vil deres produkter ikke få en plads på vores hylder.

Ved at stemme for denne lov erklærer vi klart og tydeligt, at vi ikke tolererer giftigt og farligt legetøj i Europa.

Emmanouil Angelakos (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne først og fremmest lykønske ordføreren for hendes enestående arbejde om sådan et vanskeligt og følsomt emne som legetøjssikkerhed. Fru Thyssen gik meget metodisk til værks i forhandlingerne med Rådet og det franske formandskab og i vores Udvalg om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse. Hun accepterede talrige ændringsforslag, så hun kunne opnå en endelig tekst, der fremmer legetøjssikkerheden og samtidig trækker en balance mellem forbrugerbeskyttelse og legetøjsproducenternes levedygtighed. Direktivet fra 1988 har muligvis levet op til forventningerne og sikret et højt sikkerhedsniveau for legetøj i 20 år, men det skal hurtigst muligt revideres og opdateres, eftersom der nu er tre typer legetøj, nye materialer på markedet og fabrikker oprettet i lande uden for EU.

Det grundlæggende formål var at sikre den bedst mulige beskyttelse af børn, bedre garantier for forældrene om, at det legetøj, de køber til deres børn, opfylder høje sikkerhedsstandarder, og strengere straffe for de producenter, som undlader at opfylde de pågældende krav. Jeg mener, at vi har gjort fremskridt på mange områder, såsom forbuddet mod anvendelsen af kræftfremkaldende stoffer i legetøj, som giver anledning til stor bekymring for børns helbred, en gradvis reduktion af de tungmetaller, der bruges til fremstillingen af legetøj, såsom cadmium og bly, en reduktion i listen over duftstoffer og allergifremkaldende stoffer, separat mærkning af legetøj i fødevarer og strengere sikkerhedsspecifikationer for alle legetøjsfabrikanter.

Til slut vil jeg gerne påpege, at ansvaret tager mange former i sektoren for legetøjssikkerhed, og derfor bør importører og producenter sikre, at specifikationerne følges. Jeg mener, at alle de berørte parter, særligt forbrugerorganisationerne, vil bruge de tilgængelige kontrolmekanismer for nøje at overvåge anvendelsen af det nye direktiv. Vi tager i dag et stort skridt fremad, og jeg er sikker på, at de vil blive fulgt af flere i fremtiden.

Christel Schaldemose (PSE). – (DA) Hr. formand! Legetøjsforslaget, som det ligger her i dag, betyder, at de europæiske børn om to til fire år vil kunne lege med meget mere sikkert legetøj, end de gør i dag. Det er godt, det er faktisk også nødvendigt, og derfor støtter jeg forslaget fuldt ud. Det er nødvendigt, og det er godt, at vi får forbedret sikkerheden i forhold til, hvordan den er i dag. Men når det så er sagt, så synes jeg også, at vi rent faktisk forpasser vores chance for ikke kun at gøre det godt, men at gøre det rigtig godt for vores børn. Der er flere, der har været inde på de problemer, der er i forslaget, så jeg vil derfor kun koncentrere mig om én ting, nemlig det med duftstofferne.

Parfumestoffer eller duftstoffer i legetøj synes jeg er problematiske. Jeg ved godt, at arbejdet har betydet, at vi har udvidet listen med antallet af duftstoffer, som bliver forbudte, men jeg synes ikke, det er nok at udvide listen. Jeg mener, vi skal have et egentligt forbud. Hvis du får allergi over for nødder, så kan du lade være med at spise nødder. Hvis du er allergisk over for nikkel, kan du lade være med at bruge produkter med nikkel, men hvis du bliver allergisk over for parfumestoffer, duftstoffer, så får du et problem med at færdes i det offentlige rum, fordi du ikke kan forhindre andre i at bruge dem. Derfor synes jeg rent faktisk, at vi skulle have været mere strenge her og lavet et egentligt forbud mod duftstoffer af hensyn til vores børn. Duftstofferne gør ikke noget godt for børnene eller for legetøjet. Hvis man skal lære om, hvordan blomster og frugter dufter, så er det da bedre at købe de naturlige ting.

Men når det så er sagt, er forslaget selvfølgelig en markant forbedring i forhold til situationen i dag. Og det er rigtig godt, at vi får strammet op også på reglerne omkring markedsovervågning og medlemsstaternes ansvar. Derfor synes jeg, at det skal være et utroligt klart signal, vi i dag sender til medlemsstaterne. Det kan ikke understreges nok: De har ansvaret, og de skal overvåge markedet bedre, end de gør i dag. Vi skal have dem til at bruge flere penge og flere ressourcer til at sikre overvågningen af markedet, så de nye stærke regler også kan komme til at virke fuldt ud.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg bifalder resultatet af trilogforhandlingerne og mener, at den tekst, vi skal stemme om, er et velafvejet og positivt resultat for alle.

Legetøjssikkerhed er af afgørende betydning nu og på alle tidspunkter af året, for vores børns sundhed og sikkerhed er på spil. Jeg roser de nye stramme bestemmelser i det nuværende forslag, såsom forbuddet mod CMR-stoffer og allergene parfumestoffer.

Jeg hilser også forslagets afbalancerede karakter velkommen. Der er over 2 000 legetøjsproducenter i hele EU. Størsteparten er ekstremt påpasselige med at sikre, at de produkter, de sætter på markedet, er sikre. De bør ikke lide under de lave standarder, som et lille mindretal opererer efter, eller de lave standarder, som nogle importører og distributører anvender.

De seneste skrækhistorier har lært os, at vi ikke må overreagere og helt forbyde visse typer legetøj, men snarere at vi skal styrke de håndhævelsesregler, som vi allerede har indført. Jeg mener, at denne tekst afspejler en sådan balance, og jeg vil derfor gerne rose min kollega, fru Thyssen, og alle dem, der har gjort en indsats for at gøre det til et vellykket direktiv.

Hiltrud Breyer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Giftigt legetøj hører ikke hjemme i børns hænder, og ingen af os ønsker at lægge giftigt legetøj under juletræet. Kommissionen har dog kun gjort et halvhjertet forsøg med EU's legetøjsdirektiv, og det er desværre ikke blevet forbedret med dette kompromis.

Hensigten er ikke at overbevise os om sikkerheden af farlige kemikalier, for der er fortsat gabende huller i dette kompromis, da der for det første ikke er noget klart forbud mod toksiske tungmetaller. Det er uforklarligt, hvorfor cadmium og bly stadig er tilladt i børnelegetøj. Det samme gælder krom, kviksølv og organisk zink. De hører ikke hjemme i børns hænder, selv ikke i helt små mængder. Så hr. Verheugen pyntede på kendsgerningerne, da han i forbindelse med den sidste tilbagekaldelsesaktion erklærede, at bly er forbudt i børnelegetøj.

Kompromisforslaget tillader supplerende grænseværdier for højrisikostoffer, selv om de kun er halvt så høje, som Kommissionen havde ønsket. Kun et klart forbud kan skabe sikkerhed. Desværre har EU skullet fra sit ansvar for at yde børn denne klare beskyttelse.

Det samme gælder allergene parfumestoffer. I dette tilfælde har vi ikke formået at forbyde alle de allergene parfumestoffer, som vi foreslog i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevaresikkerhed. Grænseværdierne for støj er også skuffende, eftersom der her ikke er opnået enighed om nogen klar målsætning.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lige understrege, hvilken reaktionsevne fællesskabsinstitutionerne i denne sag har haft for effektivt at løse vores medborgeres problemer.

Det var i sommeren 2007, at en række skandaler fandt sted. Parlamentet krævede, at der blev truffet nogle foranstaltninger. Kommissionen gjorde en indsats, og vi er i dag i en situation, hvor vi kan vedtage dette direktiv om sikkerhedskrav til legetøj, hvilket markerer et betydeligt skridt fremad.

Det har vi naturligvis først og fremmest – og det bør understreges – vores ordfører at takke for, og det arbejde, der er blevet gjort for at forene det, der i begyndelsen var modstridende holdninger. I dag har vi en effektiv og harmonisk tekst, som f.eks. gør det muligt, og Kommissionen har lige forpligtet sig til dette, at reevaluere standarderne for børnebøger, og som på velafvejede vis behandler de parfumestoffer, der findes i en række legetøjsprodukter.

Det er et perfekt eksempel på lovgivning af europæere for europæere, og det må siges, at denne forsamling her har spillet en afgørende rolle.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne gennemgå nogle af de problemer, der har været relevante i denne forhandling.

For det første hvad angår kemikalier, kan de regler, der er blevet fastlagt her, ikke gøres strengere, end de er nu. Det er ikke muligt at forbyde kemikalier helt, for de findes i spormængder i naturen. Jeg kan ikke forhindre fru Breyer i ikke at kende naturens regler, men det, De har ført, er en uansvarlig skrækkampagne. Det må jeg gøre helt klart. De giver det indtryk, at de europæiske lovgivere giver børn giftigt legetøj, når det netop er det modsatte, der er tilfældet. Jeg tager stærkt afstand fra antydningen i Deres indlæg.

Det, vi har gjort her, er aldrig tidligere blevet gjort. Normalt er reglen den her i Parlamentet og andre steder, at et stof forbydes, hvis det bevises, at det er skadeligt. I dette tilfælde er det lige omvendt: Stoffer forbydes og bliver derefter kun tilladt, hvis det endeligt kan bevises, at de er sikre. Jeg vil gerne vide, hvad vi ellers kan forventes at gøre. Vi kan ikke gøre mere end det, vi gør her, og – jeg er ked af at måtte sige det – dem, der giver det indtryk, at det, vi her har gjort, ikke yder børn tilstrækkelig beskyttelse, vildleder med fuldt overlæg den europæiske offentlighed. Jeg kan ikke forstå, hvorfor De ønsker at gøre det.

Deres bemærkninger om støj, at legetøj naturligvis ikke må skade hørelsen, er ganske korrekte. Det er derfor, at direktivet indeholder regler herom. Grænseværdierne, dvs. decibelniveauerne, bliver som sædvanlig fastsat i den europæiske lovgivning. Legetøjsdirektivet er ingen undtagelse herfra. Tekniske bestemmelser fastsættes som led i standardiseringsprocessen, og det samme gør sig gældende her. Decibelniveauerne bliver derfor fastsat under standardiseringsprocessen, og direktivet udgør retsgrundlaget for dette.

Med hensyn til bøger blev jeg meget overrasket, da emnet dukkede op her for nylig. Ordet "bøger" optræder ikke en eneste gang i denne tekst. Intet ændrer sig i forhold til det nuværende standpunkt. Det virker til, at en af de tyske producenter har iværksat en pressekampagne om emnet og har lagt hårdt pres på Europa-Parlamentet. Ikke et eneste ord er sandt. Intet ændrer sig i forhold til det nuværende standpunkt. Kommissionen er til gengæld temmelig indstillet på at sikre – for det er det rette at gøre, sådan som Parlamentet ønsker det – at forbedre og modernisere de gældende standarder. Kommissionen vil i den forbindelse give instrukser.

Med hensyn til tredjepartscertificering, og jeg henvender mig til Parlamentets tilhængere af en teknisk kontroltjeneste, er det ubegrundet at tro, at legetøj eller ethvert andet produkt i Europa bliver mere sikkert, fordi en tredjemand har godkendt det. Kommissionen har nu i mange år modtaget resultaterne med hensyn til produktsikkerhed. Der er intet, absolut intet, der tyder på, at tredjepartscertificering gør produkter mere sikre. Vi kræver en sådan tredjepartscertificering i tilfælde, hvor – og det er et princip i europæisk lovgivning, som forsamlingen har fulgt i mange år – det pågældende produkt er ekstremt komplekst.

Jeg skal gerne sige det til fru Gebhardt igen: Der er en vis forskel i kompleksitet mellem et højteknologisk produkt som en moderne bil og en teddybjørn. Jeg synes, det er lidt søgt at sammenligne sådanne ting.

Direktivet kræver, som normalt, også en tredjepartscertificering i tilfælde, hvor der ikke findes nogen standarder. Jeg vil gerne på det kraftigste opfordre Dem til ikke at tro, at De blot behøver at overlade certificeringen til en tredjepart for at opnå sikkert legetøj. De farer, der i praksis opstår, kan overhovedet ikke bekæmpes gennem certificering. Se bare på de tilfælde, der er blevet nævnt her. Problemerne vedrørte ikke den prototype af et produkt, der blev sendt ind til tredjeparten, men lå i forsyningskæden: Producenterne var upålidelige. Det er kun produktets fabrikant, der kan garantere forsyningskædens fuldkomne pålidelighed og sikkerhed. Jeg vil gerne på det kraftigste opfordre Dem til at tage afstand fra dette princip og give fabrikanterne det fulde ansvar for sikkerheden af deres produkter. Det er ikke sandt, at fabrikanterne blot skal erklære, at "mit produkt er sikkert" eller "mit legetøj er sikkert". De skal efter anmodning fra markedstilsynsmyndighederne til enhver tid, til fulde og uden undtagelse kunne dokumentere det. Det skal og må kontrolleres, og det samme gør sig gældende for importørerne.

Det er regler, der efter min mening ikke kan gøres strengere, for de garanterer allerede den størst mulige effektivitet. Jeg er dog enig med alle dem, der sagde, at det i høj grad afhænger af, at medlemsstaterne tager disse kontroller meget alvorligt og udvider mulighederne for markedsovervågning.

Med hensyn til parfumestoffer kan jeg heller ikke her helt følge logikken i argumentationen. Jeg undrer mig virkelig over, hvad formålet ville være med at forbyde anvendelsen af parfumestoffer i legetøj, når de er tilladt i kosmetiske produkter, som henvender sig til børn, og som påføres direkte på børns hud. At tillade parfumestoffer i disse produkter og forbyde dem i legetøj, så de ikke lugter så forfærdeligt, giver simpelthen ikke mening. Dette direktiv går dog faktisk videre end kosmetikdirektivet, eftersom det forbyder parfumestoffer, der er underkastet et mærkningskrav i kosmetikdirektivet. Jeg kan derfor heller ikke her se, hvad vi ellers kunne gøre.

Lad mig afslutte med at sige, at der her er blevet fremsat ændringsforslag, og at Parlamentet selvfølgelig frit kan vedtage dem, men jeg må påpege over for Dem, at dette dokument udgør et overordnet kompromis mellem Rådet, Parlamentet og Kommissionen, og at f.eks. det ændringsforslag, som fru Gebhardt har fremsat om tredjepartscertificering, ville forhindre dette kompromis. Med andre ord, hvis Parlamentet vedtager dette ændringsforslag, vil direktivet falde til jorden, og det ønsker vi ikke.

Man kan ikke altid få det, man gerne vil have. Det er som allerede nævnt et overordnet kompromis. Det er et velafvejet kompromis, og det skaber et sikkerhedsniveau for legetøj, som er realistisk og nødvendigt. Jeg opfordrer Dem indtrængende til at godkende det overordnede kompromis.

næstformand i Kommissionen.

–

Erklæringer fra Europa-Kommissionen med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sikkerhedskrav til legetøj (Thyssen-betænkning)

Europa-Kommissionens erklæring om overvågning af sikkerhedsaspekter (artikel 47)

Efter ikrafttrædelsen af det reviderede direktiv om sikkerhedskrav til legetøj vil Kommissionen nøje overvåge alle aspekter af udviklingen med hensyn til dets gennemførelse for at vurdere, om det giver et tilstrækkeligt

sikkerhedsniveau for legetøj, især for så vidt angår anvendelsen af de i kapitel IV fastlagte procedurer for overensstemmelsesvurdering.

Det reviderede direktiv om sikkerhedskrav til legetøj indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at aflægge rapport om situationen med hensyn til legetøjs sikkerhed, direktivets effektivitet og medlemsstaternes markedstilsynsaktiviteter.

Kommissionens vurdering vil bl.a. være baseret på rapporter fra medlemsstaterne, der skal indsendes tre år efter datoen for direktivets anvendelse, og der vil blive lagt særlig vægt på markedstilsyn i EU og ved EU's ydre grænser.

Kommissionen vil aflægge rapport til Europa-Parlamentet senest ét år efter, at medlemsstaterne har indsendt deres rapporter.

Europa-Kommissionens erklæring om krav til legetøj, der er konstrueret til at udsende lyde (bilag II, afsnit I, pkt. 10)

På grundlag af de nye væsentlige sikkerhedskrav til legetøj, der er konstrueret til at udsende lyde, som indgår i direktivet om sikkerhedskrav til legetøj, vil Kommissionen give CEN mandat til at udarbejde en revideret standard, der begrænser maksimumsværdierne for både impulsstøj og vedvarende støj for i tilstrækkelig grad at beskytte børn mod risikoen for nedsættelse af hørelsen.

Europa-Kommissionens erklæring om klassificering af bøger (bilag I, pkt. 17)

I betragtning af vanskelighederne med hensyn til de relevante test, der kræves i den harmoniserede legetøjsstandard EN 71:1 for bøger fremstillet af pap og papir, vil Kommissionen give CEN mandat til at udarbejde en revideret standard, der omfatter passende test af børnebøger.

Marianne Thyssen, *ordfører*. – (NL) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen, fru formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Dem alle for Deres bidrag og ønsker at udtrykke min tilfredshed over, hvordan de andre politiske institutioner har forholdt sig på området.

Jeg vil dog gerne påpege, at det ikke bare handler om et kompromis, hvor Parlamentet har skullet give efter. Det er faktisk lige det modsatte. Vi gjorde praktisk talt rent bord med hensyn til alle de grundlæggende elementer. Vi formåede at få gode aftaler i stand med Kommissionen og Rådet. Vi formåede på mange områder at overbevise de andre institutioner om at acceptere vores meget strenge forslag og gå et skridt videre end det, der oprindeligt var tanken i Kommissionens forslag. Jeg er derfor en yderst tilfreds ordfører, eftersom vi har indgået denne aftale.

Jeg har lyttet til Deres erklæringer, hr. kommissær. Jeg har hørt Dem sige, at De lægger stor vægt på markedsovervågning, og jeg antager, at Kommissionen under overvågningsprocessen vil være ekstra opmærksom på, hvordan medlemsstaterne frigør sig fra deres markedsovervågningspligt. Jeg har også endnu engang lyttet til Deres holdning til procedurerne for overensstemmelsesvurderingen. Det siger sig selv, at vi i overvågningsprocessen kan medtage det, der skal medtages. Det er dog en kendsgerning, at tredjepartscertificering ikke på nogen måde yder en særlig stor sikkerhed, og at problemet ikke skal findes i modeltypen, som ligger til grund for den videre produktionsmetode, men andre steder.

Jeg hørte Dem også sige, at De ønsker at regulere støjstandarderne yderligere og videreudvikle dem ved at standardisere dem – det samme gælder bøger, som også reguleres af standarder – og at vi bør undersøge, hvordan vi kan få større juridisk sikkerhed på området. Jeg mener, at vi som Parlament bør glæde os over, at vi har så mange kontakter med de andre institutioner, og det vil sandsynligvis resultere i en vidunderlig julegave til de europæiske familier, nemlig sikkert eller, skulle jeg sige, endnu mere sikkert legetøj fra nu af.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 18. december 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) Vi ønsker alle at sikre, at det tilgængelige legetøj på markedet ikke truer vores børns sikkerhed. Jeg er fuldstændig enig i, at forældre bør have garanti for, at det legetøj, de køber, ikke er til fare for børnenes helbred. Jeg mener dog ikke, at indførelsen af yderligere krav om en tredjepartscertificering, der er fuldstændig uafhængig af producenten, vil forbedre sikkerheden af det legetøj, der produceres. Det vil dog helt sikkert øge produktionsomkostningerne, og det vil få en negativ indvirkning på legetøjssektoren i mange medlemsstater.

I Polen er der f.eks. mange virksomheder, der producerer legetøj af træ eller syntetiske stoffer af høj kvalitet. De fleste af disse virksomheder er SMV'er med færre end 10 ansatte. Strengere bestemmelser vil føre til en betydelig stigning i priserne på det legetøj, der er forsynet med denne slags certifikater. Det ville resultere i nedlukningen af mange SMV'er og tabet af tusinder af arbejdspladser.

Kravet om en uafhængig vurdering af et produkt vil ikke garantere, at vores børn kommer til at lege med sikrere produkter, for forbrugerne vil under alle omstændigheder vælge at købe de billigste varer. Jeg mener derfor, at det kompromis, der er opnået med Rådet, er udmærket og fortjener vores støtte, sådan som ordføreren anbefaler.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Direktivet ændrer ikke den nuværende lovgivning grundlæggende, men forbedrer den og gør den strengere. Jeg er fuldstændig enig med ordføreren i, at der under drøftelsen af denne lovtekst blev lagt mest vægt på:

spørgsmålet om anvendelsen af kræftfremkaldende, kemiske og aromatiske stoffer i legetøj,

evalueringsprocedurer for legetøjssikkerhed, krav om særlige advarsler,

direktivets anvendelsesområde, dets fleksibilitet og forbindelse til andre EU-retsakter.

Et fuldstændigt forbud mod kræftfremkaldende, mutagene, toksiske, allergifremkaldende og aromatiske stoffer bør vurderes ud fra direktivets praktiske anvendelse. Det kan være vanskeligt eller meget omkostningsfuldt at fjerne naturlige restforekomster af visse farlige stoffer, som findes i andre materialer, og det er derfor svært at gennemføre i praksis. På den anden side vil et kategorisk forbud mod alle stoffer, der er kræftfremkaldende, allergifremkaldende osv., blive svært at gennemføre af den simple grund, at der ikke findes en udtømmelig liste over sådanne stoffer, da det er meget vanskeligt at trække en klar linje mellem de stoffer, der er skadelige, og dem, der ikke er det.

Et fuldstændigt forbud mod alle parfumestoffer ville være en uforholdsmæssig foranstaltning, der vil få negative konsekvenser for visse legetøjsfabrikanter.

Det glæder mig, at Udvalget om Industri, Forskning og Energi under afstemningen udviste forståelse og ikke tog den store pisk frem, da det strammede kravene i direktivet op, eftersom det hverken ville have været en fordel for erhvervslivet eller forbrugerne selv. Når der fastsættes urimeligt strenge krav, stiger fristelsen til ikke at opfylde dem, og hvis de overholdes, er der negative bivirkninger. Lad os ikke glemme, at det som regel er forbrugeren, der i sidste ende betaler for det hele.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Dagens debat er særlig relevant i forbindelse med den forestående jul. Når vi farer ud for at gøre vores juleindkøb, stopper vi ikke altid op for at tænke over sikkerhedsstandarderne i det legetøj, vi køber til vores yngste venner og familiemedlemmer. Der findes desværre stadig legetøj, som ikke er fuldstændigt sikkert for børn på det europæiske marked.

Ændringerne i direktivet sigter mod at forbedre denne situation. De har til hensigt at øge sikkerhedskravene til legetøj på markedet og ikke mindst fjerne den unødvendige fare, som legetøj kan udgøre for de børn, der leger med dem. Jeg glæder mig især over de fastlagte bestemmelser med hensyn til kemiske stoffer og overgangsperioden.

I direktivet indføres der væsentligt højere standarder end dem, der i øjeblikket er gældende, navnlig i forbindelse med det kemiske indhold i legetøj, herunder CMR-stoffer, duftstoffer og allergifremkaldende stoffer. Jeg mener, at ordføreren har opnået den bedst mulige aftale på området. Den skal sikre, at det legetøj, som børn leger med, er fuldstændigt sikkert.

Herudover medfører direktivet ikke urimelige hindringer og omkostninger, særligt hvad SMV'er angår. SMV'er udgør et stort flertal i legetøjssektoren. Under deres drøftelser med os har de gentagne gange understreget de vanskeligheder, som de kan blive konfronteret med. Den korte overgangsperiode, der var planlagt for at tilpasse sig de nye krav, var et af de problemer, der blev nævnt. Perioden er nu blevet forlænget, så virksomhederne kan få gennemført de nødvendige ændringer.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Jeg er virkelig meget tilfreds med, at vi har formået at vedtage direktivet om sikkerhedskrav til legetøj. Der er et presserende behov for at opdatere de gældende sikkerhedsbestemmelser. Det gamle direktiv er ikke fulgt med de skiftende omstændigheder og sikrer ikke en tilstrækkelig beskyttelse. Jeg vil gerne takke ordføreren og hans kolleger fra socialdemokraternes gruppe for deres store indsats for at sikre et trygt miljø for vores børn.

Det er yderst vigtigt, at fødevarer og legetøj holdes tilstrækkeligt adskilt, så man kan undgå, at børn ubevidst kommer til at putte noget i munden og risikerer at blive kvalt. Vi må sætte alt ind på at forhindre de ulykker, der kan undgås, men som vi dog fortsat hører om fra tid til anden.

Det er selvfølgelig vigtigt, at legetøj ikke indeholder kræftfremkaldende stoffer. Det er indlysende. Jeg mener, at vi har gjort en effektiv indsats for at fjerne denne trussel.

Eftersom produktudformningen ikke altid er hensigtsmæssig, og legetøj kan blive farligt ved en mangelfuld produktionsproces, er det vigtigt at foretage kontroller på fabrikkerne, på markedet og også på toldkontorerne, hvor legetøj ankommer fra EU's handelspartnere. Jeg håber personligt på, at kontrollen intensiveres lige nu inden jul.

Da det meste legetøj på EU's marked er af kinesisk oprindelse, er det afgørende at samarbejde med tredjelande og især Kina. Jeg vil her gerne bifalde den seneste indsats på området og det gensidige aftalememorandum mellem Kommissionen og kinesiske embedsmænd. Ved at forbedre informationsudvekslingen og samarbejdet kan vi gøre det legetøj, der sælges i vores butikker, mere sikkert.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Tendensen til mere indbyrdes forbundne globale markeder har resulteret i hurtige fornyelser og ændringer af produkter, og legetøj til børn er ingen undtagelse. Det europæiske direktiv om sikkerhedskrav til legetøj (88/378/EØF) stammer dog fra 1988 og lever derfor ikke længere op til nutidens udfordringer. Revisionen af disse bestemmelser er derfor et kærkomment skridt fremad. Det er især bestanddelene i børnelegetøj, der bør evalueres efter den seneste viden og omfattes af EU's gældende kemikalielovgivning. Det betyder selvfølgelig også, at CMR1- og CMR2-stoffer bør forbydes i børnelegetøj. I den tekst, vi har liggende foran os, tages der også på passende vis hensyn til de stigende problemer med allergi hos børn, ved at der strammes op på bestemmelserne om, hvilke parfumestoffer der må anvendes i legetøj. Et afgørende aspekt i overvågningen er klare advarsler og tydelig mærkning. Det er især vigtigt, at de fødevarer, der indeholder legetøj, er forsynet med utvetydige oplysninger. Af den grund er letlæselige og forståelige advarsler at foretrække frem for en overflod af sekundære oplysninger.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den lovgivning, vi her sidder med, har været gældende siden 1988 og er ikke længere tidssvarende, da legetøj nu om dage indeholder elektroniske elementer og udsender lyde. Vores børns sikkerhed er en topprioritet. Det nye direktiv støtter denne opfattelse, da der er tale om en betydelig forbedring af det tidligere direktiv. Vi må forbyde de farlige stoffer, så vi kan forhindre, at vores børn udsættes for unødigt fare. De kan ikke læse advarslerne og er ikke bevidste om de risici, de udsættes for.

Jeg mener ikke, at de forbedringer, som direktivet har fået tilført som følge af forhandlingerne, stiller et overdrevent krav til industrien. Importørerne må sikre, at det legetøj, der importeres fra tredjelande, er sikkert og ikke sætter børns sikkerhed over styr. De må kun udvælge det legetøj, som opfylder de europæiske standarder. Myndighederne må foretage strenge kontroller på markedet. Vi har brug for en opdateret lovgivning for at beskytte vores børns velvære.

17. Overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0410/2008) af fru Rühle for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forenkling af vilkår og betingelser for overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet (KOM(2007)0765 – C6-0468/2007 – 2007/0279(COD)).

Heide Rühle, ordfører. – (DE) Hr. formand! Desværre er der endnu engang tale om enighed ved førstebehandlingen, men jeg forventer, at fru Weiler kommer ind på det senere.

Vi må benytte os af lejligheden til at indgå et kompromis under det franske formandskab. I øjeblikket er forsvarsmateriel ikke omfattet af reglerne på det indre marked, hvilket betyder, at alle sådanne produkter skal tillades hver for sig. Simple produkter som skruer eller uniformsdele hele vejen til yderst komplekse våben kræver alt sammen en individuel licens. 27 forskellige nationale systemer udsteder disse individuelle licenser, og vi forsøger nu at forenkle og harmonisere området, så det bliver klarere, og så det egentlige arbejde, nemlig kontrolarbejdet, kan omhandle de komplekse systemer. Med andre ord så vi, i stedet for at skulle overvåge alt på baggrund af individuelle licenser, kan koncentrere os om, hvad der virkelig er vigtigt.

Det står dog temmelig klart, at en sådan forenkling ikke må svække medlemsstaternes ansvar for våbeneksporter og for kontrollen af dem, bestemt ikke. Dette ansvar er hovedsageligt baseret på

licensproceduren. Licenserne indeholder restriktioner for anvendelse og endelig anvendelse, som indgår som en fast del af produktet og forsyningen af det, og som modtageren er forpligtet til at overholde. Den europæiske lovgivning må styrke dette ansvar hos medlemsstaterne og kræve, at de alle følger den samme procedure.

Med en forenkling på et så følsomt område som dette må der absolut tages hensyn til, at restriktionerne for udførsel til tredjelande gentagne gange overtrædes i EU. Våben fra EU anvendes i lande, der er kendt for deres krænkelser af menneskerettighederne, som de 82 pansrede militærkøretøjer, som i september 2006 blev eksporteret via Frankrig og Belgien til Chad i modstrid med EU-lovgivningen. Selv om medlemsstaterne før i tiden skriftligt kunne kræve, at modtageren skulle overholde en slutbrugsklausul, kunne de i praksis ikke gøre krav gældende over for en modtager i en anden medlemsstat, der genudførte varerne i modstrid med restriktionerne.

F.eks. har ngo'en Saferworld med beklagelse bemærket, at Rumænien ikke har effektive sanktionsmidler mod overtrædelser af den nationale ordning til overførsel af våben. Det ønsker vi med dette direktiv at ændre. Med dette direktiv har vi styrket medlemsstaternes ansvar. Det skal dog bemærkes, at direktivet er baseret på lovgivning for det indre marked, på artikel 95 i EF-traktaten, dvs. på traktatens første søjle, hvilket desværre har gjort det umuligt for udenrigspolitiske aftaler at indgå direkte under anden søjle, såsom den europæiske adfærdskodeks for våbeneksport. Alligevel har vi en klart formuleret betragtning, der gør det klart, at det er medlemsstaterne, som bærer ansvaret på området.

Min største bekymring som Parlamentets ordfører var at øge gennemsigtigheden og den demokratiske kontrol for at forhindre overtrædelser eller straffe dem, hvis de forekommer. Forudsætningen for lettere våbenoverførsler er at styrke ansvaret på alle sider og øge den gensidige tillid.

Vi har især styrket to licensprocedurer, først den globale tilladelse og dernæst den generelle tilladelse, og ved at gøre det har vi fastsat klare forpligtelser for de virksomheder, som søger en generel tilladelse. Fremover vil disse virksomheder skulle godkendes for at opnå en generel tilladelse. Certificeringen indebærer en fortsat ansvarlighed på virksomhedsniveau og op til det øverste ledelsesniveau med hensyn til overholdelse af de pålagte eksportrestriktioner. Det forventes af medlemsstaterne, at de ikke bare inddrager certificeringen fra de virksomheder, der undlader at overholde restriktionerne, men også straffer dem. I fremtiden vil en liste over virksomheder med generelle tilladelser blive offentliggjort i offentligt tilgængelige registre, hvilket giver offentligheden øget gennemsigtighed og overvågningsmuligheder. Generelle tilladelser skal også offentliggøres, med alle de forpligtelser, de indeholder.

Alle medlemsstater skal anvende de samme kriterier for certificeringen af virksomheder. Det er et særlig vigtigt punkt. Direktivet lægger derfor et stort pres på de medlemsstater, som indtil videre har tilladt og forvaltet våbeneksport på uigennemsigtig vis. Det betyder, at et område, der ifølge Transparency International er særlig udsat for korruption, for første gang vil være helt gennemsigtigt.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I dag tager vi et stort skridt hen imod et indre marked for forsvarsprodukter. Samtidig fratager vi dog ikke medlemsstaterne deres ret til at træffe deres egne beslutninger med hensyn til deres eksportpolitik i denne følsomme sektor. Det er den eneste løsning på et meget vanskeligt problem, og jeg vil især gerne takke ordføreren, fru Rühle, for hendes indsats og effektive arbejde. Jeg lykønsker også skyggeordførerne, som kan tage en stor del af æren for dagens succes.

Jeg vil også gerne rette en tak til det franske og slovenske formandskab, som sikrede, at man i forhandlingerne med Rådet gjorde så store fremskridt. Det er virkelig bemærkelsesværdigt, at vi har formået at vedtage så vanskeligt et forslag på mindre end et år, så tidligt som i dag.

Hvem ville for ti år siden have troet, da Kommissionen for første gang gav udtryk for idéen om et indre marked for forsvarsprodukter, at det faktisk ville lykkes? Jeg tror ikke, at mange personer troede på det, men vores vedholdenhed har givet bonus. Vi står over for et gennembrud. Medlemsstaterne vil ikke længere opfatte andre medlemsstater som tredjelande, når det gælder våbeneksport, men som partnere, hvilket er et klart og politisk vigtigt budskab om europæisk integration.

Den økonomiske betydning af dette skal heller ikke undervurderes. Skattekedernes penge vil for fremtiden blive anvendt mere effektivt, fordi specialisering vil erstatte det nuværende sædvanlige dobbeltarbejde, som er mere omkostningsfuldt. Vores industri bliver mere konkurrencedygtig på internationalt plan. Det gælder især små og mellemstore virksomheder, som får lettere adgang til markedet, takket være klarere og mere forudsigelige regler.

Endelig får medlemsstaternes væbnede styrker også større forsyningssikkerhed og øget mulighed for at vælge kvaliteten af deres våben, hvilket er ret let, hvis de kan købe inden for EU, og det bør være et incitament til at købe europæiske varer i stedet for at søge uden for Europa.

Til allersidst forventer jeg også, at vi alle kan drage fordel af en større sikkerhed. Vi sparer virkelig mange penge på kontrollen mellem medlemsstaterne, hvilket giver medlemsstaterne supplerende ressourcer til at øge kontrollen af eksport til tredjelande. Jeg vil gerne gentage, det, som fru Rühle lige har sagt om den nuværende praksis, og jeg er fuldstændig enig med hende i, at der er behov for mere kontrol i den forbindelse. Mange personer har arbejdet meget hårdt for at opnå dette resultat, og vi har i dag opnået det i fællesskab. Jeg skylder Dem alle en stor tak for dette.

Hannes Swoboda, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi.* – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, fru Rühle! Jeg vil gerne sige hjertelig tak til fru Rühle. I lighed med kommissæren mener jeg også på vegne af Udvalget om Industri, Forskning og Energi, at vi har brug for bedre oprindelige betingelser for våbenindustrien. I betragtning af den konkurrence, der især kommer fra USA, har vi brug for ensartede konkurrencebetingelser.

Det betyder ikke, som allerede nævnt, at det ikke er nødvendigt, at de forskellige medlemsstater har deres egne principper for våbeneksport, men vi må have enklere procedurer, der hvor det er nødvendigt og muligt, ikke mindst for at mindske bureaukratiet.

Det er værd at gentage, at vi har brug for gennemsigtighed. Det vil øge følelsen af sikkerhed, forenkle proceduren og også gøre det lettere at afsløre mulige tilfælde af misbrug end under de nuværende forhold.

Der må selvfølgelig jævnligt foretages kontroller for at sikre, at de vedtagne regler og principper overholdes, hvilket naturligvis skal noteres i de forskellige handelsdokumenter.

Endelig vil jeg gerne lige understrege, at vi ikke kan klare os uden sanktioner, ikke nødvendigvis fordi vi ønsker at pålægge sanktioner, men fordi vi ønsker at gøre det helt klart, at hvis vi skal have enklere regler, der passer industrien, er der til gengæld også nødt til at være et øget pres for at sikre, at disse regler overholdes. Jeg synes, at det på den måde er en meget god betænkning, og vi tager virkelig et vigtigt skridt hen imod et indre marked for forsvarsprodukter.

Jacques Toubon, *for PPE-DE-Gruppen.* – (FR) Hr. formand! Jeg glæder mig virkelig over vedtagelsen af dette direktivforslag, da et fællesskabsinstrument nu for første gang kommer til at forenkle overførslen mellem medlemsstaterne inden for et ekstremt følsomt område, nemlig forsvarsprodukter.

Det er et reelt fremskridt for det indre marked for forsvarsudstyr. Det skylder vi både Parlamentets og især vores ordfører, fru Rühles, arbejde og den indsats, Rådet og Kommissionen har gjort siden vores drøftelser for en måned siden, og siden vi stemte i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse.

Teksten har et dobbelt formål, nemlig et industripolitisk formål, og det er fremragende for våbenindustrierne i Europa, og et mål for det indre marked, der skal lette bevægeligheden for disse produkter, samtidig med at der tages hensyn til deres særegne karakter.

Vi har virkelig fundet en balance, som giver os mulighed for at sikre, at medlemsstaternes sikkerhedsinteresser beskyttes, eftersom der konsekvent henvises til artikel 30 og 296 i traktaten, og at medlemsstaterne i henhold til hensigtserklæringen vil kunne fortsætte det mellemstatslige samarbejde, der er undervejs. Med denne tekst gøres der en stor indsats for at øge den gensidige tillid mellem medlemsstaterne med hensyn til overførsler, takket være certificeringen og udviklingen af generelle og globale licenser. Eksporten til tredjelande er helt klart udelukket fra denne tekst, og der skelnes tydeligt mellem den første søjle vedrørende det indre marked og den anden søjle.

Og jeg mener faktisk, at dette direktiv skal godkendes så meget desto mere, fordi Rådet samtidig i sidste uge den 8. december fastlagde en fælles holdning til adfærdskodeksen, og det gjorde denne adfærdskodeks bindende efter at have ligget stille i tre år. Det skete efter anmodning fra Parlamentet, og nu er det en realitet.

På samme måde er denne tekst led i genoplivningen af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, som Det Europæiske Råd lige har vedtaget i fredags, og vi skal f.eks. nå dette berømte mål, 60 000 mænd på 60 dage. Det er klart, at vi både sparer mange penge og fører god udenrigspolitik.

FORSÆDE: Adam BIELAN*Næstformand*

Manuel Medina Ortega, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg tror, at ordføreren og de tidligere talere har fremhævet de centrale punkter i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv.

Det handler om erkendelsen af, at våben og ammunition også falder ind under det indre marked, selv om de naturligvis er underlagt visse restriktioner. Der er ikke tale om normale varer, det er ikke slik eller fritidsgoder, men produkter, der omhyggeligt skal kontrolleres.

Der er selvfølgelig restriktioner i selve traktaten, i artikel 30 og 296, som giver medlemsstaterne et betydeligt ansvar på området. Da vi har et fællesmarked, er medlemsstaterne forpligtede til at overholde sikkerhedsstandarderne, og de har ret til at håndhæve dem, når deres egen sikkerhed trues.

Det arbejde, der blev udført i Retsudvalget og de udvalg, som afgiver udtalelser, og som samarbejdede med Retsudvalget med Rådets godkendelse under ordføreren fru Rühles eksemplariske ledelse, har været højst positivt.

Efter min opfattelse er den tekst, vi i dag fremlægger, velafvejet. Selv om der foreligger en lang række ændringsforslag på papir, koncentrerer vi os i dag grundlæggende om et enkelt, ændringsforslag 63, som opsummerer ånden i kompromisforslaget. Indholdet og formuleringen af dette ændringsforslag er konsekvent og vil give hele markedet mulighed for at fungere mere effektivt.

Hr. Toubon har påpeget, at teksten er i overensstemmelse med andre internationale tekster. Det drejer sig om denne måneds vedtagelse eller snarere undertegnelse af Oslokonventionen om forbud mod fragmentationsammunition og konventionen, der begrænser anvendelsen af personelminer, og en hel række internationale aftaler og endda EU-lovgivning, som skal begrænse anvendelsen af våben. Jeg mener ikke, at vores model er et marked med fri bevægelighed for våben til enhver tid, men et reguleret marked, som både bliver kontrolleret af medlemsstaterne og fremover også af EU-institutionerne selv.

Leopold Józef Rutowicz, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Udtalelsen om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om en forenkling af vilkår og betingelser for overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet er bestemt et nødvendigt dokument. Jeg vil gerne takke fru Rühle for hendes store indsats med at udarbejde det.

Direktivet forenkler det indre markeds funktion. Det øger også dets konkurrencedygtighed, samtidig med at det ikke begrænser de bestemmelser, der hidrører fra de særlige forhold i et specifikt land. Det beskytter EU's og medlemsstaternes internationale forpligtelser med hensyn til at handle med forsvarsprodukter. De vedtagne bestemmelser kan måske hindre SMV'ernes virke på grund af de formelle krav, der medfølger. Det skal derfor tages med i betragtning, når gennemførelsen af direktivet skal revideres. I lyset af de betydelige tekniske fremskridt, der er gjort, og godkendelsen af nye forpligtelser, f.eks. vedrørende personelminer og fragmentationsammunition, bør EU's fælles liste over militært udstyr konstant opdateres.

De fremsatte ændringsforslag er fornuftige. Gentagelse skal undgås.

Vi støtter direktivet.

Tobias Pflüger, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hovedformålet med Kommissionens direktivforslag er at sikre "det indre markeds funktion". Målet er at lette våbeneksporten mellem medlemsstaterne, hvilket naturligvis også påvirker våbeneksporten uden for EU. Grundlæggende betyder det, at våbeneksporten vil stige, og fru Rühles betænkning gør intet for at ændre den retning, som direktivet tager. Der er nogle positive ændringsforslag, såsom udelukkelsen af personelminer og fragmentationsammunition. Det handler klart om – og det fremgår også af Parlamentets pressemeddelelse – at styrke den europæiske våbenindustri over for den udenlandske konkurrence. Det forstærker tendensen hen imod en oligopolisering af EU's våbenindustri, da kun seks medlemsstater har et større militært industrikompleks, nemlig Tyskland, Frankrig, Det Forenede Kongerige, Sverige, Italien og Spanien. Frem for alt handler det om at give disse lande eksportstøtte. Våbeneksporten mellem medlemsstaterne betyder også våbeneksport til lande i krig, såsom Det Forenede Kongerige i Irak og Tyskland i Afghanistan.

Hvis man kigger på betragtning 24 i direktivet, er selv adfærdskodeksen, som nu heldigvis er juridisk bindende, blevet underlagt medlemsstaternes kompetence. Det hedder, at "da beslutningen om at tillade eller nægte en eksport er og bør forblive underlagt hver medlemsstats kompetence, bør et sådant samarbejde kun bygge

på en frivillig koordinering af eksportpolitikker". Vi har ikke brug for støtte til våben- og militærmarkedet, vi har brug for et direktiv om nedrustning og omstilling af våben.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg er varm tilhænger af EU's indre marked, men forsvarsprodukter er ikke det samme som andre varer og tjenester. Når et land eksporterer forsvarsprodukter, tager det samtidig stilling til udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål og bør kunne tage ansvaret for det. Kommissionens forslag til et nyt system for overførslen af forsvarsprodukter motiveres med effektivitet og forsyningsikkerhed, og ordføreren, fru Rühle, støtter i overvejende grad Kommissionen. Det er en vildledende argumentation. Hvis Lissabontraktaten gennemføres af Europas magtelite mod demokratiets regler, hvilket synes sandsynligt, bliver det forslag, som vi i øjeblikket drøfter, et stort skridt hen imod en militær union. Lad det ikke ske. Mellemstatslige løsninger på dette område er den vej, der er forenelig med en selvstændig national udenrigs- og sikkerhedspolitik. De fungerer. De nordiske lande indleder netop nu forhandlinger om disse spørgsmål.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Som koordinator for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse glæder jeg mig meget over dette forslag og takker hr. Toubon og fru Rühle. Disse to personer har især med Rühles lederskab meget behændigt repræsenteret vores gruppes interesser.

Som mange af Dem ved, brænder jeg for det indre marked. Jeg brænder dog også for den kendsgerning, at medlemsstaterne må have fuldstændig kontrol over forsvaret og indkøb af forsvarsudstyr i deres egne nationale interesser. Fordelen ved forslaget er, at vi har formået at kombinere de to ting. Jeg takker ordføreren og også Rådet for at acceptere de ændringsforslag, der forstærker medlemsstaternes fortsatte fulde kontrol over betingelserne for eksportlicens, det pågældende produkt, hvordan produktet anvendes, og hvor det ender henne.

Som tilhænger af det indre marked og især som repræsentant for et område med mange små fremstillingsvirksomheder, der er meget aktive inden for forsvarssektoren – og Det Forenede Kongerige har den største forsvarsindustri i EU – må jeg på den anden side sige, at forslaget vil være en stor fordel for de virksomheder, der stræber efter at opfylde store og komplekse forsvarskontrakter. Der vil ikke være behov for den slags bureaukrati, som Kommissionen med rette påpegede. Ifølge dens statistikker, som De hørte tidligere, udstedes der i øjeblikket omkring 11 000 licenser om året, og ingen er blevet afvist siden 2003. Det, vi i praksis gør, er at forenkle proceduren, så vi faktisk kan foretage en ordentlig kontrol i stedet for at udstede papirer, som virkelig ikke gør nogen forskel for de berørte SMV'er. Så på et tidspunkt, hvor vi også har godkendt en Small Business Act, kan vi gå videre med det indre marked og forbedre det industrielle grundlag.

Det er et meget lødigt forslag, som jeg er sikker på, at Parlamentet vil støtte i morgen.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne rette en tak til ordføreren, fru Rühle. For De Europæiske Socialdemokraters Gruppe var det afgørende i forhandlingerne, at direktivet ikke bare skaber mere lige konkurrencevilkår for industrien, men også at det sikrer øget gennemsigtighed, kontrol og overholdelse.

Derudover er det af afgørende betydning for min gruppe, at vi, eftersom vi forenkler betingelserne for overførslen af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet, tager behørigt hensyn til den betydning, det kan få for tredjelande, i det her tilfælde med henblik på den mulige overførsel af våben til udviklingslande.

Det er derfor, at vi under forhandlingerne om det nye licenssystem for forsvarsprodukter gik ind for at forbedre kontrollen ved Europas ydre grænser og indføre et system, der ikke på nogen måde kan hindre medlemsstaternes samarbejde inden for rammerne af adfærdskodeksen om våbeneksport.

Under forhandlingerne delte Rådet Parlamentets ønsker om, at det skal gøres klarere, hvem der køber og sælger forsvarsprodukter, og hvilke regler og betingelser, der skal opfyldes, og at der skal fastsættes klare sanktioner, når virksomheder undlader at opfylde en aftale, bl.a. ved at hindre deres adgang til markedet.

Under debatten på det foregående plenarmøde i Bruxelles gik jeg ind for at omsætte den frivillige adfærdskodeks til et juridisk bindende instrument. Det glædede mig at erfare i sidste uge, at Rådet udtalte sig til fordel for dette sammen med strengere regler for eksport af våbende. På den måde vil Europa snart kunne sætte et eksempel, når det gælder overførsel af forsvarsprodukter, hvilket der er et desperat behov for.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). – (SV) Hr. formand! Ved at skabe et bedre marked, hvilket dette vil gøre, fremmer vi forsvarsindustriens muligheder på det europæiske marked. Tidligere licensordninger har, som vi har hørt, været komplicerede og besværlige ud fra et administrativt synspunkt, og de har også gjort det

vanskeligt at skelne mellem loyale samarbejdspartnere i vores nabolande og nye spillere fra tredjelande. Dette ændrer sig nu som følge af, at hindringerne for overførsel fjernes, og reglerne harmoniseres og forenkles, noget der naturligvis vil gavne markedsdrevne lande.

Mit land har en yderst konkurrencedygtig forsvarsindustri, og vi nyder stor troværdighed internationalt i forhold til fredsbevarende operationer og vores indsats for at fremme demokrati. Derfor har det også været ekstremt vigtigt for os, for mig samt for min regering, at bevare 100 % svensk kontrol over eksporten til tredjelande. Vi kan under ingen omstændigheder acceptere en situation, hvor lande, der har en mere tolerant holdning over for udemokratiske og krigsførende stater, køber våben i Sverige for derefter at eksportere dem videre uden for svensk kontrol.

Vi ønsker garantier for, at de forsvarsprodukter, vi sælger, ikke falder i de forkerte hænder, og indførelsen af de såkaldte slutbrugercertifikater giver disse garantier. Derfor støtter jeg og har stor tiltro til det kompromis, der er fremsat på plenarmødet, og jeg vil gerne takke alle de involverede for deres fremragende arbejde.

Barbara Weiler (PSE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg glæder mig meget over fru Rühles bestræbelser, og jeg vil formentlig stemme for betænkningen i morgen, men jeg har stadig visse store proceduremæssige betænkeligheder.

Fællesmarkedet for forsvarsprodukter og fremme af konkurrenceevnen er efter min mening ikke et mål i sig selv. Vi i De Europæiske Socialdemokraters Gruppe ønsker ikke en genmilitarisering af EU. Vi prøver at opnå noget andet gennem denne lov. Vi ønsker større gennemsigtighed, og det er, hvad vi får. Vi ønsker et mere effektivt samarbejde mellem medlemsstaterne, hvilket også vil mindske udgifterne på de nationale forsvarsbudgetter. Og det skal ikke undervurderes – her henvender jeg mig særligt til den ene side af Parlamentet – at disse bindende regler frem for alt vil bidrage til at hindre korruption. Vi ved alle, at der i denne sektor kan være en særlig tilbøjelighed til korruption.

Et andet positivt resultat af forhandlingerne var, at de strikse eksportrestriktioner i visse lande såsom Sverige og Tyskland ikke er blevet udvandet.

Der er imidlertid stadig to dråber malurt i bægeret, nemlig at mit forslag om, at der for første gang burde indføres demokratisk kontrol via parlamentarisk tilsyn, desværre blev forkastet i Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, og dernæst at vi ikke kunne genfremsætte dette forslag, fordi vi ikke har haft en ordentlig parlamentarisk forhandling. Her taler vi ikke om lærredssko, men om farlige, skadelige varer, og jeg synes derfor ikke, at uformelle trepartsforhandlinger – som de så harmløst kaldes, uanset om de angår klimapakken eller legetøj eller andre love – hører hjemme i et moderne parlament.

Marian Zlotea (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske ordføreren, fru Rühle, og skyggeordføreren fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, hr. Toubon, med det fremragende arbejde, de har udført, med tanke på denne betænkningens tekniske beskaffenhed.

Vi har for øjeblikket 27 nationale markeder for forsvarsmateriel – vi har andre ord en ineffektiv ressourceanvendelse. En stemme på dette direktivforslag kan repræsentere et betydeligt skridt fremad for medlemsstaterne, hvad angår forsvarsaspekter. Det vil indføre en ny ordning med standardiserede licenser for forsvarsprodukter.

Medlemsstaterne skal træffe beslutning om de vilkår og betingelser, der skal gælde for hver type licens, herunder hvilke typer produkter de hver især regulerer, på grundlag af de virksomheder, der anvender licenserne. Hvis en virksomhed ønsker at købe et produkt på grundlag af en licens, som er udstedt i en anden medlemsstat, skal dette certificeres af den pågældende virksomheds egen medlemsstat. Oprettelsen af forskellige typer licenser til overførsel af forsvarsprodukter og -ydelser inden for EU vil begrænse de hindringer, der i øjeblikket hæmmer den frie bevægelse og udveksling af forsvarsprodukter på det indre marked, samtidig med at konkurrenceforvriddningen reduceres.

Gennemførelsen af disse foranstaltninger udgør kun en del af et kæmpe initiativ, der har til formål at øge og fremme den hyppighed, hvormed der foretages offentlige indkøbsprojekter inden for sikkerhed og forsvar, naturligvis i overensstemmelse med internationale konventioner.

Jeg vil gerne afslutningsvis udtrykke min tiltro til, at de kompromisændringsforslag, der efter forhandling er blevet opnået enighed om, er et godt kompromis til gavn for alle.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Selv om mange elementer af et effektivt indre marked kan være velkomne, udgør forsvaret og dermed i udvidet forstand forsvarsindustrien et yderst specielt tilfælde, fordi de har en unik national strategisk betydning.

Som andre har nævnt, står seks ud af 27 EU-lande for mere end 80 % af forsvarsudgifterne og for 98 % af forskningen og udviklingen. Disse seks lande er allerede i gang med at udvikle fælles licensordninger inden for frivillige rammer. Derfor bliver jeg nødt til at spørge Kommissionen, hvorfor den mener, at det er så vigtigt at have et direktiv af denne art.

Jeg må indrømme, at det virker harmløst. Så vidt jeg kan se, skaber det ikke fællesskabskompetence inden for handel med forsvarsprodukter. Industrielle interesser på forsvarsområdet, som jeg har rådført mig med, virker afslappede omkring det, men fru Rühle mener, at det alt sammen handler om sanktioner og eksportkontrol, og kommissær Verheugen har tilsluttet sig dette synspunkt. Hr. Toubon understreger, at eksport ligger uden for tekstens rammer.

Jeg noterer mig, at Kommissionen vil få til opgave at kontrollere gennemførelsen af direktivet og skal vurdere dets indvirkning på udviklingen af et europæisk marked for forsvarsmateriel og det europæiske forsvars industrielle og teknologiske basis. Det ville være usædvanligt for Kommissionen at bruge så meget tid på sådan et projekt, hvis det udelukkende havde til formål at forenkle regler og procedurer.

Det virker mærkeligt på mig, at selv om Det Forenede Kongerige har den største forsvarsindustri af alle EU-landene, er der meget lidt i dette direktiv, som Det Forenede Kongerige kan drage nytte af. Faktisk skaber det yderligere bureaukrati, og der skal indføres et nyt koncept i form af certificerede virksomheder. Jeg er ikke sikker på, at det er tilstrækkelig begrundelse for et direktiv, at det blot kan anses for at være rimelig harmløst.

Det er bestemt et skridt i retning af større inddragelse af EU i forsvarsspørgsmål. Vi skal have sikkerhed for, at de kommercielle og industrielle gevinster er så betydelige, at de berettiger sådan en lovgivning, og at der ikke, samtidig med at hindringerne for handel inden for Fællesskabet begrænses, kommer yderligere skjulte hindringer for handel med forsvarsprodukter med lande uden for EU. Jeg vil gerne have garantier fra Rådet og Kommissionen på dette punkt.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Hr. formand! Jeg ser meget positivt på det direktiv, vi drøfter, fordi der med direktivet tages et vigtigt skridt i retning af at forenkle det bureaukrati, der er forbundet med de nationale ordninger for overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet.

Jeg er sikker på, at direktivet vil nå sit mål, nemlig at mindske usikkerheden forbundet med handelen med denne type produkter i Fællesskabet, samtidig med at beslutninger af denne art fortsat skal træffes nationalt.

Det vil også, om ikke direkte, bidrage til en ensretning og en standardisering af et meget uensartet marked, hvilket i den sidste ende vil bidrage til integrationen inden for forsvars-, sikkerheds- og udenrigsområdet her i EU. Problemet ligger i den praktiske anvendelse i den forstand, at de standarder, der nu indføres, ikke bør ugyldiggøres gennem undtagelser, hvilket igen ikke kan undgås fuldstændigt i betragtning af disse områders følsomhed.

Jeg vil afslutningsvis sige, at det direktiv, vi drøfter, eller rettere direktivet i dets fremtidige forbedrede form, også vil være nyttigt til at angive de grænser for yderligere integration inden for forsvars- og sikkerhedsområdet, som er acceptable for medlemsstaterne på et givent tidspunkt.

Bogusław Liberadzki (PSE). - (PL) Hr. formand! Jeg er ikke enig i hr. Van Ordens tilgang, og jeg vil gerne forklare hvorfor. Vi behandler regulering af en bestemt sektor inden for økonomien, harmonisering, forenkling af procedurerne, sammenhængende regler for virksomhederne og også regler for proceduren på de eksterne markeder. Dette er derfor også et vigtigt område for de enkelte medlemsstaters økonomi. Når landene får større frihed, giver det dem mulighed for at udnytte disse potentielle muligheder. Derudover er alt dette også vigtigt i forhold til vores position på de internationale markeder. Jeg vil gerne fremhæve, at hverken Parlamentet, som vi er medlemmer af, eller EU selv er ufølsomme over for den generelle situation i verden som helhed og i de enkelte områder. Vi er heller ikke ufølsomme over for emner, der omhandler fred og konflikter.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne komme med to korte bemærkninger.

Emner vedrørende kontrol med våbeneksport i lande uden for EU, afmilitarisering og våbenkontrol generelt kan ikke behandles i et direktiv om det indre marked. De ville kun kunne behandles, hvis vi havde en ikke bare fælles politik, men en fællesskabspolitik på udenrigs- og sikkerhedsområdet i EU – og det har vi ikke. Derfor må vi holde os til det, vi kan gøre, hvilket er min anden bemærkning.

Så længe vi i medlemsstaterne i EU anser væbnede styrker for at være nødvendige, og så længe vi mener, at vi kun kan garantere vores sikkerhed ved at opretholde – eller måske skulle vi sige ved også at opretholde – væbnede styrker, har de europæiske skatteydere ret til at forvente at få så effektiv en ydelse som muligt for deres penge. Det europæiske marked for forsvarsprodukter er ganske enkelt ineffektivt. Der spildes en ufattelig masse penge, som det ville være bedre at bruge på at købe mere moderne, mere højteknologiske våben, der ville være bedre for de væbnede styrker, og som det ville være bedre at bruge på at forbedre Europas sikkerhed. Hvis De spørger Dem selv om, hvordan det kan være, at udgifterne til det europæiske forsvar samlet set beløber sig til næsten 40 % af USA's forsvarsbudget, og at de europæiske væbnede styrkers effektivitet og ydeevne alligevel kun udgør mindre end 10 % af den amerikanske styrkes, så ser De, hvor problemet ligger. Det skyldes bl.a., at vi har dette unødvendigt komplekse og dyre system med licensudstedelse på Fællesskabets indre våbenmarked.

Ved ganske enkelt at fjerne de licenser, vi for øjeblikket stadig har, vil vi kunne spare 450 mio. EUR om året bare ved den ene handling. For den medlemsstat, som hr. Van Orden nævnte, og som i fremtiden ville kunne bruge en betydelig del af besparelserne på sit eget forsvarsbudget, var det under alle omstændigheder grund nok til at støtte Kommissionens forslag. Vi skal gøre opmærksomhed på forbedringerne på det europæiske marked for forsvarsprodukter, med andre ord på den øgede effektivitet af vores forsvar og sikkerhed – for det er det, det reelt handler om – og på begrænsningen af vores afhængighed af våben fra lande uden for Europa. Der er et direktiv, som er parallelt med dette, nemlig direktivet om offentlige forsvarskontrakter, som endnu ikke er blevet drøftet i Parlamentet. Kommissionen forelagde bevidst disse to direktiver som en pakke, fordi de to tiltag kun bliver fuldt ud effektive, hvis begge dele bliver vedtaget. Jeg beder Dem derfor afslutningsvis vedtage ikke bare det foreliggende forslag, men også det kommende forslag om offentlige forsvarskontrakter i Europa.

Heide Rühle, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg vil også gerne gentage, at dette er et direktiv om det indre marked og ikke et direktiv om udenrigspolitik. Jeg mener, at det er en meget vigtig pointe. På det udenrigspolitiske område ville vi ganske enkelt ikke have mulighed for at vedtage et direktiv, for i sådanne sager bliver Parlamentet kun hørt, og det kan ikke deltage i en fælles beslutningstagning. Når det drejer sig om et direktiv om det indre marked, har vi fulde medbestemmelsesbeføjelser, og vi har derfor kunnet sikre gennemsigtighed i en sektor, der tidligere har været alt for mørkelagt.

Jeg vil gerne lige svare hr. Pflüger, som bragte truslen om oligopolisering på bane – for hvad er det, vi har i øjeblikket? Vi har ILO, hvor de større stater allerede arbejder sammen og har gjort overførsler mellem sig lettere. Det, vi nu gør, er at åbne op for hele det indre marked med gennemsigtige regler og med forpligtelser i forhold til medlemsstaterne og virksomhederne, og ved at gøre det modvirker vi faktisk denne oligopolisering, så Deres argument holder ikke vand.

Jeg vil også besvare det andet spørgsmål, nemlig hvad vi vil gøre for at sikre, at dette direktiv bliver gennemført, med andre ord hvordan det skal håndhæves, samt hvad vi vil gøre i forhold til undtagelser. Hvad angår gennemførelsen, skal Kommissionen regelmæssigt afgive rapport til Parlamentet, da det er tydeligt for os alle, at vi er på vej ind på ukendt territorium, og dette skridt skal også understøttes af regelmæssig kontrol og ved opbygning af tillid mellem medlemsstaterne.

Alt dette er fastlagt i direktivet. Hvad angår ændringer, insisterede udvalget på – og det er meget vigtigt, mener jeg – at der kun kan foretages ændringer med samtykke fra Kommissionen og Parlamentet, så der vil kun være undtagelser, hvis Parlamentet accepterer dem. Det giver os en forskriftsprocedure med kontrolforanstaltninger, og jeg mener, at det også er et vigtigt skridt fremad, fordi det lige nøjagtigt er det, vi ønsker at opnå, nemlig standardisering af denne sektor, tydelige, gennemsigtige regler og bedre kontrolforanstaltninger.

Som jeg ser det, kan vi opnå alt dette på grundlag af det indre marked, og vi kunne ikke opnå det på noget andet grundlag, og derfor kan jeg virkelig slet ikke forstå hr. Pflügers grundlæggende kritik.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 16. december 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne udtrykke min støtte til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forenkling af vilkår og betingelser for overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet (KOM (2007)0765).

Det skal bemærkes, at EU's medlemsstater konsekvent udelukkede overførsel af forsvarsprodukter fra den europæiske integrationsproces med de nationale lovgivningers forskellighed som begrundelse. Resultatet var, at forsvarsmarkederne ikke blev åbnet op, hvilket havde negativ indflydelse på alle EU-medlemsstaterne. En intensivering af integrations- og reformprocessen inden for våbensektoren øger imidlertid også den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik effektivitet.

Direktivets bestemmelser om forenkling af betingelserne for overførsel af forsvarsprodukter vil have positive konsekvenser, da de vil øge procedurernes gennemsigtighed ved at indføre ensartede og enklere principper for overførslen af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet. Det vil betyde bedre sikkerhed og forsyningsikkerhed, bedre konkurrenceevne for den europæiske forsvarsindustri og større tillid mellem medlemsstaterne i EU.

En overbevisende politik skal have tilstrækkelige ressourcer. Ud fra det økonomiske og operationelle synspunkt er det ønskeligt med en konsolidering af principperne for overførsel af forsvarsprodukter som led i forenklingen af betingelserne og procedurerne for udstedelse af tilladelser. Jeg støtter direktivforslaget, der harmoniserer de nationale bestemmelser på dette område. Det er et skridt i den rigtige retning. Det vil bidrage til at åbne op for medlemsstaternes markeder, styrke handelsrelationerne mellem EU og tredjelande samt gøre SMV'er i stand til at samarbejde på Fællesskabets indre marked.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) En af de primære årsager til, at størstedelen af EU-borgerne er modstandere af den såkaldte Lissabontraktat, er, at den forankrer og samtidig styrker militariseringen af EU i stedet for lade EU udvikle sig som et fuldstændig fredeligt projekt. Det er primært den europæiske venstrefløj, der har reageret kraftigt imod militariseringen af EU. Betænkningen om forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forenkling af vilkår og betingelser for overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet (A6-0410/2008) er et typisk eksempel på militariseringen af EU. Under dække af indsmigrende og vildledende begreber som "forsvarsmateriel" eller den "europæiske forsvarsindustri" har det til formål radikalt at forenkle og styrke våbenhandel og våbenfremstilling inden for EU's rammer, samtidig med at alt dette bliver fremlagt som en økonomisk fordel for små og mellemstore virksomheder. Sådanne argumenter er uacceptable på et så alvorligt og følsomt område. Militariseringen af EU, herunder våbenfremstillingen, er en vej, som EU helt afgjort burde undgå.

18. Typegodkendelse af motorkøretøjer og motorer (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0329/2008) af Groote for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om typegodkendelse af motorkøretøjer og motorer med hensyn til emissioner fra tunge erhvervskøretøjer (Euro VI) og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesoplysninger om køretøjer (KOM(2007)0851 – C6-0007/2008 – 2007/0295(COD)).

Matthias Groote, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær Verheugen, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke skyggeordførerne for deres fremragende og konstruktive samarbejde i hele lovgivningsprocessen. Jeg vil også gerne takke det franske formandskab for, at vi nu har kunnet afslutte denne lovgivningsproces med et kompromis, som dette formandskab har ydet et stort bidrag til.

I morgen stemmer Parlamentet om kompromispakken om Euro 6-emissionsnormerne for tunge erhvervskøretøjer. De nye emissionsnormer for tunge erhvervskøretøjer angår en nedbringelse af forurenende stoffer, ikke af drivhusgasser – disse to ting bliver nogle gange blandet sammen.

Euro 6 er et vigtigt instrument til at forbedre luftkvaliteten i Europa. Euro 6 nedbringer især mængden af fine partikler og nitrogenoxider. Alene fine partikler tegner sig for mere end 348 000 for tidlige dødsfald i Europa, og derfor havde jeg måske håbet på en mere ambitiøs linje her. Tekniske undersøgelser har også støttet dette. Ikke desto mindre er afstemningen i morgen og hele pakken, som jeg allerede har sagt, et godt kompromis. Sammenlignet med den nuværende emissionsnorm 6, som har været gældende siden den 1. oktober 2008, vil vi opnå en nedbringelse på 66 % for fine partikler alene og på mere end 80 % for

nitrogenoxider. Nitrogenoxider er særlig farlige for spædbørn, børn og ældre, fordi de medfører dannelse af ozon tæt på jorden.

Jeg vil også gerne benytte denne lejlighed til at nævne indførelsesdatoen. Det er lykkedes os at få fremrykket indførelsesdatoen, således at Euro 6 kommer tidligere, og luftkvaliteten derved vil blive forbedret. I det store hele er vi nået frem til et tilfredsstillende kompromis, og dette instrument vil uden tvivl forbedre både luftkvaliteten og livskvaliteten.

For to år siden næsten på dato drøftede og vedtog vi Euro 5- og Euro 6-emissionsgrænserne for personbiler her i Parlamentet. Under udarbejdelsen af gennemførelsesforanstaltningerne har det vist sig, at der er opstået forsinkelser i denne forbindelse. Jeg vil endnu engang appellere klart og tydeligt til, at det samme ikke sker i denne lovgivningsproces – producenterne har behov for at få alle de nødvendige oplysninger i god tid. Jeg er derfor glad for, at Kommissionen nu helt sikkert vil afgive en erklæring om, at vi kan regne med at få gennemførelsesforanstaltningerne senest ved udgangen af marts 2010, dvs. den 1. april 2010.

På sidste plenarmøde drøftede vi krisen i bilindustrien med kommissær Verheugen. Vi bemærkede dengang, at der var sket et drastisk fald i antallet af solgte enheder i sektoren for erhvervskøretøjer, og jeg er derfor glad for, at det med den lovgivning, der nu ligger foran os, er lykkedes os at udarbejde et instrument, som vil gøre det muligt for medlemsstaterne at indføre skatteincitamenter for at sikre en tidlig indførelse af Euro 6-emissionsnormen. Det vil uden tvivl styrke økonomien og også bidrage til at forbedre luftkvaliteten, livskvaliteten og den almene sundhedstilstand.

Jeg vil gerne endnu engang takke alle de involverede, og jeg ser frem til en forhandling, der helt sikkert bliver interessant.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad mig for det første sige hjertelig tak til ordføreren, hr. Groote, for hans dedikerede samarbejde om dette forslag.

Vi behandler en vigtig forordning, der udgør et afgørende skridt i indførelsen af globalt harmoniserede bestemmelser for emissioner af forurenende stoffer fra tunge erhvervskøretøjer og busser. Jeg vil gerne tale om noget, som hr. Groote nævnte, nemlig at vi gør dette på baggrund af en utrolig alvorlig nedgang på EU's marked for erhvervskøretøjer, da dette marked er blevet ramt meget hårdere, end det er tilfældet med markedet for personbiler. Dette faktum er mindre kendt af offentligheden, da de fleste mennesker ikke køber tunge erhvervskøretøjer. Ikke desto mindre har det enorme økonomiske konsekvenser, og denne situation vækker stor bekymring hos Kommissionen. Også i lyset af dette er det vigtigt at give producenterne retlig sikkerhed og klare rammebestemmelser, så de ved, hvad der forventes af dem. Derfor skal der allerede træffes beslutning om denne Euro VI-norm nu, på et tidspunkt hvor Euro V-normen praktisk talt lige er trådt i kraft.

Dette Euro VI-forslag blev udarbejdet sammen med programmet Ren Luft i Europa (Clean Air For Europe – CAFE) og temastrategien for luftforurening. I forbindelse med denne strategi er en yderligere nedbringelse af emissioner af forurenende stoffer nødvendig inden for vejtrafik generelt samt på andre områder, for at EU kan opfylde sine mål om bedre luftkvalitet. Vi ønsker at holde de sundhedsskadelige virkninger på et minimum og generelt beskytte miljøet bedre.

Grænseværdierne i henhold til Euro VI-normerne, som er et led i denne overordnede strategi, nedbringer i væsentlig grad emissionerne af sodpartikler og nitrogenoxider, igen sammenlignet med Euro V-fasen, der trådte i kraft den 1. oktober i år. En absolut nyskabelse er indførelsen af en grænseværdi for mængden af partikelemissioner, hvorved mængden af den ultrafine del, der udsendes fra motoren, overvåges. Desuden indføres der yderligere bestemmelser om overvågningen af emissioner fra tunge erhvervskøretøjer under faktiske køreforhold og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesoplysninger. Dette svarer til de bestemmelser, vi allerede har indført i forordningerne om lette erhvervskøretøjer.

Vedtagelsen af dette forslag er også vigtig, fordi en lang række vigtige anbefalinger fra Cars 21-processen vil blive gennemført. For det første er der "bedre lovgivning". Forslaget tager højde for de berørte parter holdninger, som blev fastslået i en offentlig internethøring. Desuden er de tekniske bestemmelser baseret på en cost-benefit-analyse på grundlag af en behørigt udført konsekvensanalyse. For det andet er der en betydelig forenkling af den gældende lovgivning. Når alle nye køretøjer er blevet omfattet af forslaget, ophæves seks tidligere retsakter. For det tredje er der global harmonisering. Der skal indføres en ny prøvnings- og målemetode, som er blevet udviklet af UNECE i Genève, og grænseværdierne for partikler og nitrogenoxider bliver nu de samme som dem, der gælder i USA.

Det tætte samarbejde mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen var en afgørende faktor for, at forhandlingsprocessen kunne blive vellykket, og det fungerede fremragende. Jeg er særligt ordføreren

taknemmelig i denne henseende. Kommissionen er glad for at kunne støtte alle de kompromisændringsforlag, som ordføreren har stillet. Jeg er også glad for at kunne afgive den erklæring, som ordføreren har udbedt sig, og faktisk vil jeg endda gå en smule længere, end han har bedt om.

"Kommissionen erklærer, at de tekniske foranstaltninger til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om typegodkendelse af motorkøretøjer og motorer med hensyn til emissioner fra tunge erhvervskøretøjer (Euro VI) og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesoplysninger om køretøjer i henhold til forskriftsproceduren med kontrol vil blive fremsendt til Parlamentet og Rådet senest den 31. december 2009."

Anja Weisgerber, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse*. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne sige hjertelig tak til ordføreren, hr. Groote, og skyggeordførerne for deres konstruktive samarbejde. Deres hjælp gjorde det muligt at nå frem til en aftale om en meget teknisk sag allerede ved førstebehandlingen.

Som skyggeordfører for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater husker jeg stadig meget tydeligt vores afstemning om revisionen af direktivet om fine partikler. Jeg var også dengang skyggeordfører. Ved den lejlighed lykkedes det os at få Kommissionen til at underskrive en erklæring, hvori den forpligtede sig til at fremlægge foranstaltninger til bekæmpelse af fine partikler lige netop der, hvor de opstår. Den nye Euro VI-forordning for tunge erhvervskøretøjer og busser er en af de foranstaltninger, vi har efterspurgt. Forordningen bekæmper fine partikler direkte fra, at de bliver udsendt – ved kilden, med andre ord, der hvor partiklerne rent faktisk frembringes. Den nye Euro VI-norm vil således nedbringe emissionerne af fine partikler fra tunge dieseldrevne erhvervskøretøjer og busser med 66 % sammenlignet med Euro V-normen, mens nitrogenemissionerne (NO_x-emissionerne) fra benzindrevne køretøjer bliver nedbragt med yderligere 80 %.

For at gøre det muligt rent faktisk at leve op til disse nye, ambitiøse emissionsnormer skal de gennemførelsesforanstaltninger, som fastsætter de præcise tekniske specifikationer, offentliggøres på et tidligt tidspunkt. Derfor glæder jeg mig naturligvis også meget over den erklæring, som kommissær Verheugen netop har afgivet, hvori Kommissionen forpligter sig til at fremlægge gennemførelsesforanstaltningerne for Parlamentet og Rådet meget hurtigt – hurtigere end det oprindeligt var planlagt.

Punktet om uafhængige aktørers adgang til reparations- og vedligeholdelsesoplysninger er også noget, der efter min mening er vigtigt. Uafhængige aktører betyder uafhængige værksteder, automobilklubber og autohjælpstjenester. Hvis vi ønsker at sikre en funktionel konkurrence inden for reparationsområdet, skal vi sikre denne adgang, og det er lykkedes os at opnå det i denne forordning. Det er godt for konkurrencen, for priserne på reparationer, for vejsikkerheden og for forbrugerne.

Johannes Blokland, *ordfører for udtalelsen fra Transport- og Turismeudvalget*. – (NL) Hr. formand! Tidligere i år udarbejdede jeg en udtalelse om Euro 6 for Transport- og Turismeudvalget. Transporten af varer med tunge erhvervskøretøjer er en sektor, der er blevet tvunget til at nedbringe sine emissioner af skadelige stoffer, herunder nitrogenoxid og fine partikler, adskillige gange i de senere år. Det er godt, at der med Euro 6-standardiseringen nu indføres yderligere krav til motorer.

Som sådan udgør denne forordning et væsentligt bidrag til at opnå en bedre luftkvalitet og dermed forbedre folkesundheden. Det er yderst vigtigt, at disse nye emissionskrav træder i kraft meget snart. Det giver sig selv, at industrien har brug for tid til at tilpasse sig. Den bør få den tid, den har behov for.

Under Parlamentets forhandlinger om forslaget oplevede jeg noget helt særligt. Transport- og Turismeudvalget stemte mere grønt end Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed i forhold til f.eks. dataindsamling. Heldigvis resulterede forhandlingerne i den sidste ende i, at lovgivningen vil træde hurtigt i kraft.

Jeg vil gerne takke hr. Groote for hans bestræbelser på at opnå dette resultat og kommissæren for hans erklæring.

Richard Seeber, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske min kollega hr. Groote med denne betænkning. Han var meget samarbejdsvillig under udarbejdelsen. Når alt kommer til alt, skal miljøbeskyttelse ikke ofres på den økonomiske krises alter, og det er godt, at vi har en betænkning foran os, som i høj grad er fremadrettet og indeholder meget ambitiøse mål – såsom en nedbringelse på 66 % for PM₁₀ og på 80 % for NO_x.

Når det er sagt, vil jeg gerne minde Parlamentet om, at vejtrafik generelt er et stigende problem i Europa. Det er en sektor, som vokser konstant, og den, der vokser hurtigst. Tænk bare på problemerne med CO₂. Vi har i morgen mulighed for at drøfte dette emne mere grundigt. Vi ved, at omfanget af alle trafiktyper er stigende, og jeg mener, at det nu virkelig er på tide, at Kommissionen ikke bare opstiller meget ambitiøse mål i individuelle sager inden for dette område, men tager fat på det generelle spørgsmål om trafik i den moderne verden.

Selv hvis vi nu får rene tunge erhvervskøretøjer, som er fuldt ud i stand til at udsende færre skadelige stoffer end før i tiden, ligger der ganske enkelt stadig grundlæggende grænser i infrastrukturen. Se på vores motorveje! I mange medlemsstater er de så overfyldte, at selv ikke de rene tunge Euro VI-erhvervskøretøjer i fremtiden vil kunne komme igennem, selv uden at tage højde for det store antal personbiler med borgere, der sidder fast i trafikpropper.

Derfor er der behov for at se det store billede, og jeg mener også, at der i forhold til transport generelt er brug for en dybtgående gennemgang. Det, som jeg synes er positivt i betænkningen, er først og fremmest dens ambitiøse mål, og dernæst at Kommissionen også skal indføre realistiske målemetoder. Vi har i Tyrol opdaget, at de eksisterende målemetoder faktisk er en fiasko, og at forskellen mellem et tungt Euro 0- og et Euro III- eller Euro IV-erhvervskøretøj i praksis er meget lille.

Jeg synes også, at det er positivt, at der også generelt garanteres adgang til reparationsoplysninger. Jeg mener, at det – særligt for borgerne – er et vigtigt argument for at opnå enighed i denne sag, for det vil betyde, at alle borgere dermed får mulighed for frit at vælge værksted.

Silvia-Adriana Țicău, for PSE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Groote. Kommissionen har foreslået en nedbringelse på 60 % for partikelemissioner og på 80 % for nitrogenoxider fra motorer med kompressionstænding. For at opnå dette skal vi derfor indføre dieselfiltre eller genbruge udstødningsgasserne og indføre selektive katalytiske reduktionsanordninger.

Kommissionens forslag vedrører også motorer med styret tænding og indfører krav om at indføre en fælles metode til prøvning og måling af emissioner og egendiagnosesystemer i køretøjer, som harmoniseres globalt. Disse systemer er vigtige for at kontrollere emissioner, mens køretøjerne anvendes. Ved at fastsætte grænseværdierne for nitrogenoxid på et tidligt tidspunkt opnår bilproducenterne sikkerhed for den langsigtede planlægning på europæisk niveau.

Jeg glæder mig over medlemsstaternes mulighed for at give økonomiske incitamenter til nye køretøjer på markedet, som overholder denne forordnings bestemmelser. Særligt på baggrund af klimaændringerne og den økonomiske krise vil disse incitamenter sætte skub i produktionen af mere energieffektive og grønne biler.

Holger Krahmer, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hvis vi vedtager Euro VI for tunge erhvervskøretøjer i morgen, fortsætter vi en meget god tradition. For kort tid siden, i denne valgperiode, vedtog vi også Euro 5 og Euro 6 for personbiler, hvorved succeshistorien om normerne for udstødningsgasser fra køretøjer – i dette tilfælde tunge erhvervskøretøjer – i Europa fortsætter. Her vil jeg gerne rette en særlig tak til ordføreren, hr. Groote, som jeg endnu engang har haft et vellykket samarbejde med. Det vil endnu engang lykkedes os at nå til enighed om lovgivning ved førstebehandlingen, der sikrer industriens planlægningssikkerhed og naturligvis en forsvarlig miljøbeskyttelse.

Aftalen med Rådet og Kommissionen har resulteret i en bæredygtig lovgivning. Nedbringelsen af værdierne for forurenende stoffer for tunge erhvervskøretøjers udstødningsgasser fremrykkes ambitiøst, og der bliver strammet op omkring tidsplanen. De nye grænseværdier vil træde tidligere i kraft, end Kommissionen oprindeligt foreslog. Dermed yder vi et positivt bidrag til beskyttelsen af miljøet og de europæiske borgers helbred uden at ramme producenterne i urimelig grad. Denne forordnings ikrafttrædelse er blevet fremskyndet med næsten et år sammenlignet med Kommissionens forslag, og alligevel er der stadig taget højde for producenterne produktcyklusser og planlægningsfrister.

Jeg glæder mig over, at Kommissionen har lært af fortidens fejl og har accepteret en frist for komitologi og for fremsættelse af gennemførelsesforanstaltningerne. På denne måde undgår vi forhåbentlig en forsinkelse som den, der opstod i forbindelse med indførelsen af Euro 5 for personbiler.

Tallene i forslaget for nedbringelse af emissionerne er imponerende, nemlig 66 % mindre sod og 80 % færre nitrogenoxider. Hvad angår nedbringelse af emissioner af forurenende stoffer, befinder producenterne sig på selve grænsen for det teknisk mulige. De maksimalt mulige forbedringer kan altid opnås – og jeg tror

fuldt ud på de europæiske producenters kreativitet og opfindsomhed i denne henseende – men jo tættere man kommer på en nulværdi, jo dyrere bliver teknologien. I lyset af dette er fornyelsen af bilerne på vejene stadig mere vigtig. Stærkt forurenende skrotbunker, der ikke har overholdt de gældende normer i årevis, skal fjernes fra vejene. Det vil forbedre emissionsregnskabet hurtigere og lettere end dyr motortuning.

Leopold Józef Rutowicz, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Hr. Grootes betænkning om forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om typegodkendelse af motorkøretøjer og motorer, som har til formål at nedbringe forureningen fra tunge erhvervskøretøjer, er meget vigtig i forhold til både miljøbeskyttelse og borgernes helbred.

Den indeholder en forpligtelse til at nedbringe emissionerne til et niveau, der ligger tæt på Euro VI for køretøjer og motorer, som allerede er i brug. Det betyder, at serviceværkstederne har behov for tekniske oplysninger og forskrifter til brug i forbindelse med montering på motorer. Værkstederne skal have det nødvendige udstyr til at vurdere en motors funktion, mens den kører. Gennemførelse af direktivet kræver et uafhængigt kontrolsystem for at sikre, at køretøjerne tilpasses, så de lever op til de vedtagne krav. Opbygning af et sådant system tager tid og kræver ressourcer, som det vil være svært at opnå i den nuværende krisesituation.

Jeg støtter de ændringsforslag til Kommissionens forslag, der er blevet indgivet. Jeg vil gerne takke ordføreren for alt det arbejde, han har lagt i dokumentet. Vi støtter betænkningen.

Urszula Krupa, for IND/DEM-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Forslaget til en forordning om typegodkendelse af motorkøretøjer og motorer med hensyn til emissioner fra tunge erhvervskøretøjer har til formål at skabe et enkelt sæt principper for motorkonstruktion for dermed at sikre en høj beskyttelse af det naturlige miljø. Faktisk vil de foreslåede EU-normer også ganske enkelt tvinge små og mellemstore virksomheder, som fremstiller motorer, ud af det europæiske marked. Derudover skal de nye motorer drives af alternative brændstoffer, og producenterne vil være forpligtet til at tilpasse alle solgte, registrerede eller markedsførte motorer i overensstemmelse hermed. Alt det udstyr, som anvendes til måling af emission af forurenende stoffer, skal også tilpasses. Kun store transportører og store selskaber vil kunne håndtere forskning og organisatoriske krav i denne størrelsesorden.

I forhold til nye køretøjer, som ikke lever op til bestemmelserne i denne forordning, vil nationale organer ikke længere acceptere overensstemmelsescertifikater fra den 1. oktober 2014. Hvad angår Polen, vil mange transport- og motorfremstillingsvirksomheder såsom "Andoria" højst sandsynligt lukke. Forestillingen om, at EU-lovgivning har den samme virkning i alle medlemsstater og tjener alle medlemsstaternes interesser, viser sig nu at være en myte. Elimineringen af svagere og fattigere virksomheder vil selvfølgelig gavne de store selskaber, og disse er primært tyske.

Det er allerede tydeligt, at de fleste af dokumenterne i hele pakken om klimaændringer og energi ganske rigtigt kan sikre sammenhæng og økonomisk udvikling i henhold til principperne for bæredygtig udvikling for store og rige lande og virksomheder. Polske forskere skønner imidlertid, at pakken vil koste mindst 500 mia. PLN. Det vil føre til økonomisk kollaps og til en stor stigning i omkostninger og fødevarerpriser på grund af behovet for at udskifte køretøjer. Resultatet vil være en forarmelse af befolkningen.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Hr. formand! I denne valgperiode udsteder vi endnu en forordning, som grundlæggende fuldender cyklussen af forordninger vedrørende transport og transportmidler i forhold til deres miljøpåvirkning og beskyttelsen af luftkvalitet. Det har været en stor opgave, som afsluttes med dette dokument.

Lad os kalde en spade for en spade. Europa tager beskyttelsen af naturen og miljøet alvorligt, men Europa kommer til at betale prisen for at gøre dette. Det indebærer selvfølgelig en stor økonomisk indsats, dog måske ikke så stor, som den forrige taler antydede. Ejere af køretøjer bliver i hvert fald pålagt at yde en stor økonomisk indsats netop på et tidspunkt, hvor transportsektoren er ramt af en meget alvorlig finanskrisen. Det kunne være en løsning at købe færre køretøjer, men det kunne betyde, at producenterne ville lide under faldende efterspørgsel. Der er behov for økonomisk tilskyndelse, hvis vores forordning skal nå sit mål og tjene et formål, dvs. for at det er muligt at købe og sælge den nye generation af køretøjer. Jeg mener, at dette emne er et afgørende element i det foreliggende dokument.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Det er klart, at ikke kun personbiler, men også tunge erhvervskøretøjer skal monteres med moderne systemer, som sikrer en nedbringelse på 80 % af emissionerne af carbonmonoxid og nitrogenoxid samt af partikler på op til 60 %. I lyset af at udskiftningsraten for sådanne køretøjer er ca. 10 år i Europa, vil jeg gerne opfordre Kommissionen til at foreslå lovgivning, der også ville

gøre det muligt at montere mere moderne emissionskontrollsystemer på ældre køretøjer. I modsat fald vil Euro VI ikke yde et betydeligt bidrag til forbedring af luftkvaliteten.

Jeg støtter fuldt ud kravet om, at Kommissionen skal fremme udviklingen af international – dvs. ikke kun europæisk – harmonisering af lovgivning om motorkøretøjer og ikke kun lastbiler. Det er et spørgsmål, der ikke bare omfatter luftkvaliteten på vores planet, men naturligvis også europæisk konkurrenceevne. Og derfor vil jeg gerne påpege, at emissionsnormerne i hvert fald ikke bør ændres de næste fem år.

Malcolm Harbour (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Groote og særligt min kollega fru Weisgerber, som var ordfører for udtalelsen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse.

En ting, som jeg ikke har hørt nævnt her i aften, og som jeg ønsker at sætte eftertrykkeligt på dagsordenen, er, at de europæiske producenter er dominerende på det globale marked for tunge erhvervskøretøjer. Dette forslag er absolut afgørende, idet det baner vejen for en global norm for emissioner fra tunge erhvervskøretøjer. Det er vigtigt, fordi tunge erhvervskøretøjer i modsætning til biler fremstilles i små mængder, og de er meget komplekse.

Producenterne på det globale marked er i stand til at mobilisere ressourcerne og udnytte udviklingen til at producere en global lastvognsmotor. Jeg besøgte sådan en virksomhed for nylig og kan fortælle Dem, at der er planer om at investere 1 mia. EUR i en global lastvognsmotorfamilie.

Det lovgivningsklima, vi foreslår, skal fremme dette, og vi ønsker også, at Kommissionen skal sikre, at denne forordning også bliver en global forordning, hvilket er en del af den pakke, som ligger på bordet i dag.

Matthias Groote, ordfører. - (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle medlemmerne for denne spændende forhandling. Først vil jeg gerne takke Kommissionen i form af kommissær Verheugen for at læse erklæringen om gennemførelsesforanstaltningerne højt her i Parlamentet i dag. Dette spørgsmål har virkelig været en kilde til bekymring for os. Det var godt, at det blev lukket offentligt her igen.

Mange medlemmer har talt om, hvordan miljøstandarder kan eller helt bestemt vil øge salget, nu hvor denne specifikke sektor i øjeblikket er i krise. Fru Krupa fortalte os, hvordan klima- og energipakken, men også denne lovgivning, vil tvinge små producenter ud af markedet, og hvordan det vil ødelægge dem. Sådan ser jeg det ikke, da Euro-normen og Euro-normen for udstødningsgasser er blevet en succeshistorie, og teknisk innovation har altid stimuleret markedet og fået forbrugerne til at købe nye køretøjer.

Fru Roithová talte om eftermontering. Eftermontering er godt, men kræver igangsætning af en harmoniseret proces, og det vil jeg gerne endnu engang opfordre Kommissionen til at gøre. Hvis vi udstyrer køretøjer med dieselpartikelfiltre, frembringer de i sidste ende mere nitrogenoxid, og vi har således behov for en rimelig kombination af disse to faktorer og en ensartet lovgivning om eftermonteringsprocesserne.

I de kommende år er det meget vigtigt, at der bliver sat noget i gang i denne henseende, at vi får en ensartet norm også på dette område, at det ikke kun er nye køretøjer, som kan monteres med disse særlig miljøvenlige teknologier, men at der også kommer en ensartet, standardiseret procedure for brugte køretøjer.

Jeg vil gerne endnu engang takke alle de involverede og deltagerne i forhandlingen. Det er kun med Deres hjælp, at det er blevet muligt for os at afslutte denne lovgivningsproces i morgen, efter al sandsynlighed ved førstebehandling og dermed give industrien, men også Europas befolkning, vished for, hvordan de skal planlægge, og kendskab til, hvad de kan forvente. For det vil jeg gerne endnu engang sige mange tak!

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 16. december 2008.

19. Indtægtsskabende projekter for EFRU, ESF og Samhørighedsfonden (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0477/2008) af Arnaoutakis for Regionaludviklingsudvalget om forslag til Rådets forordning (EF) om ændring af forordning (EF) nr. 1083/2006 om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden, for så vist angår visse indtægtsskabende projekter (13874/2008 – C6-0387/2008 – 2008/0186(AVC)).

Stavros Arnaoutakis, ordfører. - (EL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! De nye regler om økonomisk forvaltning i den generelle forordning (EF) nr. 1083/2006 omfatter bestemmelser om

fondenes finansielle bidrag og om indtægtsskabende projekter (artikel 55), projekter, som på grund af risikoen for overfinansiering følger særlige regler for at tage højde for indtægter, når maksimumssatsen for fællesskabsstøtte beregnes. Der skal derfor defineres en metode til beregning af indtægterne fra sådanne projekter. I den foregående periode 2000-2006 blev dette princip håndhævet i praksis under anvendelse af en fast procentsats. I den nye programperiode anvendes der en mere nøjagtig og mere stringent metode på forslag fra Kommissionen, som Rådet har accepteret, når fællesskabsstøtten til indtægtsskabende projekter beregnes. Denne nye metode er baseret på en beregning af de maksimale støtteberettigede udgifter i stedet for en fast nedsættelse af medfinansieringssatsen. I perioden 2007-2013 forstås ved et indtægtsskabende projekt i henhold til artikel 55 enhver operation, som omfatter investering i infrastruktur, hvis anvendelse indebærer afgifter, der betales direkte af brugerne, eller enhver operation, der omfatter salg eller leje af jord eller bygninger eller nogen anden levering af tjenesteydelser mod betaling. En væsentlig forskel består derfor i den nye periode i, at bestemmelserne i artikel 55 ifølge definitionen i stk. [...] finder anvendelse på en lang række projekter, der opfylder betingelserne for indtægtsskabende projekter, og ikke kun på infrastrukturinvesteringer, som skaber store nettoindtægter, som det var tilfældet i perioden 2000-2006.

Det fremgår af Kommissionens uformelle høring af medlemsstaterne, at bestemmelserne i artikel 55 helt klart er uegnede til projekter, der medfinansieres af Den Europæiske Socialfond, som primært støtter immaterielle operationer i stedet for infrastrukturprojekter. Det samme gælder mindre projekter, som gennemføres via medfinansiering fra den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Samhørighedsfonden. I forhold til disse projekter er de opfølgingsregler, der skal overholdes, såsom det faktum at indtægterne kan tages i betragtning indtil tre år efter afslutningen af det operationelle program, en uforholdsmæssig stor administrativ byrde set i sammenhæng med de forventede beløb, og de udgør en alvorlig risiko i forbindelse med gennemførelsen af programmet. Derfor har Kommissionen efter høring af medlemsstaterne fundet det nødvendigt at få godkendt en ændring af forordning (EF) nr. 1083/2006, som begrænser sig til artikel 55, stk. 5, og som udelukkende angår de to følgende punkter, nemlig at bestemmelserne i artikel 55 ikke længere skal omfatte operationer, der medfinansieres af Den Europæiske Socialfond, og at der defineres en beløbstærskel på 1 mio. EUR for projekter, der finansieres af EFRU eller Samhørighedsfonden, således at projekter under tærsklen ikke skal være omfattet af bestemmelserne i artikel 55, hverken for så vidt angår beregningen af de maksimale støtteberettigede udgifter og opfølgningen af disse. De øvrige bestemmelser i artikel 55 ændres ikke.

Endvidere skal der, eftersom det er vigtigt at sikre fælles gennemførelsesbestemmelser for de pågældende projekter under hele programperioden, medtages en retroaktiv klausul, således at den ændrede bestemmelse træder i kraft fra den 1. august 2006. Denne tekniske ændring vil forenkle forvaltningen af indtægtsskabende projekter mest muligt ved at mindske den administrative byrde i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionen vedtog den 15. november udkastet til revision af artikel 55 i den generelle forordning om strukturfondene, som gælder betingelserne for at tage højde for indtægtsskabende projekter inden for rammerne af programmet for samhørighedspolitikken. Årsagen til ændringen var at forenkle de administrative procedurer. Den første rigtige operation, der blev udført i henhold til artikel 55, viste, at der var alvorlige vanskeligheder med en effektiv gennemførelse. De vanskeligheder, som medlemsstaterne indrapporterede, viste, at der manglede proportionalitet i håndhævelsen af procedurerne til fastsættelse af det maksimale støtteberettigede beløb i den såkaldte finansieringskløft og i forbindelse med opfølgning af projekterne.

Målet med ændringen af den pågældende forordning er at fritage alle operationer, som medfinansieres af Den Europæiske Socialfond, samt små projekter med samlede omkostninger på mindre end 1 mio. EUR, der medfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Samhørighedsfonden, fra bestemmelserne i artikel 55. Beslutningen om at indføre et loft på 1 mio. EUR opstod på baggrund af indledende undersøgelser og havde til formål at bevare den generelle karakter i artikel 55.

Vi håber, at vi takket være denne forenkling, som udgør en form for de minimis-klausul, vil kunne fremme forvaltningen af fondene til gavn for medlemsstaterne og deres regioner, særligt i forhold til de mest innovative operationer på områder såsom forskning og støtte til vedvarende energikilder osv.

Det var ikke desto mindre vigtigt at undgå retsusikkerhed, hvilket i urimelig grad ville have forsinket finansieringsprocessen. Usikkerheden kunne have fået projektledere til at afbryde igangværende operationelle programmer, hvilket for enhver pris måtte undgås.

I lyset af dette besluttede Kommissionen sig for kun at foreslå én ændring af teknisk karakter. Det var en god beslutning, for vi gennemførte revisionsprocessen på kun tre måneder, takket være indsatsen fra Rådet og

Parlamentets Regionaludviklingsudvalg og Udvalg om Beskæftigelse og Sociale Anliggender. På vegne af Kommissionen vil jeg gerne udtrykke min oprigtige tak til Deres ordfører, hr. Arnaoutakis. Takket være vores produktive samarbejde håber jeg på at opnå enighed med Parlamentet, så det bliver muligt at afslutte revisionen inden årets udgang. Dette ville gøre det muligt for forvaltningsmyndighederne at fortsætte deres arbejde, hvilket er et presserende aspekt i forbindelse med forenklingen.

Revisionen af artikel 55 har også dokumenteret kvaliteten af det arbejde, der foretages i samarbejde med Generaldirektoratet for Regionalpolitik og Generaldirektoratet for Beskæftigelse, hvilket styrker den politiske samhörighed. Dette samarbejde er aldrig blevet svækket. Beviset på dette er, at vi inden for rammerne af planen om at bidrage til europæisk økonomisk genopretning er gået sammen med kommissær Hübner om en forslag om tre nye grundlæggende ændringer af forordningerne om strukturfondene. Disse ændringer vil også blive drøftet.

Jan Olbrycht, for PPE-DE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Denne forordning er i det væsentlige meget kort og præcis. Den er imidlertid af stor betydning. Dens betydning hænger sammen med ændringens kontekst.

For det første viser de europæiske institutioner gennem denne ændring, at de er i stand til at reagere fleksibelt på de vanskeligheder, som opstår i gennemførelsen af en bestemt politik. En villighed til virkelig at forenkle og fremme procedurerne for støttemodtagerne viser, at Kommissionen sammen med Parlamentet og Rådet virkelig er klar til at tilpasse bestemmelser til de gældende forhold.

For det andet er denne forordning også vigtig, idet den indebærer ændring af en forordning i programperioden. Det er særlig vigtigt, fordi det ikke er den sidste ændring, og forløbet af forhandlingerne om ændring af denne forordning vil have meget stor betydning for udarbejdelsen af en ændringspakke i forbindelse med krisen.

For det tredje er Kommissionen gentagne gange blevet kritiseret for den måde, hvorpå den overvåger fordelingen af ressourcer. Revisionsrettens kritik angik primært alt for komplicerede procedurer.

Denne forordning viser, at der er behov for modig og resolut handling for at forbedre effektiviteten og vise, at det er muligt at fordele europæiske midler på en hurtig og effektiv måde.

Jean Marie Beaupuy, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Som min kollega, hr. Olbrycht, lige har sagt, er dette først og fremmest en forenkling – det håber vi i hvert fald. Det er uden tvivl optakten til jul, som inspirerer os til at gøre disse fremskridt, at give europæerne denne gave.

Som hr. Olbrycht lige sagde, håber vi imidlertid frem for alt, at denne gave ikke er den eneste af sin slags, og at vi næste år i marts skal afsige vores dom over genopretningsplanen, så vi i lyset af finanskrisen har flere produktive initiativer, når vi skal se frem mod en europæisk genopretning.

I de forslag, som vi skal stemme om i marts, er vi overbevist om, at Kommissionen vil foreslå os nye forenklingssværktøjer, særligt i forhold til vores "mindre spillere", i forhold til vores SMV'er. Det er absolut afgørende, for hvis de politikker, som vi drøfter, og som vi har arbejdet på i måneder og år, virkelig skal være effektive, må afskrækkende administrative aspekter ikke komme på tværs af denne vilje, denne dynamik, vi ønsker.

Hr. kommissær! De fremhævede netop nu det gode arbejde, som særligt Parlamentets Regionaludviklingsudvalg har udført. De ved, at vi, de andre parlamentsmedlemmer, er meget ivrige efter at samarbejde med Kommissionen. Derfor vil jeg gerne endnu engang understrege, at vi håber på at opnå afgørende fremskridt i retning af nye forenklinger i det kommende år.

Men bortset fra det arbejde, som vi udfører, er det vores ønske, at medlemsstaterne på europæisk niveau – særligt gennem Dem, i Kommissionen – tager deres del af ansvaret. Vi ved alle, at det bl.a. i forhold til fondene EFRU og ESF og fondene under den fælles landbrugspolitik er medlemsstaterne, som tilføjer ekstra kompleksitet til vores egen europæiske administrative kompleksitet.

Gennem vores handling og vores forhandling her i aften håber vi ikke alene, at EU's initiativ vil føre til handling på EU-niveau, men også at vi bliver hørt af medlemsstaterne, og at de også gør en klar indsats for at opnå en forenkling.

Mieczysław Edmund Janowski, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! I det væsentlige er Parlamentets forslag til beslutning, som vi drøfter i dag, af formel og teknisk karakter. Ikke desto mindre angår det vigtige emner i forhold til anvendelsen af EU-støtte. Forslaget til forordning omhandler artikel 55 i Rådets forordning om generelle bestemmelser for Den Europæiske Regionaludviklingsfond, Den Europæiske Socialfond og

Samhørighedsfonden. Den nuværende formulering af stk. 5, som omtaler et beløb på 200 000 EUR som de maksimale omkostninger til opfølgningsproceduren, erstattes med en tekst, hvorved bestemmelserne vedrørende indtægtsskabende projekter kun skal gælde for operationer, som finansieres af Den Europæiske Regionaludviklingsfond eller Samhørighedsfonden, hvis deres omkostninger ikke overstiger 1 mio. EUR.

Med dette in mente vil jeg gerne stille følgende spørgsmål. Er det beløb, der nævnes, tilstrækkeligt? Er det ikke for højt eller for lavt? Jeg er sikker på, at dette kan være en måde, hvorpå man kan undgå unødvendige bureaukratiske byrder i forhold til en stor gruppe mindre operationer. Det burde føre til en mere operationel forvaltning af projekterne, der ofte involverer lokale myndigheder og omhandler f.eks. miljøbeskyttelse, innovation og energi. Jeg kan eksempelvis nævne, at vi i Polen har over hundrede forskellige typer institutioner, der forvalter anvendelsen af EU-midler. Effektiv anvendelse af denne støtte afhænger af, at sådanne institutioner fungerer effektivt.

Jeg regner også med, at gennemførelsen af dette initiativ vil føre til yderligere forenklinger i fremtiden, sådan som kommissæren så venligt antydede. På vegne af Gruppen Union for Nationernes Europa vil jeg gerne udtrykke vores påskønnelse af denne kreative tilgang til bestemmelserne, som gør det muligt for EU-ressourcerne at blive brugt så rationelt som muligt.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! Hr. Arnaoutakis forslag illustrerer tydeligt, at forenkling er mulig, og det er noget, som Parlamentet har efterspurgt ved mange lejligheder. Det tager også i en række tilfælde meget lang tid at få projekter afsluttet i medlemsstaterne, og for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater er dette et godt eksempel på effektiv forenkling.

Denne gang kom ønsket om ændringer fra medlemsstaterne og fra Kommissionen, men der kan gøres mere. Jeg ved tilfældigvis, at der er blevet oprettet en arbejdsgruppe af regioner og byer i Regionsudvalget, der har til opgave at identificere og tackle disse flaskehalse, og som sigter mod at stille forslag med dette formål. Jeg synes, at vi bør udnytte disse erfaringer og samle op på yderligere ændringer i 2009.

Endvidere har Kommissionen fremlagt hele pakken, herunder den økonomiske genopretningsplan, og i den forbindelse kan midlerne bl.a. bruges hurtigere. I denne uge har vi her i Parlamentet drøftet Haug-betænkningen inden for rammerne af budgettet, og heri udtrykkes der ønske om at fortsætte med at arbejde på denne måde samt at fremskynde arbejdet, mens andre kontrol- og forvaltningsmæssige aspekter undersøges.

Endelig vil jeg gerne kort nævne et emne, som også blev bragt på bane af hr. Beaupuy. Medlemsstaterne kan gøre en forfærdelig masse ved f.eks. at udfærdige den økonomiske forvaltningserklæring eller tage politisk ansvar for anvendelsen af midlerne. Vi ville således kunne forenkle procedurerne yderligere i vores beslutninger. Der er et stort ønske om forandring lokalt. I lyset af næste års valg bør vi bestemt kunne sige, at Europa faktisk udretter gode ting, men det bør også gøre dem ordentligt. Medlemsstaternes erklæringer er et skridt i den retning.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Hr. formand! Formålet med forordningerne om anvendelsen af EU-støtte er at sikre, at disse midler anvendes på den bedst mulige måde og tildeles på de mest relevante steder. Midlerne skal med andre ord ikke bare bruges, men skal bruges på reelle indtægtsskabende investeringer. Vi indfører imidlertid ofte et system af forordninger til dette formål, der er så bureaukratisk, at det i højere grad er en hindring for effektiv anvendelse og repræsenterer en unødvendig byrde for såvel virksomhederne som administrationen.

Strømliningen af indtægtsskabende forordninger slår to fluer med ét smæk. Et større antal små og mellemstore virksomheder kan få lettere adgang til EU-midler med henblik på økonomisk stimulering, mens administrationen hurtigere og enklere kan fastslå, om disse midler bliver anvendt ordentligt. Vi må stole på vores iværksættere, dem, der holder hjulene i gang. Vi kan kun komme gennem denne krise, hvis vi går sammen og hjælper hinanden. Jeg støtter forslaget, og samtidig beder jeg Kommissionen om at fortsætte den samme kurs med at luge ud i unødvendige administrative hindringer i hjælpeprogrammet. Jeg håber inderligt, at dette indledende program vil blive fulgt af andre lige så fornuftige initiativer.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne sætte fokus på fire emner i forhandlingen om ændringer af Rådets forordninger om strukturfondene.

For det første er de retlige bestemmelser, der gælder for at opnå økonomisk støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Socialfond, ofte så komplicerede, at de

afholder potentielle støttemodtagere fra at ansøge om disse ressourcer. Ovennævnte retlige bestemmelser kan også hindre projektgennemførelse og -bøgføring.

For det andet er det derfor helt relevant, at Kommissionen har stillet forslag om at ændre artikel 55 i forordningen. En af konsekvenserne af denne ændring vil være at fritage indtægtsskabende projekter, som finansieres af Samhørighedsfonden, fra anvendelsesområdet for artikel 55. Denne ændring skal fremme gennemførelsen af foranstaltninger såsom projekter, der er rettet mod f.eks. social integration eller levering af plejeydelser.

For det tredje vil anvendelsesområdet for artikel 5 i forordningen også blive begrænset i forhold til små projekter, som medfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Samhørighedsfonden, hvad angår beregning af den maksimale støtteberettigede udgift samt opfølgningen af disse projekter. Derudover vil alle disse foranstaltninger gælde med tilbagevirkende kraft fra den 1. august 2006.

For det fjerde er alle disse forslag et positivt eksempel på, hvordan bestemmelser vedrørende strukturfondene kan forenkles effektivt, således at de kan anvendes mere formålstjenligt. Efter min opfattelse tjener dette ikke alene støttemodtagernes interesser, men det gavner også alle EU's borgere.

Jan Březina (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Den lov, vi drøfter, behandler problemet med indtægtsskabende projekter. Dette problem har direkte indflydelse på mange ansøgere, der modtager midler fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Den Europæiske Socialfond. Den nuværende lovgivning har indført en betydelig administrativ byrde og har også skabt en situation med retsusikkerhed, da den tillader, at indtægter kan tages i betragtning indtil tre år efter afslutningen af et operationelt program. Hvis indtægterne overstiger et angivet minimumsniveau, er der risiko for, at ansøgeren og i den sidste ende staten også skal tilbagebetale midlerne.

Jeg mener bestemt ikke, at sådan en uflexibel tilgang hører hjemme her, særligt ikke i forbindelse med små projekter og projekter, som finansieres af Den Europæiske Socialfond. Særligt hvad angår den anden projektkategori, er der ingen indtægter af kommerciel karakter, kun de lokale myndigheders og ngo'ers indtægter i form af administrative gebyrer eller lignende. Da disse indtægter efterfølgende tjener til at gennemføre målsætninger, som er i offentlighedens interesse, giver det ikke mening at tilbagebetale dem til EU.

Efter min mening er det vores opgave at forenkle proceduren for tildeling af midler under strukturfondene, samtidig med at vi naturligvis opretholder den kontrol, der er afgørende for at føre tilsyn med, at EU's finanser håndteres på en gennemskelig måde. Jeg glæder mig derfor over beslutningen om at fritage projekter, som finansieres af Den Europæiske Socialfond, fra mekanismen til opfølgning på indtægter og beslutningen om at hæve omkostningsgrænsen fra 200 000 EUR til 1 mio. EUR i forbindelse med projekter fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Samhørighedsfonden. Dette skridt vil uden tvivl forenkle administrationen og sikre en mere effektiv gennemførelse af disse projekter.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden er instrumenter, som medlemsstaterne har fået stillet til rådighed med det formål at støtte den økonomiske udvikling af forskellige europæiske regioner. Der er imidlertid en opfattelse af, at anvendelsen af disse finansielle instrumenter indebærer en masse bureaukrati.

I perioden 2007–2013 anvendes der en metode, der er baseret på at beregne de maksimalt støtteberettigede udgifter i stedet for en tvungen nedsættelse af medfinansieringssatsen. Formålet med forslaget om ændring af forordningen er at erstatte den ordning, som er baseret på forholdsmæssighed ved opfølgningen af operationer på under 200 000 EUR, således at bestemmelserne i artikel 55 ikke finder anvendelse på operationer, der medfinansieres af Den Europæiske Socialfond, og operationer, som medfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling eller Samhørighedsfonden, hvis samlede omkostninger beløber sig til mindre end 1 000 000 EUR. Håndhævelsen af denne ændring med tilbagevirkende kraft forenkler forvaltningen af medfinansierede operationer fra strukturfondene, både i forhold til beregningen af de maksimale støtteberettigede udgifter og i forhold til opfølgning.

En reduktion af den uforholdsmæssigt store administrative byrde vil særligt gavne SMV'er, som forvalter projekter inden for områderne miljø, social integration, forskning, innovation eller energi.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Hr. formand! Hvad angår små projekter, som medfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Samhørighedsfonden, samt operationer, der medfinansieres af Den Europæiske Socialfond, udgør de nuværende opfølgningsmekanismer uden tvivl en unødvendig

administrativ byrde, som er uforholdsmæssig i forhold til de beløb, der er involveret, samt en betydelig risikofaktor i forhold til gennemførelsen af disse programmer. I henhold til opfølgningsmekanismerne kan indtægter tages i betragtning helt op til tre år efter afslutningen af programmet.

Kommissionen har derfor ganske korrekt anerkendt, at det er nødvendigt og vigtigt at vedtage ændringer af artikel 55, stk. 5, i forordning 1083/2006. Formålet med disse ændringer er at opnå en effektiv forenkling af de eksisterende bestemmelser vedrørende strukturfondene, hvilket er i borgernes interesse. Ændringerne vil gælde på vigtige områder såsom miljø, social inddragelse, forskning, konkurrenceevne og energi.

Jeg vil gerne sige, at der også bliver gjort en stor indsats i Polen i forbindelse med den nuværende finansielle og økonomiske krise for at sikre, at strukturfondene kan udnyttes så tidligt som muligt. Målet er at sikre, at midlerne kan tildeles så hurtigt som muligt. Særligt for de nye medlemsstater er det én potentiel måde at imødegå den økonomiske krise på. Strukturfondene skal udnyttes hurtigt og effektivt.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg og mange små iværksættere vil gerne udtrykke vores påskønnelse af den måde, hvorpå Kommissionen har reageret med uventet hurtighed, energi og målbevidsthed på forslagene fra både medlemsstater og parlamentsmedlemmer ved at forelægge denne ekstra bestemmelse til forordning 1083. Forenklingen af denne lov og dens anvendelse med tilbagevirkende kraft er frem for alt godt nyt for det store flertal af små firmaer med projekter til en værdi af op til 1 mio. EUR, som kan bidrage med en betydelig merværdi i forhold til den europæiske konkurrenceevne og specielt i forhold til beskæftigelsen. Jeg opfatter Kommissionens fleksible tilgang som et varsel om mere godt nyt vedrørende afbureaukratiseringen af de komplekse processer, der gælder for opfølgning på små projekter.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for denne forhandling. Jeg synes, at argumenterne til støtte for forslaget er kommet fra mange sider. Jeg har ikke noget at tilføje dertil. Der blev imidlertid stillet et spørgsmål vedrørende metoden til fastsættelse af beløbet på 1 mio. Lad mig derfor meget kort kommentere dette. For det første havde vi erfaringerne fra den foregående periode, og for det andet var det en relativt stor udfordring at skulle forenkle systemet uden at forstyrre dets overordnede balance. Derfor blev idéen om en bestemt grænse bragt på bane, og samtidig foretog Kommissionen en undersøgelse af disse spørgsmål. På grundlag af disse idéer samt henstillingerne af 3. juli 2008 fra arbejdsgruppen om strukturelle aktiviteter angav Kommissionen i forslaget et beløb, der, som jeg har opfattet det i forhandlingen, generelt opfattes som acceptabelt.

Stavros Arnautakis, ordfører. – (EL) Hr. formand, mine damer og herrer! Forenkling af procedurer og sikring af, at mekanismerne er fleksible, er ekstremt vigtigt i denne alvorlige finanskrisen. Samhørighedspolitikken spiller en vigtig rolle. Ændringen af artikel 55 er et godt eksempel på et fremragende samarbejde mellem EU's institutioner. Derfor vil jeg gerne rette en særlig tak til kommissær Hübner og formanden for Parlamentet for at godkende forslaget, så det kan stemmes igennem inden udgangen af året. Som et parlamentsmedlem sagde, er denne beslutning en julegave.

Forenkling vil virke positivt på de europæiske borgere, og i aften sender vi et signal om, at vi kan ændre nogle forordninger til gavn for de europæiske borgere. Denne direkte ændringsmetode skal benyttes igen i fremtiden, da det har vist sig, at bureaukratiske procedurer gør det vanskeligt at gennemføre projekter. Jeg er sikker på, at de nye bestemmelser vil bidrage til at forbedre håndhævelsen af prioriteterne i samhørighedspolitikken.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 16. december 2008.

20. Turismens indvirkning på kystområder (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kort forelæggelse af betænkning (A6-0442/2008) af Madeira for Regionaludviklingsudvalget om regionale udviklingsaspekter ved turismens indvirkning på kystområder (2008/2132(INI)).

Jamila Madeira, ordfører. – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er meget glad for at stå her, så jeg kan redegøre for det bidrag, som alle har ydet til denne initiativbetænkning. Jeg og alle dem, der har bidraget til udarbejdelsen af denne betænkning, mener, at det er tydeligt, at vi har gjort vores foderarbejde. Jeg vil gerne takke alle, særligt skyggeordførerne fra de forskellige politiske grupper, som har gjort en ihærdig indsats for at opnå bæredygtige kompromiser, regionaludviklingspersonalet, der altid er parat til at hjælpe, ikke mindst Miguel Tell Cremades og Elisa Daffarra, personalet i Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet, Lila og

Petrus, samt Kommissionen. Sidstnævnte, der som altid er repræsenteret af de forskellige generaldirektorater, som sådan en omfattende betænkning involverer, overvågede hele tiden vores arbejde nøje og har gjort en ihærdig indsats for at sikre et vellykket resultat. Jeg vil også gerne rette min oprigtige tak til hele mit kontor, særligt Joana Benzinho, for at bidrage til en mere harmonisk og struktureret udvikling af kystområderne og af turismen i EU.

I EU's 27 medlemsstater er der over 89 000 km kystlinje. Dette giver en lang række meget specifikke kendetegn, som afhængigt af lokaliteten er præget af kosmopolitisme, såsom i storbyerne Lissabon, København eller Stockholm, eller af vanskelighederne ved at være et perifert eller afsidesliggende område, såsom Algarve, Liguria, De Kanariske Øer eller Madeira, som kæmper for at bevare forbindelsen med de store byer eller lider under øget ørkendannelse. På den ene eller anden måde identificerer de sig alle med begreberne kystlinje og kystområder og oplever på daglig basis de fordele og ulemper, der er forbundet hermed.

Ifølge tilgængelige data vil ca. 75 % af verdens befolkning i 2010 være bosat i kystområder. I betragtning af forbindelserne og relationerne mellem disse definerer vi disse områder som de første 50 km i en lige linje fra kystlinjen og ind i landet. Dette er områder og ikke smalle kyststrækninger. Det er tvingende nødvendigt at anvende en integreret tilgang til disse områder i lighed med vores forfædre. Det er her, en hel befolkning synker ned i jagten på muligheder og økonomiske synergier og i mange tilfælde med den ene forventning, at disse vil have turisme som omdrejningspunkt. Derfor blev vi optaget af det klare behov for en pragmatisk integreret tilgang til turismens indvirkning på kystområder, og det fik os til at påbegynde arbejdet.

I den nuværende finanskrisen, hvor det bliver stadig sværere at få bugt med den afsmittende virkning på realøkonomien, forekommer turismen at være en sektor med et meget stort potentiale, der kan blive alvorlig påvirket, enten direkte eller indirekte. I disse områder, hvor udviklingen er helt eller stærkt afhængig af turisme, er virksomhederne truede, og disse områder står over for en usikker fremtid, særligt eftersom turisme ikke er et af EU's kompetenceområder. Der kan og skal imidlertid vedtages integrerede foranstaltninger, og den ånd, der præger Lissabontraktaten, afspejler denne idé. Men at vente indtil traktaten træder i kraft, før vi handler, ville være det samme som at vente på, hvornår vi kan græde over spildt mælk.

Turismen, som den ser ud for øjeblikket, og disse områders skrøbelige situation fordrer, at vi handler straks og effektivt. Det, at disse områder er strukturelt afhængige af turisme som jobskaber, om end det ofte drejer sig om sæsonarbejde, og at der ofte er tale om intensivt arbejde, kan ikke forglemmes i forbindelse med presset på byområderne og arbejdsløsheden. Denne betænkning, som vi nu fremlægger for Dem, var allerede meget relevant og presserende, da Regionaludviklingsudvalget besluttede sig for at udarbejde den. Nu er den blevet en prioritet for Kommissionen og Rådet. Vi må prioritere de utallige initiativer, som er indeholdt i denne betænkning, sammen med dem, som allerede er udarbejdet af andre institutioner, som den udtrykkeligt støtter, på linje med de foranstaltninger, der er indeholdt i Kommissionens nødplan. Blandt disse vil jeg gerne fremhæve gennemgangen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, hvor der helt klart skal tages fat på spørgsmål af interesse for denne sektor, og de konsekvenser, den lider under i øjeblikket.

Det er afgørende at sikre udviklingen af nye segmenter af økonomien i disse kystområder for derigennem at sikre social og miljømæssig bæredygtighed og fremme reel integration af de forskellige sektorpolitikker såsom for havene, transport, energi, allerede eksisterende samhørighedsinstrumenter, den nye politik om kvalitetsprodukter, der indgår i revisionen af den fælles landbrugspolitik som beskrevet i betænkningen om sundhedstjekket, og nye turistprodukter i disse kystområder, idet der tages højde for deres afgørende bidrag til den europæiske økonomi. Der skal så hurtigt som muligt anlægges et holistisk syn på denne politik i EU.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at vi kun kan sikre, at vi får en bæredygtig turisme med en reel fremtid i kystområderne i EU, gennem tydelig integration af disse instrumenter samt hurtig og effektiv handling, der omfatter alle interessenter på stedet.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke ordføreren, fru Madeira, for betænkningen og lykønske hende med kvaliteten og betydningen af hendes arbejde. Kystområderne er nemlig meget vigtige for EU, da en væsentlig del af de økonomiske aktiviteter er koncentreret i disse områder.

Betænkningen kommer derudover hele vejen rundt om turisme i kystområderne, da den omfatter emner såsom hav- og kystmiljø, skibstransport, beskæftigelse i kystområderne, støtte til små og mellemstore virksomheder og støtte til fiskeri. Den bekræfter behovet for en stærk og integreret havpolitik for EU, hvilket Kommissionen har arbejdet på siden 2005, som understreger forbindelserne mellem regionalpolitik, territorial samhørighed og havpolitik.

For at give denne politik en konkret form vedtog Kommissionen i oktober 2007 handlingsplanen for en integreret havpolitik, som gradvist finder anvendelse. Nogle af de skridt, som Kommissionen for øjeblikket er ved at tage, er en direkte reaktion på de problemer og krav, der udtrykkes i betænkningen, særligt:

1) På baggrund af kravene om fuld gennemsigtighed i finansieringen til kystområderne vil der senest i efteråret 2009 blive oprettet en database over de projekter, som støttes med forskellige fællesskabsmidler. I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at denne databases kvalitet og fuldstændighed vil afhænge af, hvor parate områderne er til at give de relevante oplysninger.

2) Styrkelse af det tværregionale samarbejde inden for turisme i kystområderne. Programmet INTERREG IVC muliggør oprettelsen af et regionsnetværk i forbindelse med de 30 prioriterede emner, hvoraf to angår maritime anliggender, herunder turisme. Jeg kan oplyse Dem om, at der er blevet udsendt endnu en opfordring til at fremlægge forslag inden for rammerne af IVC-programmet frem til midten af januar 2009. Jeg opfordrer kystområderne til at indsende projekter med henblik på oprettelse af netværk, som har til formål at sikre indsendelse og gennemførelse af veldokumenterede procedurer inden for rammerne af kystområderne.

Jeg er glad for at kunne sige, at den gunstige virkning af EU's samhørighedspolitik på udviklingen i kystområderne tydeligt anerkendes i betænkningen. Programperioden 2007-2013 giver disse områder mange reelle muligheder og sikrer en ramme for den tekniske og økonomiske støtte fra EU til deres udviklingsplaner. Takket være den aktuelle definition af samhørighedspolitikken kan kystområderne investere i udviklingen af deres kystlinjer og øer, da politikken prioriterer investeringer i havne, maritim forskning, energi, der er opnået fra kystnære kilder, maritim kultur- og naturarv og naturligvis kystturisme. Uden for højsæsonen kan særligt turisme bidrage til at kompensere for de lavere niveauer lokalt for fiskeri, landbrug, industri og transport.

Jeg vil imidlertid gerne nævne, at det er op til kystområderne at vælge de bedste projekter for derigennem at forbedre konkurrenceevnen i deres økonomi og støtte bæredygtig turisme på lokalt niveau. Jeg vil gerne nævne, at Kommissionen tager yderst konkrete skridt med det formål at mindske aktiviteternes sæsonbetonede karakter inden for turisme, såsom pilotprojektet "fremtrædende europæiske rejsemål" (EDEN). Et af formålene med dette initiativ er at bidrage til at skabe en mere regelmæssig strøm af turister og lede dem hen til utraditionelle destinationer med det formål at støtte alle europæiske lande og områder.

Lad mig afslutningsvis takke ordføreren for det gode arbejde, hun har udført med betænkningen, samt bemærke, at turisme har en positiv indvirkning på kystområder, forudsat at den kontrolleres ordentligt ud fra et bæredygtighedsperspektiv.

I den sammenhæng er jeg glad for at kunne fortælle Dem, at Kommissionen på grundlag af den interesse, der er udtrykt i fru Madeiras betænkning, vil kunne arrangere drøftelser om emner vedrørende turisme i kystområder inden for rammerne af konferencen til markering af den europæiske havdag, som vil finde sted den 19. og 20. maj 2009. Lad mig benytte denne lejlighed til at opfordre parlamentsmedlemmerne til at deltage i spredningen af aktiviteter i forbindelse med den europæiske havdag 2009, som Kommissionen fuldt ud støtter.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 16. december 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) En betydelig del af den europæiske befolkning bor i de kystnære områder. De fleste gør sig ikke klart, at det europæiske fastland har en kyststrækning på næsten 90 000 km. Udviklingen af bæredygtig turisme modsat sæsonbetinget turisme skal opmuntres. Det er kun via produktdiversificering og alternative former for turisme såsom sprog-, erhvervs- og konferencerejser, kulturel og medicinsk turisme, sports- og landbrugsturisme samt turisme relateret til havet, at dette kan opnås.

Det er imidlertid stadig en prioritet at fremme traditionel kystturisme. I mit land forsøger vi at øge størrelsen og antallet af sandstrande. Desværre er det til dato blevet grebet an på en amatøragtig måde. Det at hælde sand ud på eksisterende strande eller lave nye sandstrande uden at påtage sig de nødvendige infrastrukturarbejder er bare spild af ressourcer. Der er blevet udvidet og lavet sandstrande i mange andre lande og områder i årevis. Forskellen er, at det blev grebet an ved først at sørge for de nødvendige infrastrukturarbejder til at ophobe sand naturligt og forhindre det i at erodere. Og i denne sammenhæng er et yderligere vigtigt aspekt, som virker til at mangle i forhold til de nuværende forslag vedrørende Maltas største sandstrand I-Ghadira, respekt og hensyntagen til nærmiljøet.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det er et velkendt faktum, at økonomien i mange af EU's kystområder er yderst afhængig af turisme. For at sikre, at de fremtidige generationer også kan nyde vores smukke strande og kystegne, skal vi imidlertid skride til handling. Vores kystområders bæredygtighed og fremtid giver ikke sig selv, og miljøforringelser og forkert planlægning forårsager alvorlig skade i kystområderne. Vi skal undgå overdrevent byggeri af huse og hoteller og sikre, at den slags byggeri går hånd i hånd med en forbedring af infrastrukturen, særligt hvad angår kloak- og affaldshåndteringssystemer. Vi skal ganske enkelt gøre vores yderste for at bevare og beskytte kystområderne. En mulighed er at fremme programmer med fokus på økoturisme og indføre et bedre system for udveksling af bedste praksis mellem kystområderne. En ting, der står klart, er, at vi skal forhindre miljøforurening. Jeg er særlig bekymret for olieraffinaderier og lignende faciliteter, som udgør en alvorlig risiko for vores kystområder. Jeg opfordrer derfor alle medlemsstaterne til at sikre, at sådanne faciliteter er udstyret med de nyeste teknologier og ikke udgør en miljømæssig fare for de skrøbelige økosystemer i vores kystområder.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Turismens indvirkning på kystområder er vigtig set ud fra et territorielt og økonomisk perspektiv samt i forhold til social samhørighed, et faktum, som midtvejsrevisionen af budgettet for 2007-2013 vil tage højde for.

Rumænien har et betydeligt kystområde mod Sortehavet ligesom Bulgarien, Ukraine og Tyrkiet.

Med denne virkelighed som udgangspunkt samt det faktum, at de floder, der munder ud i havet også bør tages i betragtning, har vi behov for en integreret national turismeplan, som er udformet specielt til denne type område, for at opfylde målsætningerne om både bæredygtig turisme og bedre livskvalitet på lokalt niveau.

De rumænske myndigheder vil sammen med de regionale og lokale myndigheder prioritere anvendelsen af strukturfondene til udvikling af bæredygtig turisme i kystområdet ved Sortehavet. Samarbejde og synergi på regionalt niveau er fuldstændig afgørende for dette, og dette samarbejde omfatter anvendelse af EU's politiske instrumenter.

Det er nødvendigt med en integreret tilgang som en del af Fællesskabets politikker om samhørighed, transport, energi, social velfærd, sundhed, landbrug, hav og fiskeri, men frem for alt om miljø for derigennem at skabe synergi og undgå modstridende foranstaltninger.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Turisme udgør et stort potentiale for social og økonomisk udvikling samt for social og territorial samhørighed. Vi skal tænke på de særlige geografiske træk i kystområderne. Deres udvikling afhænger i betydelig grad af de indtægter, der opnås ved de aktiviteter, som er forbundet med at være tæt på hav, flodmunding eller delta, samt fra turisme, fiskeri og transport.

Generelt er kystområderne kun tilgængelige, hvis der findes en effektiv, moderne infrastruktur. Jeg mener, at det er vigtigt for medlemsstaterne at udarbejde specifikke strategier og iværksætte konkrete initiativer for at udvikle turismen i kystområderne, samtidig med at der tages højde for det omgivende miljøes særlige karakter med henblik på at beskytte det.

Medlemsstaterne skal diversificere deres turistmæssige tjenesteydelser i forhold til hvert enkelt områdes særlige træk (kultur, sport, badested, historie) for at mindske den sæsonbetonede turismes negative konsekvenser.

Jeg vil anbefale, at medlemsstaterne for at udvikle turismen ikke kun anvender strukturfondene til regional udvikling, men også til at opnå en bedre økonomisk konkurrenceevne samt fornyelse.

21. Mediekendskab i en digital verden (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kort forelæggelse af betænkning (A6-0461/2008) af Prets for Kultur- og Uddannelsesudvalget om mediekendskab i en digital verden (2008/2129(INI)).

Christa Prets, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! På dette sene tidspunkt er medierne ikke længere til stede, men mediekendskab er stadig nødvendigt!

Hvad er mediekendskab, og hvorfor er det så vigtigt, at vi fokuserer mere på det? Den digitale udvikling, de nye teknologier og informationsteknologier har faktisk allerede overhalet os rent udviklingsmæssigt, og vi sakker faktisk bagud i forhold til vores håndtering af dem og den måde, som vi lærer og underviser på. Mediekendskab er ensbetydende med at være i stand til at udnytte medierne, at forstå og foretage en kritisk

vurdering af de forskellige aspekter ved medier og medieindhold samt selv at kommunikere i forskellig sammenhæng.

Ud over de pædagogiske elementer spiller også udstyringen med og adgangen til ny teknologi en helt afgørende rolle, og i den henseende er der store forskelle, f.eks. mellem de forskellige medlemsstater i EU og mellem land og by. Der skal stadig foretages mange investeringer på dette område. Derfor kan mediekendskab også i bredere forstand forstås som adgang til nye informationsteknologier og kritisk håndtering af disses indhold. Alle mediebrugere er målgrupper – uanset om de er unge eller gamle. Målsætningen er at sikre, at vi er i stand til at foretage en kritisk analyse. På den baggrund fastsætter vi tre målsætninger, nemlig sikring af adgang til informations- og kommunikationsteknologier, analyse og kritisk håndtering af medieindhold og mediekultur samt selvstændig vurdering og egen produktion af medietekster og sikker omgang med teknologierne.

Mediekendskab skal blive en nøglekompetence – hvilket vil sige, at det skal blive en del af både læreruddannelsen og undervisningen i skolerne. Mediekendskab bør indgå som en del af læreruddannelsen, så lærerne selv kan lære det og kan undervise i det. Vi anbefaler i den forbindelse også, at de mediepædagogiske moduler konstant opdateres for dermed at sikre løbende uddannelse på dette område.

I skolerne skal mediekendskab indgå som en integreret del af skoleskemaet på alle undervisningstrin. Vi befinder os nu på det stadie, hvor de fleste børn lærer hinanden, hvordan man interagerer med medierne og de nye teknologier, men der mangler desværre stadig viden om oplyst interaktion og frem for alt om konsekvenserne af at udnytte medierne.

Der skal også træffes foranstaltninger for de ældre, og mediekendskab skal blive en indarbejdet og integreret del af "livslang læring", da det er vigtigt for særligt de ældre at kunne følge med teknologien for at forblive uafhængige og for at kunne fortsætte med at tage del i samfundslivet i længere tid.

Men alle de fremskridt, der følger med denne teknologi, har naturligvis bivirkninger ligesom alt andet i livet. Derfor mener jeg, at det også er oversete farer lige nu, særligt i forhold til de konsekvenser, der følger af at børn kommunikerer med andre på denne nye måde – uanset om det er via blogs eller andet. Når de gør dette, skal de – ligesom enhver voksen – være klar over, at alt på internettet kan hentes på et hvilket som helst tidspunkt. Når jeg lægger mine personlige oplysninger ud på internettet, gør jeg dem tilgængelige for alle, og det betyder, at en hvilken som helst person derude kan bruge mine eller en anden persons oplysninger til at danne sig et billede af min personlighed, hvilket kan have betydning for de CV'er eller ansøgninger, som jeg måtte lave, og det kunne have helt afgørende indvirkning på mit fremtidige arbejdsliv.

Den situation, som vi burde have, og som vi sigter efter at opnå, er en situation, hvor vi udnytter medierne på en kompetent måde, men hvor vi ikke selv bliver udnyttet, og det er det, vi skal arbejde frem imod.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionen glæder sig meget over Parlamentets betænkning om mediekendskab i en digital verden.

Lad mig allerførst lykønske ordføreren, fru Prets, og Kultur- og Uddannelsesudvalget med deres arbejde.

Kommissionen mener, at medieuddannelse er et vigtigt element i europæernes aktive deltagelse i den innovation og det informationssamfund, som vi har i dag.

Et højere niveau inden for medieuddannelse kan i betydelig grad bidrage til at opnå Lissabonmålsætningerne.

Rådet deler også denne opfattelse. Det udtrykte dette på Rådsmødet for ministrene med ansvar for audiovisuelle spørgsmål den 21. maj 2008 ved at vedtage konklusioner om digital kompetence.

Parlamentets betænkning fremhæver med rette vigtigheden af medieuddannelse i forhold til at mobilisere europæerne og sikre deres demokratiske deltagelse, men også i forhold til at fremme interkulturel dialog og inden for forbrugerbeskyttelse.

Kommissionen er enig med Parlamentet i, at medieuddannelse angår alle medier, herunder fjernsyn, film, radio, musikindspilninger, den trykte presse, internettet og alle nye digitale kommunikationsteknologier.

Medieuddannelse er en grundlæggende kompetence, som de unge, men også deres forældre, lærere, professionelle mediefolk og ældre mennesker bør opnå.

I 2009 vil Kommissionen fortsætte med at fremme udvekslingen af bedste praksis ved bl.a. at støtte eksisterende aktiviteter såsom Media 2007, den forberedende foranstaltning Media International og direktivet om tv-spretningsvirksomhed samt direktivet om audiovisuelle medietjenester. Særligt og i forhold til de

rapporteringsforpligtelser, der er fastsat i direktivet om audiovisuelle medietjenester, er der blevet indledt en undersøgelse for at udvikle kriterierne for bedømmelse af de forskellige mediekendskabsniveauer. Medlemsstaterne bliver informeret om status for denne undersøgelse i morgen på mødet i kontaktudvalget for direktivet om audiovisuelle medietjenester. Den endelige rapport offentliggøres i juli 2009.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg er glad for, at Kommissionen og Parlamentet anerkender behovet for at vedtage en henstilling om medieuddannelse i løbet af 2009.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 16. december 2008.

22. Vildledende praksis hos udgivere af erhvervsvejvisere (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kort forelæggelse af betænkning (A6-0446/2008) af Busuttil for Udvalget for Andragender om vildledende udgivere af erhvervsvejvisere (andragende 0045/2006, 1476/2006, 0079/2003, 0819/2003, 1010/2005, 0052/2007, 0306/2007, 0444/2007, 0562/2007 m.fl.) (2008/2126(INI)).

Simon Busuttil, ordfører. – (MT) Hr. formand! Denne betænkning blev udarbejdet, fordi Parlamentet modtog over 400 andragender fra sine borgere, primært fra små virksomheder, som har været udsat for reklamesvindler, hvor de uden selv at ønske det bliver indrykket i en erhvervsvejviser. Ofrene modtog en formular som denne og blev bedt om at udfylde den, idet de blev narret til at tro, at de indgik aftale om gratis omtale i vejviseren. Efterfølgende modtog de imidlertid et brev og indså, at de uden at vide det havde indgået en kontakt, der bandt dem til at betale ca. 1 000 EUR i tre år. Det er, hvad der sker for ofrene for disse udgivere, som vi opfatter som bedrageriske. Jeg vil gerne tilføje, at den udgiver, som ejer vejviseren European City Guide, er den, der oftest er nævnt i disse andragender. Det er værd at bemærke, at denne udgiver også har lagt betydeligt pres på medlemmer af Parlamentet i et forsøg på at standse eller underminere de betænkninger, vi fremlægger i dag. Heldigvis lykkedes det dog ikke for dem, til trods for at udgiveren ikke altid gav os de korrekte oplysninger. Hvad er resultaterne af denne betænkning? Vi opdagede, at der er tale om et meget reelt problem, at det er udbredt, og at det kan spores over hele EU. Det er også kommet frem, at det påvirker utallige små virksomheder samt erhvervsdrivende og andre personer, som ikke nødvendigvis ejer en virksomhed. Vi fandt ud af, at dette problem påvirker virksomheder transnationalt, og at det ikke alene har betydelige økonomiske indvirkninger, men også alvorlige psykologiske konsekvenser for ofrene for denne fidus, som blev lokket til at underskrive denne formular og så senere blev jaget af udgiveren med krav om betaling. Hvad er det, vi foreslår i denne betænkning? For det første opstiller vi en liste over foranstaltninger, der skal øge bevidstheden om problemet og dermed mindske antallet af ofre, der overhovedet går i fælden. For det andet skal vi sikre, at den eksisterende EU-lovgivning håndhæves, som den burde. Her skal det bemærkes, at Kommissionen, hver gang emnet er blevet bragt på bane, har svaret, at det er op til medlemsstaterne at afgøre, hvorledes de vil gennemføre EU-lovgivning på nationalt niveau. Vi er opmærksom på disse skønsmålinger, men jeg vil gerne minde Kommissionen om, at det er dens pligt at sikre, at EU-lovene bliver gennemført effektivt i medlemsstaterne. Vi foreslår også, at de europæiske love ændres for bedre at kunne imødegå dette særlige problem. Vi konstaterede f.eks., at den østrigske model er eksemplarisk, fordi Østrig ændrede sin nationale lovgivning, så den specifikt gælder i forhold til denne problemstilling med bedrageriske udgivere af erhvervsvejvisere. Mit sidste punkt angår behovet for at hjælpe ofrene ved at råde dem til ikke at foretage nogen betaling til disse udgivere af erhvervsvejvisere, indtil de har søgt ordentlig rådgivning. Før jeg slutter, vil jeg gerne udtrykke min oprigtige tak til Udvalget for Andragender for at give denne betænkning deres enstemmige støtte, og jeg vil også gerne takke hele mit personale. Derudover vil jeg gerne sige hjertelig tak til udvalgets sekretariatschef – David Lowe. Hvis betænkningen bliver vedtaget, vil det sende to klare signaler – for det første til ofrene, idet vi viser dem, at vi forstår deres situation og står helt og fuldt bag dem, og for det andet til disse bedrageriske udgivere af erhvervsvejvisere, idet vi advarer dem om straks at sætte en stopper for deres svindelnumre, da Parlamentet holder skarpt øje med dem.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Kommissionen roser den indsats, som Parlamentet har gjort i forbindelse med udarbejdelsen af denne betænkning og vil aktivt gennemgå dens konklusioner.

Jeg vil gerne påpege, som betænkningen også tydeligt angiver, at i det omfang det pågældende problem angår forhold mellem to virksomheder, gælder en stor del af fællesskabslovgivningen om forbrugerbeskyttelse,

herunder direktiv 2005/29 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde inden for forbrugerbeskyttelse, ikke.

I direktiv 2006/114/EF om vildledende og sammenlignende reklame fastsættes der imidlertid en vis beskyttelse. Ifølge disse direktiver er de offentlige myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med anvendelsen af lovgivningen, og/eller de kompetente domstole i de medlemsstater, hvor disse virksomheder opererer, forpligtet til fra sag til sag at afgøre, om en kommerciel kommunikation er vildledende, og træffe de behørigt tvangsforanstaltninger.

Jeg vil også gerne understrege, at adskillige myndigheder og kompetente domstole i f.eks. Spanien og Belgien allerede har truffet tvangsforanstaltninger i forhold til visse former for praksis og har opnået en række positive resultater.

Direktivet om urimelig handelspraksis gælder ikke handelspraksis mellem virksomheder, da der ikke er noget argument, der taler for en fuld harmonisering af de nationale love om urimelig konkurrence. Et fuldt ud harmoniseret direktiv om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne var allerede et meget ambitiøst forslag, som ville være strandet, hvis dets anvendelsesområde var blevet udvidet til at omfatte virksomheders urimelige konkurrencemæssige praksis over for andre virksomheder.

Den høring, der resulterede i forslaget, og arbejdet i Rådet har vist, at der næsten ikke var nogen støtte til at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte virksomheders urimelige handelspraksis over for andre virksomheder. Mens visse medlemsstater var positive over for at ændre direktivets anvendelsesområde til at omfatte urimelig konkurrence, gav andre udtryk for deres støtte til forbrugerbeskyttelse, men modsatte sig indførelsen af et yderligere harmoniseret system af regler om urimelig konkurrence på EU-plan.

Selv om Kommissionen ikke kan træffe foranstaltninger mod virksomheder, der benytter en sådan praksis, har den forsøgt at gøre virksomhederne opmærksom på dette problem ved at forelægge det for forskellige europæiske erhvervsorganisationer. Emnet er specifikt blevet taget op i forretningsstøttenetværket, og samtidig stilles der i "Small Business Act" krav til medlemsstaterne om at beskytte deres små og mellemstore virksomheder mod urimelig praksis. Kommissionen vil fortsætte med at gennemgå andre metoder til at øge virksomhedernes bevidsthed om problemet, hvis den finder det nødvendigt.

Derudover har Kommissionen skrevet til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater – Spanien, Østrig og Tyskland – for at henlede deres opmærksomhed på, at situationen fortsætter, og for at bede dem om yderligere oplysninger. Det fremgår klart af de modtagne svar, at de nationale myndigheder er opmærksomme på problemet, og at de har indført lovgivning mod denne praksis, og der, hvor det har været nødvendigt, har de allerede anvendt de pågældende foranstaltninger.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 16. december 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Da jeg har arbejdet for at standse organisationerne bag disse svindelnumre i årevis, støtter jeg med glæde denne betænkning.

Det er et grænseoverskridende problem. Hvert år narres tusinder af virksomheder, velgørenhedsorganisationer og frivillige grupper til at indgå aftale om noget, der ligner en fuldstændig uskyldig indrykning i en vejviser. Reelt narres de ind i en kompleks kontrakt og møder derefter aggressive krav om penge uden mulighed for at kunne ophæve kontrakten.

Det er afgørende at lukke de juridiske smuthuller, der gør det muligt for disse svigagtige udgivere at operere. Jeg opfordrer især Kommissionen til at følge denne betænkningens centrale henstilling og forelægge et forslag for Parlamentet om udvidelse af anvendelsesområdet for direktivet om urimelig handelspraksis til specifikt at forbyde indrykning af annoncer i sådanne vejvisere, medmindre potentielle kunder i reklamen tydeligt oplyses om, at de tilbydes en kontrakt mod betaling.

Disse henstillinger er juridisk enkle – Østrig har i forbindelse med gennemførelsen af direktivet allerede stillet yderligere krav med henblik på at indføre netop denne bestemmelse – men de vil i høj grad forbedre beskyttelsen af virksomheder og andre organisationer, der bliver ofre for disse svindelnumre, og sende et klart signal til svindlerne om, at deres dage er talte.

23. Dagsorden for næste møde: se protokollen**24. Hævelse af mødet**

(Mødet hævet kl. 23.35)